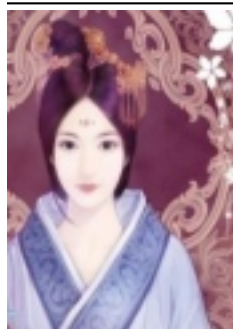

Con Thứ

Contents

Con Thứ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	37
7. Chương 7	45
8. Chương 8	53
9. Chương 9	63
10. Chương 10	70

Con Thứ

Giới thiệu

Gia thế tốt, tướng mạo tuần mỹ, có tài năng, đối đãi người lịch sự lại có lễ. Nguyên Tam công tử có t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-thu>

1. Chương 1

Cảnh quốc, kinh thành Kim Lăng, Nguyên phủ.

“Tam ca, có phải mẫu thân hồ đồ rồi hay không? Tại sao bà có thể chọn một người ở nhà buôn bán thấp kém làm vợ cho ca?” Nguyên tứ công tử Nguyên Bình Chi sải bước đi vào thư phòng của Nguyên Tam công tử Nguyên Trị Chi, tức giận khó hết, nói.

Nguyên Trị Chi mặc y phục màu lam đang xem kỹ tập hồ sơ dày, nghe lời Nguyên Bình Chi nói, hơi kinh

ngạc ngẩng đầu lên, nhìn tứ đệ đã tức đỏ mặt, cau mày suy ngẫm một chút, rồi khoát tay áo, nói: “Ngồi xuống nói chuyện. Có chút cũng chuyện đáng cho đệ hô to gọi nhỏ?”

Nguyên Bình Chi bình thường tuần mỹ, lại thích cái đẹp, nên luôn coi trọng cử chỉ, đi vào không có phép tắc, lớn tiếng kêu la như hôm nay, là chuyện vô cùng hiếm thấy.

Nguyên Bình Chi nhìn tam ca mặc y phục giản dị, cả một món đồ trang sức cũng không có, không nhận được nhú nhú mày, ngẫm lại hôn sự mà mẫu thân mình âm thầm đồng ý, tâm tình càng thêm buồn bực.

Nguyên Bình Chi ngồi vào đối diện tam ca, thiếu niên mới mười lăm tuổi đã có dáng vẻ lo lắng như một ông lão, buồn bã than thở, nói: “Do không cẩn thận nghe được mẫu thân và ma ma nói chuyện riêng trong sân, mới biết mẫu thân quyết ý định ra hôn sự cho ca rồi, đây vốn là chuyện tốt, ca cũng sắp đến tuổi thành niên rồi, cũng không thể không thành thân chứ? Khi ca vào triều làm quan, người người đến thăm, quả thật cần một nữ nhân ở nhà lo liệu, nhưng... Ai! Thật không biết mẫu thân nghĩ như thế nào, tại sao chọn một người trong một ngàn người, mà lại chọn nữ nhi của một nhà làm ăn rẻ mạt! Chúng ta là ai? Tam ca là thân phận gì? Đường đường Tam công tử Nguyên phủ, đường đường Thám Hoa của Cảnh quốc, nếu quả thật chọn một thương nữ làm vợ cả, thể diện sẽ mất hết, đến lúc đó có thể ra cửa gặp người khác sao?”

Sau khi Nguyên Trị Chi hết kinh ngạc, rất nhanh liền khôi phục trấn định, hần lẳng lặng nghe Tứ đệ bất bình giùm cho hần, ý định trong nháy mắt nghe thấy đã chuyển biến vô số lần.

Hiện tại hần đã hơn mười chín tuổi, sắp hai mươi tuổi rồi, cũng có nghĩa sắp đến tuổi làm quan, chính thức trưởng thành, nếu như vẫn chưa thành hôn, đúng theo như lời tứ đệ, rất nhiều người đến thăm hỏi thì quả là không dễ dàng.

Nữ chủ nhân không chỉ có trông coi bên trong, quan trọng hơn là ở phương diện “xã giao của phu nhân”, rất nhiều chuyện các nam nhân không tiện nói ngay mặt, không tiện hỏi thăm, mà những nữ nhân lại có thể thử dò xét nhau khi nói chuyện phiếm, sau đó sẽ làm ra quyết định thích hợp.

Nguyên Trị Chi đã từng nghĩ tới mình nên lấy thế tử thế nào, hần chỉ hi vọng nàng dịu dàng hiền thực, có tri thức hiểu lễ nghĩa, cũng không có đặc biệt để ý xuất thân, bởi vì hần cho là dù mình kém thế nào, bằng vào danh tiếng tam công tử Nguyên phủ cũng có thể cưới một danh môn khuê tú, cho dù là gia tộc có xuống dốc cũng không sao.

Vạn vạn không nghĩ tới, mẫu thân lại chọn một nữ tử ở gia đình thương nhân cho hần.

Mẫu thân là vì hần đặc biệt cảm thấy hứng thú với chuyện buôn bán, cho nên cố ý chọn lựa nữ nhân ở nhà làm ăn cho hần sao?

Trong bốn loại dân sĩ, nông, công, thương, thương gia ở cuối, địa vị rất thấp, nếu như theo môn đăng hộ đối mà tính chuyện, nữ nhân nhà làm ăn làm sao xứng đôi công tử Nguyên phủ - gia tộc sĩ tử đệ nhất hiện nay? Nguyên Trị Chi đùa giỡn cười một tiếng, trong lòng cũng không có gì tức giận, càng không thật cảm thấy thương nhân không bằng người, chẳng qua là cảm thấy mẹ cả của mình quả là nữ nhân thú vị, làm việc thường thường ra ngoài dự tính của người khác.

“Tam ca?” Nguyên Bình Chi nóng nảy.

Nguyên Trị Chi cười cười, nói: “Chuyện hôn nhân theo lệnh của cha mẹ, lời của mối mai, mẫu thân chọn cho ta một hôn sự này, nhất định có đạo lý của bà.”

Nguyên Bình Chi bặt bặt miệng, muốn nói cái gì, lời đến khóe miệng lại nuốt xuống.

Gương mặt hần khổ sở, lại thở dài nặng nề một cái.

Nguyên Trị Chi nhìn gương mặt còn hơi ngây thơ của hần, bật cười nói: “Ta lại tò mò, là cô nương thế nào có thể khiến mẫu thân nhìn trúng đây?”

Nói đến đây, Nguyên Bình Chi cuối cùng khôi phục chút tinh thần, hần chớp chớp cặp mắt đào hoa, vội vàng nói: “Nghe nói là mỹ nhân!”

Nguyên Trị Chi cười ha ha, nói: “Mỹ nhân tốt! Ai không yêu mỹ nhân đây?”

Nguyên Bình Chi lập tức bổ sung: “Còn nữa, còn là bà con xa của chúng ta! Là nữ nhi của một người di bà con xa bên nhà mẫu thân, họ Phí, Phí gia xuất thân buôn muối, sau đó trở thành hoàng thương (thương nhân cung cấp hàng cho triều đình). Được rồi, hoàng thương dầu gì cũng mạnh hơn thương nhân thông thường. Năm nay 16 tuổi rồi, còn có cái gì đấy... Ủ, nghe nói nàng rất am hiểu trồng hoa lan.”

Nguyên Trị Chi gật đầu, trầm ngâm nói: “Mỹ nhân, lại am hiểu trồng lan, thật tao nhã, nói vậy tính tình cũng rất tốt, có dung mạo và phẩm chất, giai nhân như thế, quả là vợ tốt.”

Nguyên Bình Chi nhìn chằm chằm hắn, hỏi: “Tam ca, ca nói thật sao?”

“Nếu không đệ muốn Tam ca cưới thê tử thế nào? Mẫu thân phí tâm chọn lựa vì ta, tất nhiên là thật tốt.” Nguyên Trị Chi nói.

Nguyên Bình Chi trợn mắt lần nữa, một hơi buồn bực ở trong lồng ngực, khó chịu vô cùng.

Nếu như mẫu thân chọn một thương nữ làm vợ cho Nguyên tứ hấn, có lẽ hắn sẽ cảm thấy mẫu thân đơn thuần cho là cô nương kia nhân phẩm tốt, có thể xứng đôi hấn, nhưng mẫu thân lại chọn một thương nữ làm vợ cho tam ca, chuyện này liền phức tạp hơn nhiều.

Chẳng lẽ Tam ca không oán giận mẫu thân sao?

Nguyên Trị Chi cảm động vì tấm lòng đệ đệ dành ỉn, đi qua vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Ta hiểu đệ suy tính cho ta, ta cũng sẽ không lấy chuyện cả đời mình ra làm trò đùa, nhưng lời ta vừa nói cũng là thật lòng. Nếu như Phí tiểu thư tốt như lời đệ nói, thì quả là thê tử tốt, chồng còn có gì đòi hỏi? Xuất thân thật rất quan trọng sao? Tính cách quan trọng hơn chứ?”

Nguyên Bình Chi than thở lần nữa.

Tam ca vốn ba hoa chích choè, nói gì hắn cũng không tin tam ca nói thật, ai nguyện ý tự hạ thân phận đi xứng đôi một nữ tử thương gia?

Không được, hắn phải tự mình đi điều tra Phí tiểu thư đó, xem xem nàng ưu tú cỡ nào, mà có thể khiến mẫu thân nhìn trúng! Cảnh quốc, quận Hội Kê, huyện Dư Diêu.

Vào mùa xuân, vạn vật xanh tươi trở lại, nhụy hoa mới nở, cực kỳ chọc người.

Du khách trong Lan uyển của Phí thị như dật cử, sĩ tử, học sinh, quan lại quyền quý, phú thương, mỗi người đều quần áo thỏa đáng, nói cười ríu rít.

Lan uyển có diện tích rộng trăm mẫu, điển hình khu vườn Giang Nam, mỗi bước đều có điểm đẹp, mười bước lại có một vật kỳ lạ, chim hoa đầy vườn, cửa thủy hoa, cửa sắt tường, cửa ngăn, cửa tròn, nhiều loại khác nhau, các loại cửa sổ khắc hoa có hình dáng khác nhau, không hề lặp lại.

Hành lang quanh co liên tiếp cả vườn, có thể khiến du khách không thích dầm mưa dãi nắng có thể đứng xa ngắm nhìn các loại hoa đẹp được trồng trong vườn.

Lan uyển ngoại trừ có cây xanh làm đẹp, chủ yếu vẫn là các giống hoa lan tỏa hương, bao gồm Kiến Lan[1], Hàn Lan[2], cùng với số ít Mặc Lan[3].

Những loại lan này, được gieo hạt trồng ở đài Lan, mỗi một chỗ đều có thể thấy: thường thường thì dùng chậu sạch, chậu bùn; tốt hơn thì dùng chậu tử sa để dùng[4], hơn nữa còn làm dàn, thông gió che nắng.

Hôm nay chính là mùa của Xuân Lan, hoa lan nở khắp Lan uyển, du khách còn chưa đạp vào trong uyển, đã cảm thấy mùi hương bay đến, đợi đến gần thận ngửi, lại như có như không rồi, đợi đến gần tối về nhà, mới có thể từ miệng người nhà biết được toàn thân mình thấm mùi hương, thật lâu chưa tiêu tan, thấm vào ruột gan.

Khổng Tử khen ngội hương lan là “hương vương giả”, thật là danh xứng với thực.

Lan uyển của Phí thị, chủ viện Tây Hòa Thính.

Trên bàn gỗ lè gần bệ cửa sổ, một chậu Điệp Lan[5] đang nở rộ, lá xanh biếc, nhụy xanh biếc, vẻ ngoài xinh đẹp tuyệt trần, dáng hoa thanh nhã, vui tai vui mắt.

Vài thiếu nữ xinh đẹp ngồi trên tấm đệm mới mau, mềm mại như hoa, đang vừa tán thưởng hoa, vừa nhìn thiếu nữ đứng cạnh bàn hăng say giảng giải. Thiếu nữ mặc áo ngoài rộng nách bằng gấm màu vàng nhạt, áo trong cộc tay bằng lụa mỏng màu xanh lơ, váy gấm màu xanh lơ, quần thêu hoa lan, giống như kiểu của Điệp Lan trên bàn.

“Cánh hoa lan bình thường hay có những màu sắc đẹp khác thường, tỷ như trên mặt cánh hoa màu trắng có màu đỏ tím, ”Lục Vân“[6] hoàng hậu của loài lan cũng không ngoại lệ. Nếu như trên cánh không có màu khác hoặc cả hoa đều có cùng một màu, thì gọi là ”Tổ Tâm lan“[7]. Tổ Tâm là loài lan quý, nếu như cánh hoa Tổ Tâm lan có hình cánh sen, cánh mai, cánh thủy tiên hay cánh bướm, hơn nữa mùi hoa còn là mùi thơm ngát, thì chính là trân phẩm trong loài lan.”

“Minh Lan, chậu hoa Tổ Tâm lan cánh bướm này không tệ, nhưng chúng ta nghe nói năm nay người trồng được một chậu Tổ Tâm lan cánh sen, hoa càng thêm thuần trắng quý hiếm, sao không để cho chúng ta xem một chút?” Thiếu nữ mặc y phục đồ tươi nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy, trong cánh lan lấy cánh sen đứng đầu, trong Tổ Tâm lấy thuần trắng trên hết, lá hoa thì lại lấy lá hình cổ làm tinh phẩm, nghe nói người trồng ra ”Tổ Tâm Như Tuyết” tập trung ba điều vào một, là cực phẩm trên đời, còn không mau mau cho chúng ta xem!” Mặt mũi thiếu nữ mặc áo gấm đỏ thắm kiêu kỳ, mặt mày có hơi vênh vào hất hàm sai khiến.

Thiếu nữ Phí Minh Lan khẽ mỉm cười, trong mắt chứa thẹn thùng và nghịch ngợm cùng hài hước, nói: “Ta biết ngay các người đều là vì ‘Tổ Tâm Như Tuyết’ mà đến, ta cũng rất đem nó ra ngoài cho các người nhìn một chút. Chỉ là... đáng tiếc a đáng tiếc.”

“Thế nào?” Thiếu nữ mặc áo gấm đỏ thắm nhú mày, có chút không vui hỏi: “Chẳng lẽ người đã bán sao?”

“Người hiểu ta, là Thục Hà.” Phí Minh Lan cười nham nhở với thiếu nữ mặc áo gấm đỏ thắm.

Khương Thục Hà nhú nhú mày, nói: “Người thiếu tiền vậy sao? Đã nói để cho ta hoa lan tốt nhất năm nay.”

Huống chi, đây là một chậu Tổ Tâm lan cánh sen cực kỳ khó gặp, tên của nàng còn là Thục Hà (sen), rất xứng đôi. Thân là trưởng tiểu thư nhà Thái Thú quận Hội Kê, Khương Thục Hà cho là không có ai xứng với hoa lan cực phẩm kia hơn nàng.

Bởi vì hoàng thất Cảnh quốc yêu thích hoa lan, tục truyền đương kim Tiết hoàng hậu càng vô cùng yêu lan, cho nên hôm nay dân gian cũng lấy nuôi lan vẽ vang, mùa hoa lan hàng năm ở quận Hội Kê cực kỳ náo nhiệt, “Hoa vương” được chọn ra hàng năm có thể bán giá vô cùng cao.

“Hoa vương” năm nay chính là ‘Tổ Tâm Như Tuyết’ mà Phí Minh Lan nuôi trồng ra.

Khương Thục Hà nói: “ ‘Hoa vương’ năm ngoái bán hai vạn lượng bạc trắng, ta lại thêm 5000, bán ‘Tổ Tâm Như Tuyết’ cho ta, như thế nào?”

Hai vạn năm ngàn lượng bạc trắng, ở trong mắt quan lại quyền quý cũng xem như số lớn rồi.

Cảnh quốc dựng nước tới nay, hoàng đế mấy đời luôn chú ý vấn đề dân sanh, hết sức điều tiết khống chế vật giá, chèn ép gian thương dồn hàng nhiều loạn thị trường, cho nên vật giá tương đối ổn định.

Một nhà bình dân bốn miệng ăn, một năm tiêu xài cũng chỉ khoảng hai mươi lượng bạc trắng, đó là đã dư dả rồi, mỗi tháng đều có thể ăn cá ăn thịt. Nếu như tiết kiệm hơn, một gia đình như vậy cả hai mươi lượng cũng không dùng tới.

Hai vạn lượng bạc trắng, đủ nhà bình dân bốn miệng ăn tiêu xài một ngàn năm, lại có người vung tiền như rác, cũng chỉ là vì một chậu hoa lan.

Thiếu nữ mặc y phục lụa mỏng đồ tươi - Khương Thục Mai, giúp đỡ tỷ tỷ nói: “Minh Lan, coi như không nhìn bạc, nhìn ở việc chúng ta là tỷ muội, cũng nên để ”Tổ Tâm Như Tuyết” lại cho nhà ta.”

Tất cả thiếu nữ trong phòng khách, đều là thiên kim tiểu thư xuất từ nhà quan viên hoặc phú thương, trong đó lại lấy các tiểu thư Khương gia làm đầu.

Phí Minh Lan hơi áy náy cười cười, nói: “Cũng không phải là ta không muốn để lại cho các người, thật sự là đã bị người đặt trước rồi, chỉ tiền đặt cọc thôi đã hai vạn lượng đấy.”

Theo quy tắc thương giới ước định, tiền đặt cọc bình thường chỉ chiếm một phần của tổng số, nhiều nhất chiếm nửa số, tính như vậy người mua kia ít nhất sẽ tốn 4 vạn lượng bạc mua chậu hoa này.

Nhóm thiên kim tiểu thư cao quý giàu sang trong phòng cũng không nhận được xôn xao.

“Oa! Thật là đắt!”

“Trời ạ! Ai bỏ ra số tiền lớn vậy?”

“Dư Diêu huyện chúng ta không có loại người coi tiền như rác này chứ? Đây là hoa lan sao? Bảo thạch cũng không mắc như vậy!”

“Minh Lan, là khách vùng khác sao?”

Phí Minh Lan lắc đầu, nói: “Ta cũng không rõ lắm, hôm qua mới vội vã đặt, là một người trung niên bộ dáng quần gia tới giao tiền đặt, nói chậm nhất là ba ngày, chủ nhà sẽ tự mình đến lấy hoa. Nghe khẩu âm, giống như là giọng của người trong kinh.”

“Đó! Người ở kinh thành!”

“Kinh thành? Khó trách ra tay xa xỉ như vậy.”

“Trong kinh thành ngoạ hồ tàng long, cũng không biết là đại nhân vật nào!”

Các tiểu thư bình tĩnh hiểu ra, đều có biểu tình khó trách như thế.

Sắc mặt Khương Thục Hà và Khương Thục Mai không tốt, nhưng không dám tùy tiện nói tiếp lời khó nghe gì, họ không sợ đắc tội Phí Minh Lan, lại sợ không cẩn thận đắc tội người tới từ kinh thành.

Họ mặc dù kiêu căng, nhưng cũng không ngu xuẩn, sẽ không dễ dàng trêu chọc kẻ địch cho phụ thân.

Không khí nhất thời có chút lúng túng, tiểu thư Đồng Như Vân cửa hàng dệt cười chen vào hoà giải: “Thương gia nặng nhất uy tín, nếu Minh Lan đã hứa cho người khác trước, chúng ta không thể đoạt, nhưng nhìn một cái thôi được chứ?”

“Đúng vậy đúng vậy, xem một chút được chứ?”

Phí Minh Lan cũng không muốn làm các tiểu thư thất vọng, nhưng... Nàng có chút khó xử cười cười, nói: “Nếu các người tới sớm hai ngày, ta nhất định cho các người xem, nhưng hôm kia người mua đã yêu cầu giữ bí mật, không cho thêm người ngoài xem.”

Thục Mai không nhận được cau mày, “Thật quá bá đạo!”

Phí Minh Lan cười khổ nói: “Cho nên kính xin tất cả tỷ tỷ tha thứ, không phải là ta không muốn, kì thực không thể.”

Khương Thục Hà bỗng nhiên nói: “Minh Lan, nghe nói trước đó vài ngày nhị tiểu thư nhà người đã đính hôn với công tử Thứ sử gia, thật là có chuyện này?”

Cả đám thiếu nữ lập tức quên mất hoa lan, đều lộ ra vẻ mặt chú ý tin tức mới này.

Phí Minh Lan ngẩn ra, không nghĩ tới Khương Thục Hà đột nhiên chuyển đề tài, nàng suy nghĩ một chút, lúc này mới mỉm cười gật đầu thừa nhận, “Là thật, muội muội đã hứa gả cho nhị công tử nhà Thứ sử, không lâu sẽ thành thân.”

Đám tiểu cô nương mười mấy tuổi đều nghiêng đầu nhìn, trao đổi ánh mắt “Cư nhiên thật như thế”.

Khương Thục Mai mới mười ba tuổi, nội tâm còn chưa nghĩ nhiều như vậy, nhanh mồm nhanh miệng hỏi một câu, “Minh Lan, lúc trước không phải nói thành thân với người sao? Hơn nữa tỷ tỷ còn chưa đính hôn, sao lại đến phiên muội muội trước? Huống chi Nhị công tử nhà Thứ sử mặc dù không phải trưởng tử, nhưng cũng là con thứ của vợ cả, thế nào cũng không tới phiên Minh Huệ làm chánh thê của hắn chứ?”

Sắc mặt của Phí Minh Lan chìm chìm, nhưng trong lòng cũng không có cách nào, dù sao lời của Khương Thục Mai đều là sự thật trong mắt người đời, Phí gia cũng chỉ là một nhà buôn bán, dù giàu nhất huyện Dư Diêu thì như thế nào? Vẫn không cách nào xứng đôi với công tử quan gia.

Huyện Dư Diêu thuộc quận Hội Kê, quận Hội Kê lại thuộc về Dương Châu, trưởng quan quân chánh cao nhất Dương Châu chính là Thứ Sử Dương Châu, cao gấp bốn lần tổng trấn quận Hội Kê, coi như là tỷ muội Khương gia gả cho nhà Thứ sử, cũng là với cao, chứ đừng nói loại nữ nhi nhà thương nhân như Phí Minh Lan.

Dân chúng thiên hạ không phải người người đều ngang hàng, sinh ra đã phân thành nhiều loại, những con hát, kỹ nữ, bà mai, trộm cắp, tội tử sau đó thì không nói, ở trong lương dân, sĩ nông công thương, thương nhân thuộc về loại người không có địa vị xã hội nhất.

Phụ thân của Phí Minh Lan - Phí Trung Quý dựa vào bán muối làm giàu, ba huyện Dư Kỳ, Dư Hàng, Dư Diêu trong quận Hội Kê, đều có liên quan đến nghiệp muối.

Phí Trung Quý là một thương nhân trời sanh, ánh mắt độc đáo, thủ đoạn gọn gàng quả quyết, chỉ hai mươi năm đã trở thành hiệu buôn muối lớn nhất huyện Dư Diêu. Cũng bởi vì thế từ ông cưới là từ Trịnh thị, thuộc nhà mẹ của đương kim hoàng thượng, mặc dù chỉ là quan hệ họ xa, nhưng Phí Trung Quý biết nịnh bợ hiếu kính, không biết như thế nào lại tạo được quan hệ với dòng chánh Trịnh thị, hẳn cũng vì vậy từ thương nhân bình thường nhảy một cái trở thành hoàng thương.

Phí Minh Lan là bởi vì có thân phận nữ nhi hoàng thương, mới có thể có lui tới với những tiểu thư nhà quan như tỷ muội Khương gia và Đồng Như Vân, trở thành bạn tốt khuê phòng.

Chỉ là, Phí Trung Quý bởi vì khổ cực quanh năm, tháng giêng năm nay đã bị bệnh qua đời, Phí gia mất đi đương gia trụ cột, lập tức liền lộn vào trong các loại phiền toái.

Hơn nữa sau khi đương kim hoàng đế lên ngôi luôn chèn ép nhà bên mẹ, thế lực của Trịnh thị đã không lớn bằng lúc trước, núi dựa lớn nhất của Phí gia không còn bền chắc, tới năm nay, thậm chí ngay cả địa vị hoàng thương cũng lao đảo muốn ngã.

Huynh trưởng và muội muội của Phí Minh Lan đều là con vợ lẽ, mẫu thân của nàng lại là nữ tử mảnh mai không hiểu thế sự, họ hàng Phí gia đều rời rớt tới cửa chiếm tiện nghi, Phí Minh Lan còn chưa hết hạn để tên cha, đã đau đầu nhức óc, bề đầu sút trán lại không có nơi nói.

Lan uyển của Phí thị vốn là bởi vì mẫu thân Phí Minh Lan yêu thích hoa lan, Phí Trung Quý cố ý xây cho vợ, Phí Minh Lan từ nhỏ đã ở đây, học được bản lĩnh nuôi lan cao siêu, vì khiến mẫu thân vui mừng, nàng càng xây tốt Lan uyển, từ từ thành khu vườn nổi tiếng của huyện Dư Diêu.

Lúc ngắm hoa hằng năm, đều có rất nhiều danh lưu nhân sĩ muốn vào Lan uyển Phí thị xem, Phí Trung Quý vì thành lập quan hệ giao thiệp, liền mở cửa Lan uyển, vì vậy ngắm lan thành lệ thường của hội hoa xuân.

Tỷ muội Khương gia không ưa tác phong thu lệ phí vào vườn của Phí Minh Lan, càng cảm thấy nàng bán lan như vậy đã mất lễ nghi, lại hoàn toàn không biết vất vả Phí Minh Lan bỏ ra để duy trì chi tiêu của gia đình lớn, và muốn giữ được tư cách hoàng thương thì cũng phải dâng rất nhiều quà tặng.

Vì giữ được tư cách hoàng thương, hàng năm Phí gia không chỉ cấp cho dòng chánh Trịnh thị mười vạn lượng bạc trắng, còn phải cho Dương Châu Thứ Sử, Thái Thú quận Hội Kê, các tầng quan viên huyện Dư Diêu những con số hiếu kính thật lớn.

Nếu như tư cách hoàng thương khó giữ được, như vậy gia sản Phí Trung Quý dốc hết tâm huyết cả đời để dành, sợ rằng đều sẽ bị người khác cướp đi.

Phí Trung Quý có hai người đệ đệ, một nhị đệ ruột thịt, một tam đệ con vợ lẽ. Nhưng Phí Trung Quý lại không có con trai trưởng, chỉ có Phí Minh Lan là nữ nhi dòng chánh, còn có một thứ trưởng tử Phí Minh Đức do tỷ nữ sinh, cùng với Phí Minh Huệ là thứ nữ cùng mẹ với Phí Minh Đức.

Nhị đệ Phí Trung Quý, cũng chính là nhị thúc ruột của Phí Minh Lan - Phí Trung Lương, lấy lý do con tỳ nữ sinh không thể thừa tự, không có quyền thừa kế, muốn đưa tiểu nhị tử con vợ cả của mình ầu thân Phí Minh Lan làm con thừa tự, dã tâm muốn cướp lấy gia sản đã quá rõ ràng.

Càng quá phận chính là, tộc trưởng Phí thị vốn là phụ thân của Phí Minh Lan - Phí Trung Quý, Phí Trung Quý vừa chết, quyền tộc trưởng cũng bị Phí Trung Lương cướp đi, hắt lại lấy danh nghĩa tộc trưởng, nói đất của Lan uyển Phí thị vốn là đất ruộng Phí thị, thuộc về tộc, hôm nay Phí Trung Quý chết, trong tộc muốn thu về đất đai Lan uyển chiếm đoạt.

Đất đai Lan uyển, rõ ràng là lúc trước Phí Trung Quý tự mua, ruộng đất của Phí thị hồi nào?

Đây quả thực là chiếm đoạt trắng trợn!

Gia sản Phí gia lớn như thế, có lẽ qua không tới một hai năm, đều sẽ bị Phí Trung Lương lấy các loại lý do như có như không xơi tái nuốt hết.

Huynh trưởng thứ xuất của Phí Minh Lan - Phí Minh Đức là một con một sách, không quản được chuyện: mẫu thân Phí Trịnh thị là nữ tử mảnh mai, không hỏi chuyện đời, hơn nữa dù sao cũng là nữ nhân, nói chuyện cũng không có phân lượng: muội muội thứ xuất Phí Minh Huệ thì càng khỏi nói.

Mà Nhị thúc Phí Trung Lương của Phí Minh Lan thì đậu Cử nhân, thành lão gia Cử nhân, coi như là nửa viên chức, ở trong quan trường cũng nói được vài lời, hơn nữa Phí Trung Quý người chết trà lạnh, Phí Minh Lan thật là đưa mắt không chỗ nương tựa, lòng tràn đầy thê lương.

Nàng bình sinh chỉ hận tại sao mình không phải nam tử, bằng không sao lại bị Nhị thúc khi dễ, không có lực phản kháng chút nào.

Một câu “Nữ nhi sớm muộn gì phải gả đi, là người của nhà khác, không lo được chuyện Phí gia” của nhị thúc, liền chặn nàng nói không ra lời.

Những khổ sở này, Phí Minh Lan lại không có cách bày tỏ với các bạn tốt trong khuê phòng, nói cũng chỉ chọc cho người khác chê cười.

Mọi người vui lòng thêm gắm thêm hoa, lại ít có ai nguyện ý đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Huống chi Phí gia tranh giành gia sản, người ngoài quả thật cũng khó mà nhúng tay.

Về phần hôn sự của Phí Minh Huệ, trong đó thật có ẩn tình không cách nào cho người ngoài biết, càng thêm một lời khó nói hết.

Vì vậy đối mặt chất vấn của Khương Thục Mai, Phí Minh Lan suy tư một lát, mới cười nhạt nói: “Đây là hôn sự trưởng bối hai nhà nghị định, hẳn là lương duyên.”

Khương Thục Hà khinh thường chép miệng, nói: “Người đúng là quá tốt, ta thật không thích bộ dạng tùy thời tùy chỗ đều tỏ vẻ đáng yêu diễm đạm của nhị tiểu thư nhà ngươi, giống như chỉ hận gió không thổi ngã, không chịu đi đứng nói chuyện đàng hoàng, nhấn nhá cho ai xem đây?”

Khương Thục Mai trừng mắt nhìn, phối hợp tỷ tỷ hơi cười trào phúng, nói: “Dĩ nhiên là cho những công tử thương hương tiếc ngọc kia nhìn, nếu không sao nhị công tử nhà Thứ sử sẽ chọn trúng nàng đây? Cả việc để tang giữ đạo hiếu cho cha cũng không để ý, gấp gáp thành thân!”

Đồng Như Vân và Phí Minh Lan có giao tình tốt hơn chút, mặc dù nàng không rõ hôn sự này có nội tình gì, nhưng cảm thấy là tỷ muội mình bị uất ức, liền dùng khăn tay che miệng, khẽ cười nói: “Nói đến việc này, ta lại nhớ mấy câu mà Dự Chương Hoàng tiên sinh[8] viết ở trong ‘Sách U Phương Đình ký’: ‘nhưng Lan Huệ tài đức khác nhau, người đời khó có thể rõ’”

Khương Thục Mai lập tức lăm mồm nói tiếp: “‘Một cành hoa lan mọc hương tỏa hơn người, một bụi năm bảy cây huệ lại không tỏa hương hơn người.’ huệ xa không bằng lan.”

Những thiếu nữ trong phòng khách đều là nữ nhi dòng chính (con vợ cả), tự nhiên không mấy thích những tỷ muội do thiếp thất sinh, cho nên tự nhiên cùng chung mối thù với Phí Minh Lan, căm thù Phí Minh Huệ.

Họ khéo dùng sự khác biệt giữa “Lan” và “Huệ” mà cổ nhân nói, châm chọc “Minh Huệ” không bằng “Minh Lan”.

Ở trong mắt người hiểu chuyện, hoa lan và hoa huệ xem ra xê xích không nhiều, lá tương tự, đóa hoa giống nhau, mùi thơm cũng có chút giống, nhưng mà trong mắt người thưởng thức chân chính, hoa huệ nhiều mà tục, hoa lan ít mà nhã, chính là “Lan tựa như quân tử, Huệ tựa như sĩ phu, trong núi rừng mười cảnh huệ không bằng một cảnh lan”.

Phí Minh Lan cười xấu hổ, không đáp lời.

Nàng thật ra thì cũng không ghét Phí Minh Huệ như người ngoài tưởng tượng.

Phí Minh Huệ thuở nhỏ yếu ớt, cho nên nhất cử nhất động khó tránh khỏi yếu đuối, tính tình của nàng mềm mại hơi Phí Minh Lan kiên cường rất nhiều, từ trước đến giờ đều theo lệnh phụ (cha) huynh (ca), yêu thích phong hoa tuyết nguyệt, không thích đàm luận tiền bạc vật phẩm tục, càng giống nữ nhi ruột của Phí Trịnh thị hơn Phí Minh Lan.

(Các bạn đang đọc truyện tại: [tuthienbao](http://tuthienbao.com)

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Phí Trịnh thị đúng là muốn gả Phí Minh Lan vào phủ thứ sử, cho dù bà không hiểu rõ thế sự, nhưng dù sao đi theo trượng phu Phí Trung Quý nhiều năm như vậy, ít nhiều cũng biết sự buồn khổ của thương nhân khi bị quan lại lấn ép. Phu nhân nhà quan có địa vị cao hơn phu nhân nhà giàu rất nhiều, sao còn có thể sợ bị Nhị thúc cướp đoạt tài sản?

Vốn bàn bạc việc thành thân trong kỳ lễ tang không hợp lễ nghi, nhưng Phí Trung Quý chết đột ngột, rất nhiều hậu sự chưa có an bài thỏa đáng, Phí Trịnh thị thật sự lo lắng tương lai Phí gia, cộng thêm gấp suy nghĩ mượn nữ nhi, giúp mình tìm nôi dựa mới, vì vậy vội vã nghị định tốt hôn sự, chờ Phí Minh Lan qua hai mươi bảy tháng hiếu kỳ sẽ gả, an bài vậy cũng rất thỏa đáng.

Năm nay “Tổ Tâm Như Tuyết” mà Phí Minh Lan tỉ mỉ nuôi dưỡng nở hoa lần đầu tiên, kinh ngạc khắp thành, Phí Trịnh thị nhân cơ hội mời một số thanh niên tài俊 tới ngắm hoa, thuận tiện muốn lôi kéo một Nhị công tử phủ thứ sử.

Sao biết, Nhị công tử phủ thứ sử - Chu Hiếu quang tới là tới, nhưng không biết thế nào đã đi vào viện sau, đúng lúc Phí Minh Huệ ở bên hồ nhỏ nghỉ ngơi, phát hiện nam tử xa lạ xông vào, kinh sợ trượt chân rơi xuống nước, Chu Hiếu Quang dũng cảm cứu mỹ nhân rơi xuống nước, hai người da thịt kề nhau, tay chân đụng nhau, tóc đan vào, danh dự của Phí Minh Huệ bị hủy trong chốc lát.

Phí Minh Huệ là một tiểu mỹ nhân điềm đạm đáng yêu, hơn nữa rơi xuống nước rồi càng thêm có vẻ tái nhợt mảnh mai, trong mắt long lanh nổi lên ánh lệ, bộ dáng muốn khóc cố nén khiến Chu Hiếu Quang nổi lòng thương hương tiếc ngọc, xung động lại ôm chặt nàng.

Lần này Phí Minh Huệ thật sự không gả hẳn thì chỉ có một con đường chết.

Mẹ Phí Minh Huệ và huynh trưởng Phí Minh Đức đều biết muội muội thứ xuất của mình thật sự không đủ tư cách làm vợ cả Chu Hiếu Quang, liền uyển chuyển cho biết dù làm thiếp cũng được, dù sao Chu Hiếu Quang chỉ cần phụ trách với muội muội thôi.

Cũng may Chu Hiếu Quang là “Nam nhân tốt” tình thâm ý trọng, lúc này hứa hẹn không ngại xuất thân của Phí Minh Huệ, nguyện ý cầu hôn nàng làm chánh thê.

Dù sao Chu nhị công tử không phải trưởng tử trong nhà, không có áp lực gia đình quá nặng, cha mẹ Chu gia thấy thái độ hẳn kiên quyết, thậm chí tuyệt thực kháng nghị, cũng đành phải đáp ứng hôn sự này.

Thứ sử Chu đại nhân vốn muốn cho con thứ hai cưới Phí Minh Lan, ông cũng thấy thềm gia sản khổng lồ Phí Trung Quý để lại sau khi chết, nhưng lại lo lắng thanh danh, không thể làm “tham quan” phá cửa giành tiền, nghĩ thế nào cũng muốn kết thân giành một phần.

Hôm nay nhi tử không có tiền đồ, cố tình nhìn trúng thứ nữ Phí gia, Chu đại nhân cau mày đáp ứng rồi, đúng là “Không có cá, tôm cũng có thể”, bất đắc dĩ nhượng bộ.

Dù sao bất kể Phí gia gả nữ nhi nào, Chu đại nhân cũng muốn Phí gia ra một số đồ cưới lớn, nếu không, cũng không xứng với công tử quan gia của ông, đúng không?

Bà vú Vương ma ma của Phí Minh Lan rất là giận vì chuyện này, lén lút căn rắng nghiệm lợi nói thầm với Phí Minh Lan: “Làm sao lại đúng dịp gặp phải, lại đúng dịp rơi xuống nước? Quanh năm suốt tháng ở bên hồ chơi cũng không thấy nàng ta trượt chân, cố tình Chu công tử tới, nàng ta liền rơi xuống nước! Người hầu bên cạnh đều chết hết sao? Còn không biết đứa nhỏ phóng đàng kia đùa bỡn thủ đoạn gì! Thiếu gia cũng tham gia náo nhiệt. Cứ sợ muối muối cùng mẹ của mình không ai chịu lấy, lo cướp Chu công tử cho con nhỏ kia, lại không để ý tiểu thư ngài. Uổng Phí phu nhân thuở nhỏ đã thương yêu hẳn, tiểu thư từ trước đến giờ tôn kính hẳn, hẳn còn không phải thân với muối muối mình hơn sao? Ta đã nói, không phải một mẹ sanh thì không thân, nuôi thế nào cũng nuôi không quen, căn bản là hai người vong ân phụ nghĩa.”

Phí Minh Lan có thể nói cái gì? Chỉ có cười khổ mà thôi.

Nàng chưa bao giờ nguyện ý nghĩ xấu huynh muội nhà mình, dù sao bọn họ cũng chỉ có ba huynh muội, nếu không đoàn kết, vậy Phí gia thật sự xong đời.

Nhưng chuyện đính hôn của công tử Thứ sử lần này, thật đã kích Phí Minh Lan, hơn nữa Nhị thúc gây mấy chuyện này, khiến gần đây tâm tình nàng vẫn buồn bực không vui.

Nhưng nàng từ trước đến giờ không phải một cô nương chịu nhận thua, càng không có ý nhất định phải lấy Chu công tử, nếu vô duyên với Chu Hiếu Quang, nàng liền định rộng rãi chúc phúc Minh Huệ.

Nàng tin tưởng mình tự có nhân duyên, coi như không gả vào nhà quan, chỉ cần tìm trượng phu phẩm đức tốt, cũng chưa hẳn không phải chuyện may mắn?

Nàng tin tưởng lời dạy của phụ thân thuở nhỏ: “Phải học được tự nắm giữ hạnh phúc, đừng lệ thuộc vào người khác.”

Phí Trung Quý là một thương nhân sáng suốt, chưa bao giờ dùng những điều tam tòng tứ đức cũ giáo dục nữ nhi dòng chính mà mình thương yêu, ông dạy nàng học chữ, dạy nàng quản lý tài sản gầy bàn tính, dạy nàng học suy tư tự chủ, còn dạy nàng ứng phó việc đời thế nào.

Tiệc nuôi lớn nhất khi còn sống của Phí Trung Quý, giống với việc đáng tiếc duy nhất trong đời Phí Minh Lan, đều là cảm khái vì sao tâm tính Phí Minh Lan như thế lại không phải nam nhi?

Các thiếu nữ trong phòng khách, từ hôn sự của Phí Minh Huệ đã nói tới chuyện khuê phòng của nữ nhân sau khi gả, có mấy phần xấu hổ che che giấu giấu, nhưng càng giấu càng hưng phấn kích động, dù sao họ phần lớn đã tới tuổi dậy thì.

Duyên dáng lượn lờ tuổi mười ba, hạt đậu đầu cành đầu tháng hai.

Khương Thục Hà nói: “Minh Lan, Như Vân luôn luôn yêu thích người, hay người dứt khoát gả đến Đồng gia đi, để mẹ ta làm mai cho người.”

Khương Thục Mai vỗ tay, cười nói: “Đúng vậy! Đúng vậy! Ca ca Đồng gia thiết nhìn lên Minh Lan nhiều lần đấy.”

Mặc dù trong lòng Đồng Như Vân tràn đầy mong muốn có một tẩu tẩu như Phí Minh Lan, nhưng những nữ nhân khuê các như họ chính miệng nói chuyện hôn sự thì không đủ trang trọng. Nàng cười nói: “Ta thật thích Minh Lan tỷ tỷ, nhưng những lời này không nên do chúng ta nói, vì vậy đừng lại thôi.”

Đang cười đùa, đại nha hoàn cận thân của Phí Minh Lan - Lập Xuân đi vào, gương mặt vội vàng, vội vã hành lễ với các vị tiểu thư, liền đến gần Phí Minh Lan, dựa vào bên tai của nàng nhỏ giọng nói: “Thiếu gia đã xảy ra chuyện, phu nhân hoảng hồn, xin tiểu thư mau qua xem.”

~~[1] Kiến Lan:

[2] Hàn Lan:

[3] Mặc Lan:

[4] Tử sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen.

[5] Điệp Lan:

[6] Lục Vân:

[7] Tổ Tâm Lan:

[8] Dự Chương Hoàng tiên sinh tên thật là Hoàng Đình Kiên (1045-1105), tự Lỗ Trực, biệt hiệu Sơn Cốc đạo nhân, Phù ông, người Phán Ninh, Hồng Châu (thuộc Giang Tây ngày nay). Ông là thư họa gia và thi gia trứ danh đời Bắc Tống, tề danh cùng thầy ông là Tô Thức, người đời thường gọi Tô-Hoàng. Ông đỗ tiến sĩ, có làm một số chức quan. Ông là người cầm đầu thi phái Giang Tây, một trường phái quá chú trọng đến kỹ xảo làm thơ mà không quan tâm đúng mức đến nội dung tư tưởng của tác phẩm. Hoàng Đình Kiên còn là một người rất am hiểu về hội họa và là một trong những người viết chữ đẹp nhất thời Bắc Tống.

2. Chương 2

Lòng của Phí Minh Lan trong nháy mắt trầm xuống, lúc này thời buổi rối loạn, nàng thật lo lắng huynh trưởng bề ngoài đần độn nhưng trong lòng đầy quỷ của mình gây ra tai họa không thể thu thập gì nữa.

Việc hôn sự của Phí Minh Huệ, đã khiến Phí Minh Lan liên tục suy nghĩ, cho rằng cả sự kiện có quá nhiều trùng hợp, luôn lộ ra kỳ hoặc. Nếu như nói thuần túy là ý trời, dù kẻ ngu cũng khó tin tưởng. Nếu như nói là người làm, thì một thiếu nữ khuê các như Phí Minh Huệ, kiến thức không nhiều lắm, nàng có thể làm cái gì? Nếu như không có người ngoài an bài tiếp ứng, nàng làm sao có thể “Vô tình gặp gỡ” Chu Hiếu Quang?

Nghĩ như vậy, người có thể hao tổn tâm cơ quan tâm bố trí chuyện cưới gả của Phí Minh Huệ, cũng chỉ có Phí Minh Đức thôi.

Đối với Phí Minh Huệ mà nói, Phí Minh Đức có lẽ coi như là “huynh trưởng tốt” tận tâm tận trách: nhưng đối với mẹ cả Phí Trịnh thị của hắn và đích muội Phí Minh Lan mà nói, Phí Minh Đức làm như thế, hết sức ghê tởm, Vương ma ma mắng hắn là “người vong ân phụ nghĩa”, tuyệt không quá.

Giành vị hôn phu của đích muội mình cho thứ muội, bất kể cho bất luận kẻ nào tới bình luận, cũng không thể coi như là hành động phúc hậu.

Phí Trung Quý là một nam nhân trọng tình trọng nghĩa, rất thích thê tử Phí Trịnh thị của mình, ông vốn không có ý định cưới vợ bé, muốn cùng Phí Trịnh thị cùng nhau đến già, nhưng Phí Trịnh thị vào cửa bảy năm lại không sinh con, lúc ấy mẹ của Phí Trung Quý còn sống, mắt thấy đứa con nhà mình không có người nối nghiệp, nhiều gia sản thì có ích lợi gì? Gây chết gây sống muốn Phí Trung Quý cưới vợ bé, nếu không sẽ lấy tội “không con” để bỏ vợ.

Phí Trịnh thị cũng không chịu nổi đủ loại tội nặng thất đức như “Hay ghen”, “Không con”, rưng rưng chủ động nạp thị nữ Họa Nhi - nha hoàn hồi môn xinh đẹp nhất của mình cho trượng phu làm thiếp.

Họa Nhi cũng may mắn, Phí Trung Quý nhận nàng làm thiếp xong, chưa đủ nửa năm thì đã có bầu, năm sau liền sanh thứ trưởng tử Phí Trung Quý.

Phí Trung Quý đặt tên cho nhi tử này là “Minh Đức”, lấy từ “Đại học chi đạo, tại minh minh đức (Cái đạo của người theo bậc đại học là cốt làm sáng cái đức sáng của mình)”. Vừa hi vọng hắn theo đường học hành, thoát khỏi địa vị hèn mọn thương nhân của Phí gia, quan trọng hơn là hi vọng hắn có “đức sáng (Minh Đức)”, có đức độ, có thể đối xử tử tế mẹ cả.

Nhưng đứa trẻ không dễ dàng nuôi lớn, một nhà chỉ có một nhi tử cũng không chứng tỏ không có vấn đề, vì vậy trước khi chết Phí mẫu liên tục dặn dò Phí Trung Quý nhất định phải sinh thêm mấy đứa bé.

Khi Phí Minh Đức hai tuổi, cái bụng vẫn không có động tĩnh của Phí Trịnh thị cư nhiên mang thai, Phí Trung Quý vui mừng quá đỗi, lúc này liền muốn trục xuất Họa Nhi ra phủ, nhưng lại phát hiện lúc này Họa Nhi cũng có bầu lần nữa.

Sau đó không lâu Phí Trịnh thị sanh hạ dòng chính nữ Phí Minh Lan, Họa Nhi sanh hạ thứ nữ Phí Minh Huệ.

Phí mẫu chết, Phí Minh Đức lại rất khỏe mạnh, nên Phí Trung Quý trực xuất Họa Nhi ra phủ, mời ma ma quen biết giới thiệu, gả nàng ột chương quỹ bán vải trung niên vừa mất vợ ở Kinh Châu làm vợ kế, an bài một đường lui tương đối tốt cho nàng, cũng không có bạc đãi nàng, cũng coi là báo đáp công dựng dục của nàng.

Nếu Phí Trịnh thị có thể sinh Phí Minh Lan, liền chứng minh bà cũng không phải là không thể sinh con, Phí Trung Quý luôn nghĩ nếu như nàng sinh thêm con trai trưởng thì tốt, cho nên vẫn trì hoãn, không có đưa Phí Minh Đức làm con trai trưởng nuôi cho Phí Trịnh thị.

Hơn nữa ông bệnh qua đời quá đột ngột, vậy mới khiến Phí Trung Lương có cơ “Con thứ không thể làm con thừa tự”, muốn đem đích ấu tử (con trai nhỏ của vợ cả) của mình làm con thừa tự cho Phí Trịnh thị, muốn dùng điều này chiếm đoạt tài sản.

Phí Trung Quý muốn cho nhi tử đi đường quan, thuở nhỏ đã mời danh sư dạy Phí Minh Đức đọc sách, vì vậy tạo thành quan niệm “Buôn bán là tiện, chỉ có học mới cao” ở trong suy nghĩ của Phí Minh Đức, không có chút hứng thú đối với việc thừa kế sự nghiệp của Phí Trung Quý, thậm chí còn hơi khinh thường.

Mấy hoàng đế gần đây của Cảnh quốc, muốn làm yếu bớt thế lực kiên cố của những tộc quan ngang ngược bảo thủ, cố gắng cất nhắc học sinh dân gian, toàn lực mở rộng, nhờ tiền triều xuất hiện khoa cử, vì vậy trong triều xuất hiện một số tân quý bình dân xuất thân khoa cử, những tân quý này mới là mô phạm và mục tiêu phấn đấu của Phí Minh Đức.

Phạm vi khoa cử của Cảnh quốc tương đối rộng, trừ cử lưu và tội phạm không có tư cách, phạm là người xuất thân từ nhà ba đời tốt đẹp trong tầng lớp sĩ, nông, công, thương, đều có thể tham gia khoa khảo.

Có thể nói, chế độ khoa cử thay đổi số mạng của dân chúng, để cho bọn họ có thể một bước lên mây làm thiên tài đi đầu, phá vỡ giới hạn “nhân tài không ngoài tộc quan”.

Thiên tử trọng kẻ anh hào,

Văn chương, nghĩa lý trao vào lũ bay.

Muôn nghề đều thấp kém thay,

Chỉ riêng đọc sách, việc này cao sang.[1]

Phí Minh Lan bảo một đại nha hoàn khác của mình - Lập Hạ dâng trà lần nữa, dâng điểm tâm chiêu đãi nhóm thiên kim tiểu thư trong phòng khách, mình thì viện cớ vội vã đi ra.

Khi đi về phía tiền viện, lập xuân mới cặn kẽ kể lại chuyện một lần: “Nô tỳ cũng không rõ ràng lắm, chỉ nghe gã sai vặt Tẩy Nghiên của thiếu gia nói, thiếu gia không thích Lan Uyển hỗn loạn ồn ào, cho nên sáng sớm hôm nay liền dẫn theo Tẩy Nghiên ra cửa đi dạo, buổi trưa dùng cơm ở quán rượu, không biết sao gặp được một vị...”

Nói đến chỗ này Lập Xuân dừng lại, cẩn thận nhìn sắc mặt của tiểu thư nhà mình một chút, thấy Phí Minh Lan vẫn bình tĩnh, mới đánh bạo tiếp tục nói: “Coi trọng một vị thiếu niên xinh đẹp, có thể đã nói mấy lời không nên, chọc giận người ta, bị đồng bạn của thiếu niên đánh ngất xỉu. Tẩy Nghiên sợ tới mức chỉ biết khóc, thiếu gia lại bị thiếu niên kia đưa về nhà.”

Phí Minh Lan thở dài, huynh trưởng này của nàng đọc sách đến tẩu hỏa nhập ma cũng không sao, thế nhưng chẳng biết lúc nào dính vào tật xấu thích nam sắc, lúc phụ thân còn, hẳn còn biết che che giấu giấu, chỉ cùng gã sai vặt làm loạn, phụ thân qua đời này mới bao lâu, đã ra bên ngoài chọc chuyện.

Phí gia có nhà chính ở trong huyện Dư Diêu, Lan Uyển của Phí thị là nằm ở khu gần biệt viện, vốn là Phí Trung Quý xây cho vợ tới du ngoạn, chỉ là cuối tháng hai đầu tháng ba hàng năm là lúc hoa lan nở, người Phí gia bình thường cũng đều chuyển tới Lan Uyển ở.

Phòng của Phí Minh Đức ở Lan Uyển là nằm ở phía đông tiền viện, hẳn từ trước đến giờ không thích hoa lan, cho nên sân này của hắn là nơi duy nhất trong Lan Uyển không trồng lan, trừ một số cây cổ thụ, thì chỉ có một vài cây cảnh làm đẹp như trúc La Hán[2], trúc tía[3], trúc hoa[4].

Phí Minh Đức từ trước đến giờ lấy trúc để biểu hiện, cái gì “Có khí tiết”, cái gì “Khiêm tốn”, theo Vương ma ma đánh giá, là “Chỉ biết dán vàng lên mặt mình”.

Phí Minh Lan dẫn theo Lập Xuân vội vã đi vào, ở nhà chính liền gặp được mẫu thân rầu rĩ. Phí Trinh thị vì chồng chết mà mặc quần áo tang, một bộ áo vải trắng thuần, tóc đen nhánh chỉ cài một cây trâm bạc không có gì đặc biệt, trên tai đeo hoa tai bạc mộc mạc, trừ ra quanh thân không còn bất kỳ đồ trang sức nào, tại không tổn hại vẻ xinh đẹp của bà chút nào.

Phụ nhân đã qua tuổi bốn mươi lại như chỉ mới hơn 30, nữ tử thuở nhỏ có cha mẹ thương yêu, sau khi gả được trượng phu sủng ái, sau đó lại được nữ nhi thân thiết hiếu thuận, nửa đời trước coi như là trôi qua cực kỳ hạnh phúc, chỉ tiếc đã kích khổng lồ khi trung niên phải để tang chồng cơ hồ hoàn toàn phá hủy bà, nếu như không phải là vì chưa gả nữ nhi, bà đã sớm có đuối theo vong phu xuống cửu tuyền.

Phí Minh Lan thừa kế vẻ đẹp của mẫu thân, chỉ là tính cách của nàng lại như phụ thân, khí chất kiên cường độc lập khiến cho nàng giống như đóa hàn mai kiêu ngạo, hoàn toàn khác với khí chất u lan động lòng của mẫu thân, ở trong mắt người ngoài, Phí Minh Lan thật không bằng mẫu thân mềm dịu động lòng người.

Khí chất của Phí Minh Huệ lại giống như mẹ cả Phí Trinh thị, có lẽ đây cũng là chỗ mấu chốt mà nàng càng có thể dễ dàng dẫn động Chu nhị công tử.

Nam nhân phần lớn yêu thích đặc chất nhu nhược trên người nữ nhân, nữ nhân quá mức kiên cường, sẽ làm bọn họ cảm thấy có áp lực.

Lúc này Phí Trinh thị cầm khăn tay màu trắng, vân vê trong tay, mặt tràn đầy hoảng loạn và lo âu, bà cơ hồ chưa từng quan tâm bất cứ chuyện gì, trước kia có trượng phu, hiện tại có nữ nhi, cho nên vừa gặp phải một ít chuyện, liền lo âu bất an, hoảng sợ mà không biết làm sao.

Phí Minh Lan bước nhanh về phía trước cầm tay của mẫu thân, hỏi: “Mẹ, ca ca ra sao?”

Nước mắt mơ hồ trong mắt Phí Trinh thị, cầm ngược tay của nữ nhi thật chặt, “Còn chưa có tỉnh! Đại phu mới vừa tới xem, cho phương thuốc, vẫn còn đang nấu thuốc.”

Phí Minh Lan vỗ vỗ mu tay của mẫu thân, “Chỉ là tranh chấp nhỏ, sẽ không có cái gì đáng ngại, ngài ngồi xuống đợi chút, ta vào trong phòng xem một chút.”

Phí Trinh thị gật đầu một cái, lại dùng khăn tay xoa xoa khóe mắt, “Hai thiếu niên kia cũng ở trong phòng, con phải cẩn thận ứng đối.”

Phí Minh Lan sững sốt, ngay sau đó bất đắc dĩ nhìn mẫu thân, sao bà lại yên tâm cho ca ca hôn mê bất tỉnh và “Hung thủ đánh người” cùng ở một phòng đây?

Mặc dù bọn hạ nhân hầu hạ ca ca khẳng định đều có mặt, nhưng không có người thân ở chung, còn khiến cho hai hung thủ ở đó canh chừng... Phí Minh Lan thật là im lặng triệt để với mẫu thân của mình rồi, làm việc không có đúng mực tới mức như thế, cũng không biết những năm qua phụ thân nung nấu chiều bà thế nào, khiến bà không hiểu việc đời đến mức như vậy.

Phí Minh Lan im lặng xoay người đi vào trong phòng, Lập Xuân bước nhanh ở phía trước vén rèm cho nàng, hô lên thông báo bên trong: “Đại tiểu thư đến.”

Tỷ Nghiên đang phục vụ trước giường ở trong phòng nghe một tiếng này, lập tức xoay người quỳ xuống đất, sợ hãi dập đầu, nói: “Đại tiểu thư, đều do Tỷ Nghiên hộ chủ bất lực, mới để cho thiếu gia bị thương, kính xin đại tiểu thư trách phạt.”

Ở trong lòng của người giúp việc Phí gia, người đáng sợ nhất là gia chủ Phí Trung Quý, người đáng sợ thứ nhì chính là đích tiểu thư Phí Minh Lan.

Hôm nay Phí Trung Quý đã qua đời, Phí Minh Lan tự nhiên vinh dự trở thành người đáng sợ nhất.

Thiếu gia một lòng đi học, đối đãi người làm hiền hoà khoan hậu; chủ mẫu chỉ thích ngắm hoa ngắm trăng, đối với người giúp việc từ trước đến giờ cũng nhân nhậ; thứ tiểu thư mảnh mai, đối với người giúp việc từ trước đến giờ đều tươi cười chào đón; chỉ có đích tiểu thư từ trước đến giờ trị gia nghiêm cẩn, quy củ thâm nghiêm, nói ra là lệnh, không cho phép có chút không may.

Phí Minh Lan cũng không để ý tới Tây Nghiên, đầu tiên là bước nhanh đến trước giường nhìn Phí Minh Đức một chút, thấy sắc mặt hần hồng hào, giống như ngủ say, không hề đáng ngại, lúc này mới hơi yên tâm, lại nhìn về phía hai nam tử trẻ tuổi ngồi ở bên cạnh bàn nhỏ phía trước cửa sổ, hai mắt không khỏi tỏa sáng.

Ánh mắt của nàng bị thiếu niên mặc áo gấm màu tím hấp dẫn - thật là một mỹ thiếu niên tinh xảo!

Thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi, số tuổi mà sự khác biệt của nam nữ chưa hiện rõ ràng, da thịt trong suốt như dương chi bạch ngọc, không có một chút tỳ vết nào, lông mày dài đến giữa trán, mắt đào hoa quyến rũ, sống mũi tinh xảo cao ngất, môi mỏng mà đỏ thắm, ngũ quan không dư một phần, cũng không thiếu một phần, gần như hoàn mỹ.

Càng khó được chính là khí chất cao quý của thiếu niên này, màu tím vốn rất khó mặc, lại có thể tôn hần lên đến mức quý khí bức người, trên áo gấm của hần thêu cánh mẫu đơn màu tím, dây đai rộng cỡ bàn tay có thêu hoa, ngọc bội trắng rủ xuống một bên, một bên lại là túi thơm màu tím, thật cao quý vô song, phong lưu vô hạn.

Thân là nữ nhi nhà hoàng thượng, cùng với là bằng hữu khuê phòng của Đồng Như Vân - nữ nhi nhà dật, Phí Minh Lan biết vài thiếu niên này mặc là “gấm Ấm Hoa” chuyên cung cấp cho hoàng thất, mà áo gấm thêu mẫu đơn này của hần, bởi vì màu tím nhuộm cực kỳ cao nhã thuần chánh mà càng thêm khó được.

Đột nhiên ý thức được thân phận của thiếu niên có thể vô cùng tôn quý, cao không thể chạm, lòng của Phí Minh Lan căng thẳng, âm thầm ngất lòng bàn tay, lần này sợ là ca ca thật chọc phiền toái lớn!

Nàng lại nhìn qua thanh niên mặc áo vải màu xanh, ước chừng mười tám mười chín tuổi, cái nhìn đầu tiên, chẳng qua là cảm thấy ngũ quan thanh niên đoan chính, khí chất lịch sự, không có bất mất chói mắt như thiếu niên áo gấm, nhưng nhìn lại lần thứ hai, Phí Minh Lan mới âm thầm chắc lưỡi hít hà- lại một đại mỹ nam a!

So với vẻ đẹp chói mắt của thiếu niên áo gấm, sự tuấn mỹ của thanh niên kín kẽ hơn, giống như ôn ngọc, mày kiếm sạch sẽ gọn gàng không lộ vẻ ương ngạnh, mắt tinh tinh mịch lại rõ ràng, sống mũi cũng cao thẳng, môi mỏng cũng đỏ tươi, đường cong lại tựa hồ càng thêm mê người.

Thấy Phí Minh Lan kinh ngạc nhìn mình chằm chằm, thanh niên mỉm cười, gương môi cười một tiếng, Phí Minh Lan nhất thời cảm thấy vạn hoa đua nở trước mắt, choáng đầu hoa mắt.

Coi như nàng dốc hết tâm huyết nuôi dưỡng “Tổ Tâm Như Tuyết”, cũng không có rung động bằng một tiếng cười của thanh niên này!

Vì sao thế gian lại có mỹ nhân như thế, cố tình lại là nam tử?

Khó trách một sách ca ca thích nam sắc cũng không nhận được phát hoa si, gây phiền toái trước mặt mọi người.

Phí Minh Lan ho khan một tiếng, cố gắng áp chế trái tim nhỏ đang đập thành thích của mình, dùng tư thái đoan trang thực nữ nhất hơi cúi người thi lễ, nói: “Gia huynh lỗi mắng đắc tội hai vị, tiểu nữ tử thay huynh trưởng tạ lỗi ở đây.”

Thiếu niên áo gấm khẽ hất cái cằm lên, ánh mắt hà khắc quan sát Phí Minh Lan một phen, thấy dáng người nàng mảnh khảnh, ngũ quan xinh đẹp tinh mỹ, rõ ràng là thiếu nữ xinh đẹp mềm mại, nhưng bởi vì sự kiên định trầm ổn trong ánh mắt, mà làm cho người ta không khỏi âm thầm cảnh tỉnh, cảm thấy kính nể.

Thiếu niên nghiêng đầu nhìn thanh niên, âm thầm gật đầu một cái, ấn tượng đầu tiên là nữ tử này tuyệt không đơn giản, không phải cái loại bình hoa không xinh đẹp, hoặc là mỹ nhân chỉ đẹp mà thôi.

Thanh niên mỉm cười nói: “Cũng là tại hạ ra tay lỗi mắng, không cần thận đả thương lệnh huynh.”

Phí Minh Lan lúng túng cười cười, “Chắc là không có gì đáng ngại, nếu như có thể cho hấn nhận chút dạy dỗ cũng tốt.”

Thiếu niên lại nói: “Chúng ta người ngay không nói lời mờ ám, Phí tiểu thư, lệnh huynh vô lễ đối với chúng ta, coi như bầm báo nha môn cũng là chúng ta có lý. Lần này chúng ta theo tới đây, một là vì thuận đường lấy Tổ Tâm Như Tuyết, tiếp theo là muốn lệnh huynh cho chúng ta một sự giải thích.”

Phí Minh Lan rất là kinh ngạc, không khỏi nhướn đôi mày thanh tú, hỏi: “Ngài chính là người mua ”Tổ Tâm Như Tuyết“?”

Thiếu niên khẽ nhếch cằm, kiêu ngạo trả lời: “Hả? Không được sao?”

Phí Minh Lan vội cười nói: “VẬY thì thật là tiểu nữ tử có mắt như mù rồi, ngài là khách quý của Phí gia chúng ta, chậm trễ. Lập Hạ, mau dâng trà ngon, pha trà Minh Tiền núi Sư Phong vừa mua được vài ngày trước đi!”

Lập Hạ đáp, bước nhanh mà không một tiếng động đi ra ngoài chuẩn bị.

Thanh niên hơi giương môi, cười nói: “Lần này chúng ta thật đúng là thơm lây rồi, trà Long Tĩnh Tây Hồ ở trên núi Sư Phong là tốt nhất, mà trà Minh Tiền càng thêm đắt như vàng, tiểu thư hào phóng.”

Phí Minh Lan mỉm cười nói: “So sánh với khách quý, chút trà này không đáng nhắc tới.”

Trà Long Tĩnh Tây Hồ sinh ở núi Sư Phong phía Tây Nam Tây Hồ, trà Long Tĩnh, Vân Tê, Mai Gia Ổ và Hồ Bào Thôn là cùng một khu, được xếp hạng là “Sư, Long, Vân, Mai, Hồ”.

Người đời bình thường cho là trà Long Tĩnh chính tông nhất được sản xuất từ vùng Long Tĩnh, thật ra thì trà Long Tĩnh trân quý nhất vị ngon nhất sinh ở núi Sư Phong, đây cũng là nguyên nhân trong “Sư, Long, Vân, Mai, Hồ” thì chữ Sư xếp thứ nhất.

Trà Minh Tiền trên núi Sư Phong hàng năm sản lượng có hạn, trên căn bản đều làm công phẩm ngự dụng, thiên kim dân gian khó mua được.

Phí Minh Lan có thể dùng lá trà cực phẩm này đãi khách, cũng là dính vinh quang “Hoàng thương” của Phí gia.

Mặc dù thương nhân địa vị thấp, ở vào cuối cùng, nhưng dù sao “Hoàng thương” cũng khác. Thế gian này tôn quý nhất là Thiên Tử, Thiên Tử thuộc Hoàng Tộc dĩ nhiên là đệ nhất nhân gian, phàm có thể dính một chút “Hoàng ân”, đều có thể khác người, gà chó lên trời.

Hoàng thương, bởi vì có chữ “Hoàng” ở phía trước, ngay cả quan lại bình thường cũng phải cẩn thận đối đãi, không dám dễ dàng đắc tội. Nhà hoàng thương bởi vì hàng loạt mua bán qua tay hằng ngày đều là vật phẩm tiến cống ngự dụng, phàm là chút gì đó sót vào kẽ tay, bọn họ sử dụng hằng ngày cũng có thể dính chút ánh sáng, cảm thụ hưởng dụng “vật phẩm ngự dụng” cao cấp là cảm giác gì.

Đây là đặc quyền của riêng hoàng thương, là hoàng đế ngầm cho phép.

Dĩ nhiên, hoàng thương cũng không dám phách lối, bọn họ đương nhiên tiến cống vật phẩm cực phẩm nhất, chính mình dùng thì làm sao cũng phải hạ xuống một bậc, nếu như bọn họ dám nói mình và Hoàng đế dùng đồ giống nhau, vậy thì thật là có mấy cái đầu cũng không đủ chém.

Cho dù như thế, đồ đặc mà nhà hoàng thương được thấy, sử dụng, thưởng thức cũng quả thật tốt hơn nhà quan lại bình thường nhiều.

Hai chữ “Hoàng thương”, đã nói rõ rồi, nhưng giá trị đi kèm, mới là thứ Phí Minh Lan xem trọng và không bỏ được nhất.

Hiện tại Phí gia cô nhi quả mẫu, nếu như mất đi tư cách “Hoàng thương” nữa, gia sản lớn như thế thật cũng chỉ có thể mặc người chém giết xâm lấn, tâm huyết cả đời của phụ thân cũng sẽ nước chảy về biển đông rồi.

Lập Hạ dâng trà Minh Tiền ở núi Sư Phong lên cho khác, sau đó nhỏ giọng lui bước qua một bên, đứng yên phục vụ, hành động cử chỉ hào phóng thoải mái, vừa nhìn liền biết đã được nghiêm chỉnh huấn luyện, nuôi dạy tốt.

Từ nô bộc suy đoán đến chủ nhân, cũng biết được ít nhiều.

Thanh niên mặc áo vải xanh mím cười, ánh mắt lại nghiêm túc, thờ ơ lạnh nhạt tất cả của Phí gia.

Phí Minh Đức thích nam sắc, ấn tượng đầu tiên liền cực kém.

Chủ mẫu Phí gia nhất gan sợ sệt, nhu nhược đáng thương, loại nữ nhân này không có chủ kiến, rất khó tự chống đỡ nổi hậu trạch, chứ đừng nói chống đỡ một gia tộc.

Mà khi nghe được chuyện đính hôn của Phí Minh Huệ ở trên đường, càng làm cho thanh niên cau mày, nghe thế nào cũng cảm thấy Phí gia then với danh hiệu hoàng thương, làm ra chuyện không có giáo dục, mất thể thống, rối loạn.

Người như vậy, làm sao có thể có hôn sự tốt?

Tâm tình hồng бет này, mãi cho đến chính mắt thấy được Phí Minh Lan khôn ngoan mới hơi thay đổi.

Danh tiếng của Phí Trung Quý không tệ, nếu như Phí Minh Lan được ông ta tự mình nuôi dạy, được hài học của ông ta, có lẽ còn có chỗ tốt?

Có lẽ ánh mắt của thanh niên quá mức thận trọng hà khắc, Phí Minh Lan cảm thấy khác thường, đáy lòng hơi kinh ngạc, vừa xấu hổ, lại có chút không vui.

Coi như hần là mỹ nam, cũng không thể nhìn chăm chăm một nữ nhân như thế chứ?

Cũng không phải là xem mắt!

Nàng ngồi xuống bên cạnh, uống ngụm nước trà, cố gắng trấn tĩnh hỏi: “Còn chưa biết tên của các vị?”

Thiếu niên áo gấm màu tím nói: “Tại hạ Nguyên tứ. Hần à, là Tam ca của ta.”

Phí Minh Lan gật đầu một cái, “Nguyên lai là Nguyên tam công tử và tứ công tử.”

Mặt nàng vẫn bình tĩnh, nhưng khi nghe chữ “Nguyên” thì trái tim lại bình bịch bình bịch đập mạnh.

Chẳng lẽ là đương kim Đế Nhất Thế Gia, “Nguyên gia” trong truyền thuyết?

Bọn họ ra tay xa xỉ, dùng năm vạn lượng bạc mua một chậu hoa, quần áo bọn họ trân quý hiếm thấy, khí chất cao quý khó tả, những dấu hiệu này không khỏi chứng minh suy đoán của Phí Minh Lan không hề sai.

Lại nói, chủ mẫu Nguyên gia cũng họ Trịnh, đều xuất thân từ tộc Trịnh thị giống mẫu thân Phí Minh Lan, nhưng chủ mẫu Nguyên gia là đích tiểu thư hệ chánh của Trịnh thị, là tỷ muội ruột với đương kim chủ mẫu, chủ mẫu Phí gia chỉ là dòng họ hệ thứ của Trịnh thị mà thôi, gia cảnh chỉ hơi giàu, căn bản không thể so với hệ chánh Trịnh thị - nhà mẹ của Thái hậu.

Phí Trung Quý chỉ là thương nhân nhỏ bé, có thể lấy được Phí Trịnh thị xuất thân từ hệ thứ Trịnh thị, coi như là may mắn, nhưng cũng không phải không thể tưởng tượng nổi. Sau đó ông dùng hết các loại phương thức nịnh bợ hiếu kính hệ chánh Trịnh thị, lấy được tư cách hoàng thương, mới xem như chân chính dính vào vinh quang của Trịnh gia.

Nguyên tam, Nguyên tứ, chẳng lẽ chính là tam công tử và tứ công tử hệ chánh của Nguyên gia?

Trái tim của Phí Minh Lan nhảy thành thịch, lại cầm ly trà sứ tinh tế lên nhấp một ngụm nước trà, ngón tay mảnh khảnh thon dài không khỏi siết chặt khay nhỏ dưới cái ly.

Đang lúc này, Phí Minh Đức vẫn ngủ mê man đã tỉnh. Hần rên rỉ một tiếng, liền quay đầu thấy thanh niên áo xanh đang đoan chánh ngồi ở dưới cửa, tư thái ưu nhã, dung nhan không tỳ vết, khí chất như ngọc, ánh sáng nhạt sau giữa trưa vào ngày xuân nhẹ nhàng chiếu xuống trên người hần, giống như độ một tầng vàng sáng lên hần, tựa như ảo mộng.

Phí Minh Đức không khỏi rù rì nói: “Yêu yêu đào lý hoa, chúc chúc hữu huy quang. Duyệt dịch nhược cửu xuân, khánh chiết tự thu sương. Lưu phán phát tư mị, ngôn tiểu thổ phân phương. Huê thủ đẳng hoan ái, túc tích đồng y thường...”[5]”

Thanh âm của hắn cũng không nhỏ, mấy người trong phòng đều nghe được rõ ràng.

Phí Minh Lan không khỏi trợn trắng mắt, nàng vẫn cảm thấy ca ca của mình rất có vấn đề, hôm nay mới biết nào chỉ là có vấn đề, căn bản là đầu không bình thường!

Nguyên tứ - Nguyên Bình Chi lại cười hì hì hất cằm với tam ca, nói: “Thật ra thì ánh mắt của tên ngốc này rất tốt, vứt bỏ đệ không để ý, cư nhiên liếc mắt liền nhìn ra tam ca mới thật sự là mỹ nhân, tinh mắt, tinh mắt!”

Thanh niên trừng mắt liếc hắn một cái, Nguyên Bình Chi vẫn cười hì hì, xem ra tâm tình rất khoái trá.

Lúc trước người bên cạnh Nguyên Bình Chi cũng khen ngời tứ công tử Nguyên gia tướng mạo đẹp, là hạng nhất, thật ra thì trong mắt hắn, tam ca Nguyên Trị Chi của hắn còn tuấn tú hơn hắn nhiều, chỉ là Nguyên Trị Chi quá biết che giấu mình, bình thường không phải áo xanh chính là áo lam, mặc đến phiền lòng, lãng phí dung nhan trời ột cách vô ích.

Lúc này nha hoàn của Phí Minh Đức nấu xong thuốc, trong lòng run sợ bưng vào, trước cúi người thi lễ với Phí Minh Lan, hô: “Đại tiểu thư.”

Phí Minh Lan gật đầu một cái, đi tới trước giường Phí Minh Đức, phân phó Tẩy Nghiên nâng hắn ngồi dậy, kê một cái gối dựa sau lưng, rồi nói với nha hoàn: “Đút thiếu gia uống thuốc đi, cẩn thận nóng.”

Nàng lại quay đầu lại nói với Phí Minh Đức: “Ca ca, cảm thấy khá hơn chút nào không?”

Phí Minh Đức nhìn đích muội một cái, lại nhìn người hầu phục vụ trước giường, mới chợt hiểu tình trạng trước mắt của mình, hơi ngượng ngùng cười cười với muội muội, “Không sao.”

Mẹ đẻ Phí Minh Đức là thị nữ hồi môn xinh đẹp nhất của Phí Trịnh thị, dáng ngoài của hắn và thứ muội giống như mẹ đẻ, cực kỳ tuấn mỹ, hơn nữa hắn quanh năm ở trong nhà học hành, ít phơi nắng, da trắng nõn, càng lộ vẻ mặt mày như vẽ, cực kỳ có dáng vẻ thanh tú lịch sự của thư sinh Giang Nam.

Ngoại hình của hắn hơi tệ, đây cũng là nguyên nhân bọn Nguyên Bình Chi không có nổi giận quá mức sau khi bị đùa giỡn, nếu không theo tính khí thiếu gia của Nguyên Bình Chi, Phí Minh Đức không chết cũng bị thương nặng.

Phí Minh Lan nói: “Vậy uống thuốc trước đi.”

Mặc dù huynh trưởng xem ra không việc gì, nhưng dù sao hôn mê một lát, đại phu cũng cho thuốc, phải uống mới yên tâm.

Phí Minh Đức trước nghiêng đầu nhìn Nguyên Trị Chi và Nguyên Bình Chi, cười cười với bọn họ, mới nhận lấy chén thuốc ấm áp trong tay nha hoàn, uống một hơi cạn sạch.

Nha hoàn vội vàng đưa mút lên, lại bị hắn đẩy ra, cười với Nguyên Trị Chi, nói: “Ta không thích ăn đồ của trẻ em.”

Nguyên Bình Chi bật cười, ngoắc ngoắc tay với tiểu nha hoàn, “Hắn không ăn, ta ăn.”

Tiểu nha hoàn nhìn về phía Phí Minh Lan, Phí Minh Lan cười nói: “Đây là mút gia mẫu tự tay ướp, nếu như công tử không ngại, xin mời nếm thử một chút.”

Nguyên Bình Chi nếm một quả ô mai ướp đường, khen: “Ừ, không tệ, rất ngon miệng.”

“Nếu ngài thích, trong nhà cũng không thiếu, có thể tặng ngài một ít.” Phí Minh Lan phát hiện Nguyên tứ công tử mặc dù bề ngoài hoa lệ, tựa như con cháu nhà giàu, kì thực hỉ nộ đều hiện ra, hơn nữa thích ăn đồ ngọt, rõ ràng tính tình còn giống đứa nhỏ, hết sức đáng yêu, vì vậy nàng lặng lẽ phân phó Lập Xuân, một lát nhớ đưa cho Nguyên tứ công tử một ít mút mang về hưởng dụng.

Mẫu thân nàng tự tay ướp mứt, đều là chọn lựa trái cây tươi quý, người giúp việc lại tỉ mỉ lựa nhặt, không có một quả hư, theo tài liệu dạy, quá trình ướp cũng tỉ mỉ kiên nhẫn, tặng thức ăn như vậy, Phí Minh Lan rất yên tâm.

Tặng quà cho quan lại quyền quý vô cùng khó, bình thường sẽ không tặng đồ ăn, ngộ nhỡ ăn đau bụng, ăn mà bị cái gì, người tặng quà làm sao đảm đương nổi.

Phí Minh Lan dám tặng thức ăn, cũng làm cho Nguyên Trĩ Chi nhìn nàng thêm vài lần, nữ tử này quả thật gan lớn, khó trách trồng một chậu hoa lan cũng có thể bán ra giá cực cao.

Nguyên Bình Chi ăn hai quả mứt, liền dùng khăn ẩm nha hoàn đưa lên lau tay, nhìn về phía Phí Minh Lan, nói đến việc chính, “Tuổi của hoa lan ngắn ngủi, không biết Tổ Tâm Như Tuyết được ra roi thúc ngựa đưa đến Kinh Thành, còn kịp ngắm hoa không?”

Phí Minh Lan nhú nhú mày, bình thường tuổi của hoa lan chỉ chừng mười ngày, nếu như đào tạo tốt, có thể nở thêm hai ngày, vậy cũng đã là cực hạn. “Tổ Tâm Như Tuyết” nở hoa đã bảy ngày, từ Dư Diêu đến Kim Lăng, nếu như đi theo đường quan, không dừng ngủ đêm, có lẽ còn có thể kịp.

Nàng gật đầu một cái, “Nếu như trên đường không ngừng nghỉ, thay ngựa không đổi người, có thể còn dư lại một hai ngày.”

Nguyên Bình Chi “Ừ” một tiếng, dùng tay sờ cằm của mình, sau đó đứng lên nói: “Chuyện này không nên chậm trễ, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ, ta muốn tự mình đưa hoa về kinh!”

~[1] Đây là đoạn thơ đầu trong Ấu học ngũ ngôn thi - một trong những cuốn sách học của học trò nhỏ ở Việt Nam ngày xưa. Bản dịch ở trên sưu tầm trên mạng nhưng không thấy ghi người dịch. Bản gốc là:

Thiên tử trọng anh hào

Văn chương giáo nhĩ tào

Vạn ban giai hạ phẩm

Duy hữu độc thư cao.

[2] Trúc La Hán:

[3] Trúc tía:

[4] Trúc hoa: loại trúc thân có chấm nâu để làm cán bút.

[5] Đây là bài thơ Vịnh hoài thi (Thơ tỏ nỗi nhớ) của Nguyễn Tịch (210-263). Ông xuất thân ở Trần Lưu, nước Ngụy đời Tam Quốc (nay là Khai Phong, Hà Nam, Trung Quốc). Ông là một trong Trúc Lâm thất hiền, phụ thân của ông là Nguyễn Vũ, từng là thừa tướng nước Ngụy và là một trong Kiến An thất tử. Vịnh Hoài Thi tồn tại đến giờ còn 82 bài ngũ ngôn, ba bài tứ ngôn. Bài thơ ở trên là bài Vịnh hoài thi ngũ ngôn thứ tư. Vì không tìm được bản dịch nên mình chỉ có thể đăng bản Hán Việt.

3. Chương 3

Khách điểm Dư Diêu huyện, phòng hạng nhất.

Nguyên Bình Chi lười biếng nằm nghiêng trên giường, nhìn bồn hoa lan trên giường, ca ngạo: “Ban đầu nghe nói có người trồng ra Tổ Tâm Lan kiểu cánh sen, Tổ Lan cánh sen mặc dù hiếm, nhưng cũng không phải mới thấy, đệ cũng không thấy lạ, hôm nay thấy mới biết thật có loài lan khéo léo tuyệt vời.”

Nguyên Trĩ Chi ngồi ở trên ghế bành bên cạnh bàn, cũng đang thưởng thức “Tổ Tâm Như Tuyết” trên bàn, gật đầu một cái, nói: “Cũng khó trách nàng lấy thứ này làm kiêu ngạo, nuôi trồng ra danh phẩm như thế, ba phần tâm huyết, bảy phần vận số.”

Đây cũng không phải nói Phí Minh Lan không có phí tâm huyết, mà là than thở số mệnh nàng tốt, có may mắn.

Phàm là người từng đào tạo danh phẩm trên bảo đều hiểu, những trên bảo hiểm thấy kia, thực sự chỉ có thể dựa vào may mắn để đạt được, cố gắng và tâm huyết chỉ là kiến thức cơ bản mà thôi.

Có người tốn hao tâm huyết cả đời, cũng chưa chắc có thể nuôi trồng ra một chậu hoa lan cực phẩm.

Tổ Tâm Như Tuyết, đúng là hiếm có.

Đây là một cây hoa lan do bốn cây hoa lan cánh sen con ươm thành, trong đó có hai cây nở hoa, hơn nữa đều là Hoa Khai Tịnh Đế, cũng chính là một cành hai hoa, mà kỳ kỳ nhất là bốn đóa hoa đều là Tổ Tâm, tinh khiết như tấm, trắng nõn như tuyết.

Khác biệt lớn nhất của hoa lan và huệ, chính là hoa lan là một cành một đóa hoa, hoa huệ lại là một cành mấy đóa, bình thường đều có sáu bảy đóa.

Vật hiếm có mới quý, một cánh hoa lan lại có mùi thơm ngào ngạt hơn hoa huệ, thanh nhã hàm súc, đặc biệt có thanh danh cực phẩm “Tổ hương”, “Quốc hương”, “Vương giả hương”, “Thiên hạ đệ nhất hương”, cho nên người chân chính hiểu lan, chưa bao giờ lẫn lộn lan, huệ.

Nhưng trong hoa lan cũng có đặc biệt, cực ít có hoa lan một cành nở hai đóa hoa, cũng chính là “Hoa Khai Tịnh Đế” mà người đời nếu nói, thật sự rất hiếm.

Con cháu Viêm Hoàng từ trước đến giờ có truyền thống “Chuyện vui thành đôi”, cái gì một khi lấy tư thái có đôi có cặp xuất hiện, đều sẽ được xem thành triện chứng tốt.

Hoa khai tịnh đế, chuyện vui thành đôi, song hỉ lâm môn, đây đều là lời nói Cát Tường mọi người thường nói.

Phí Minh Lan nuôi trồng ra bồn hoa này, có thể nói tập hợp các loại cực phẩm ở một chậu, nói là ngàn năm khó gặp cũng không khoa trương.

Mà nàng còn đặt một cái tên khéo léo cho cây hoa này - “Tổ Tâm Như Tuyết”, vốn là cái tên rất mộc mạc, nhưng chỗ khéo là chữ “Tuyết” đồng âm với “Tiết”.

Đương kim hoàng hậu Tiết Trân, trùng hợp cùng họ Tiết.

Khi huynh đệ Nguyên gia thấy tên của bồn hoa lan cực phẩm này trong thư của Phí Minh Đức thì ngay cả Nguyên Tiểu Tứ tâm tư đơn thuần cũng không nhận được suy đoán Phí Minh Lan có phải cố ý đặt tên này không.

Tiểu cô nương rất có tâm cơ, biết Đương Kim hoàng hậu si mê hoa lan, liền cố ý đặt tên may mắn như vậy.

Chậu hoa lan này, thật ra là hoàng đế Huyền Dục tự mình mua cho hoàng hậu hân.

Hai huynh đệ Nguyên tam Nguyên tứ, chỉ là làm người chạy việc, sẵn lấy cớ, dễ dàng tự mình đến Dư Diêu huyện gặp Phí Minh Lan một lần.

Nguyên Bình Chi chuyển ánh mắt từ hoa lan đến trên người Nguyên Trị Chi, trên mặt không còn sự thờ ơ, mà nghiêm túc nói: “Tam ca, mặc dù Phí tiểu thư xem ra không phải nữ nhi thương gia cả người đầy hơi tiền, tốt hơn so với đệ dự đoán, nhưng dù sao xuất thân thấp kém, hay là cự tuyệt Phí Minh Đức?”

Ánh mắt Nguyên Trị Chi tĩnh mịch, trầm ngâm một lát, mới hơi mỉm cười nói: “Ta vẫn là câu nói kia, xuất thân thật có quan trọng không? Với lại nhà chúng ta, còn cần phải để ý sao? Lấy vợ nên lấy hiền, có câu vợ hiền chồng ít có họa, mới là đúng lý.”

Nói như vậy trong đầu óc hân không khỏi lại hiện ra bóng dáng thanh lệ của Phí Minh Lan, đúng là mỹ nhân, hơn nữa khí chất mát lạnh, không có tục khí như nữ nhân thương hộ bình thường, điều này rất khó được, cũng tương đối hợp tâm ý của hân.

Chỉ là, rốt cuộc có thể làm vợ của hân hay không, tựa hồ còn cần xét lại một phen.

Hân trước giờ không phải người tình cảm xung động, cũng không tin tưởng chuyện vừa thấy đã yêu, mặc dù ấn tượng đầu tiên đối với Phí Minh Lan rất tốt, nhưng lựa chọn làm bạn cả đời, dù thận trọng thế nào cũng không quá chứ?

Nguyên Bình Chi lại cảm thấy lời nói của cổ nhân rất không có gì vui, chắc lưỡi hít hà nói: “Dù sao đệ cũng cảm thấy không ra gì. Xuất thân nhà thương nhân, hơn nữa cha nàng mới vừa qua đời, gia sản phân tranh, một mớ bong bong, dính vào người chỉ sợ cả người đều hôi, cưới loại thê tử này còn chưa đủ phiền toái sao? Coi như không so đo xuất thân, quan trọng nhất là, ca thật thích nữ tử như Phí tiểu thư sao? Nàng xem...”

Nguyên Bình Chi cố gắng suy tư từ hình dung thích hợp, suy nghĩ thật lâu cũng chưa được, không thể làm gì khác hơn là nói: “Dù sao thoát nhìn chính là một người cứng rắn, sợ là rất khó chung đụng. Nữ nhân không phải mềm mại đáng yêu mới tốt sao? Theo tính tình tam ca, nên tìm một nữ tử dịu dàng sẵn sàng làm vợ mới đúng.”

Nguyên Trị Chi cười nói: “Để có vẻ hiểu nhiều lắm, lại đến sông Tần Hoài náo loạn à?”

Nguyên Bình Chi phất ống tay áo, mắt đào hoa bắn ra vẻ quyến rũ, dương dương tự đắc cười, “Cưỡi ngựa tựa bên cầu, áo hồng vẩy khắp lầu[1], đây mới là thứ đệ theo đuổi, ha ha ha!” Ngay sau đó hắt lại bĩu môi, nói: “Giống như đại ca, nhị ca bị một nữ nhân ăn gắt gao, thật mất mặt nam nhân.”

Nguyên Trị Chi lườm hắt một cái, thì thầm: “Miệng đệ cẩn thận một chút, về sau đệ sẽ hối hận.”

Nguyên Bình Chi không cam lòng cãi lại: “Không phải tam ca cũng dẫn theo một mỹ tỷ bên cạnh? Ra ngoài đều luôn dẫn theo, quá dính. Còn nói đệ!”

Nguyên Trị Chi nhất thời á khẩu không trả lời được, ánh mắt u ám, sau đó nói: “Thân phận Doanh Tụ đặc biệt, đệ không hiểu, bớt can thiệp vào.”

“Đệ mới lưỡi trông nom, đệ chỉ thấy cả trái tim Doanh Tụ đều treo trên người tam ca, bất kể sau này ca cưới ai làm vợ, đừng cô phụ nàng là được.”

Nguyên Trị Chi nhíu nhíu mày, đổi chủ đề, “Thời gian không sớm rồi, đệ mau trở về kinh đi.”

Nguyên Bình Chi lưỡi biếng từ trên giường đứng dậy, “Ca thật không cùng đệ trở về sao?”

Nguyên Trị Chi gật đầu, “Còn có ít việc.”

Nguyên Bình Chi do dự một lát, mới ngập ngừng nói: “Đệ hiểu rõ mẫu thân muốn quyết định tiểu thư Phí gia cho ca, nhưng ca không cần uất ức cầu toàn như thế. Nếu như ca cảm thấy không tiện cự tuyệt, đệ sẽ giúp ca cự tuyệt mẫu thân. Chuyện lớn cả đời, không thể đùa.”

Lần này Nguyên Trị Chi thật lòng cười lên, hất đến gần Nguyên Bình Chi, giúp đệ đệ sửa sang lại nếp gấp trên y phục, nói: “Đệ yên tâm, ca ca không phải đứa nhóc đáng thương có lệ chỉ nuốt vào bụng nhóc, sẽ không uất ức mình. Nếu như mà ca thật không nhìn trúng Phí Minh Lan, tự nhiên sẽ tìm được biện pháp thích hợp cự tuyệt mẫu thân, không cần đệ quan tâm. Đệ còn nhỏ, lo lắng nhiều như vậy làm cái gì?”

Nguyên Bình Chi gồi đầu ở đầu vai tam ca, khe khẽ thở dài, không có nói cái gì nữa.

Trong lòng của hắn có chút khó chịu.

Mặc dù đại ca của hắn cưới một nữ tử đã từng hòa ly (ly dị do hai bên đồng ý), nhưng đại tẩu dù sao xuất thân sĩ tộc, có đại danh đệ nhất mỹ nữ kinh thành, hơn nữa còn là đại ca một lòng kiên trì muốn lấy nàng. Nhị ca, tình huống đặc biệt, trước nạp một nữ nhân gia đình tử tế làm tiểu thiếp, cũng là mẫu thân nhân từ.

Chỉ có Tam ca, mẫu thân chọn lựa hôn sự cho hắn nhiều năm, thế nhưng cuối cùng lựa chọn ra một thương nữ tâm thường, mặc dù còn chưa có chính thức cầu thân, nhưng mẫu thân đã quyết định, đã sắp thuyết phục phụ thân đồng ý.

Nguyên Bình Chi càng nghĩ càng không thoải mái.

Bởi vì tuổi của Nguyên Bình Chi và Nguyên Trị Chi chênh lệch nhỏ nhất, cho nên khi còn bé hắn rất thích tìm tam ca cùng nhau chơi đùa, khi đó hắn đã biết mẫu thân luôn thiên vị hắn, vừa bắt đầu hắn chỉ cho là bởi vì mình nhỏ hơn, sau đó hiểu được phân chia đích thứ, mới biết thái độ tế nhị của mẫu thân là có ý gì.

Lại nói, đều do lúc nhỏ hắn không hiểu chuyện, hở miệng, vừa nghe được lời nói xấu từ chỗ ma ma và bà vú, quay đầu đã nói cho tam ca nghe, mới khiến cho Tam ca biết bí mật động trời về thân thể của hắn - Tam ca cứ nhiên không phải là ruột thịt của Trịnh thị, mà là con thứ một tỳ nữ sinh!

Về phần tại sao thuở nhỏ Nguyên Trị Chi đã được nuôi dưới tên Trịnh thị, nhận sự nuôi dạy của con dòng chính, Nguyên tiểu tứ cũng không biết Nguyên nhân, dù sao tuyệt đối có liên quan đến ân oán giữa các trưởng bối, hắn cũng không tiện hỏi thăm.

Nghe nói, mẹ đẻ của tam ca sinh hắn xong liền qua đời.

Thuở nhỏ Nguyên Bình Chi đã cảm thấy đáng ghét tam ca đẹp, quanh thân không chỗ nào không tuấn mỹ, hắn lại ngẫm nghe nói mẹ đẻ tam ca cực kỳ mỹ lệ, Tam ca đại khái là thừa kế bộ dáng của mẹ đẻ, cho nên mới xuất sắc như thế.

Nhưng kể từ khi tam ca biết xuất thân chân chính của mình, lại yên lặng hồi lâu, sau đó mặc dù vẫn nở cười đáng yêu, nhưng Nguyên Bình Chi trực giác tam ca rốt cuộc đã thay đổi.

Trước kia tam ca cũng yêu thích trang phục hoa lệ như hắn, bắt đầu thay đổi kín kẽ, khiêm tốn, hắn quanh năm đều mặc áo xanh hoặc áo lam, đó là màu sắc dân chúng bình thường hoặc tôi tớ mới mặc!

Mặc dù vải vóc xiêm áo của tam ca vẫn cầu kỳ, cấp bậc tốt hơn dân chúng bình thường rất nhiều, nhưng so với những huynh đệ khác của Nguyên gia, lại có vẻ quá mức mộc mạc rồi.

Trên người hắn trừ một miếng dương chi bạch ngọc phụ thân tặng, chưa từng có bất kỳ đồ trang sức nào khác, buộc tóc cũng chỉ dùng khăn vải hoặc là trâm gỗ.

Nhìn tam ca như vậy, Nguyên Bình Chi luôn không nhận được thấy khó chịu.

Hắn không hiểu phân chia đích thứ có thật tính toán chi li như thế hay không? Đồng dạng là con trai của phụ thân, vì sao phải có sự khác biệt như vậy?

Chỉ là, vô luận quan to quyền quý, phú thương cường hào, thậm chí phạm là nam nhân nhà có tiền, cũng không nhận được nạp nhiều thê thiếp, sinh một đồng con trưởng con thứ, từ dân gian đến nhà quyền quý, sự tranh giành của đích thứ tựa hồ cho tới bây giờ đều chưa từng bình ổn.

Đều là con trai của mình, lại không ngừng nội đấu, thân là phụ thân, cưới nạp nhiều nữ nhân như vậy, sinh dưỡng nhiều đứa bé như vậy, thật vui vẻ sao?

Suy nghĩ quan hệ nam nữ một chút, cái gì thê thiếp, cái gì con trưởng con thứ, Nguyên Bình Chi thường thường đều cảm thấy mờ mịt, cho nên hắn mới đến nơi bướm hoa tìm vui, cái loại địa phương đó chỉ cần tiền tiền hưởng thụ là tốt rồi, không cần phụ trách, không cần coi là mang nợ, không có gánh nặng gì trong lòng.

Tam ca tựa hồ cũng mê mang như hắn, cho nên cũng chưa từng phí tâm tư vào việc cưới thê, năm nay tam ca đã mười chín tuổi nhưng còn chưa đính hôn, hắn cũng không nói đến, tựa hồ không hề vội.

Ngược lại mẫu thân nhận được thư của Phí Minh Đức, lại quyết định chọn thương nữ Phí Minh Lan cho tam ca, Nguyên Bình Chi giận tím mặt, hắn muốn lập tức bác bỏ ý định của mẫu thân, khi dễ con thứ cũng không thể quá đáng như thế chứ?

Huống chi tam ca được nuôi dưới danh nghĩa mẫu thân, vẫn luôn được nuôi như con đích.

Cũng là tam ca khuyên can hắn, chỉ nói mẫu thân cảm thấy thích hợp, chắc có khổ tâm của bà. Bọn họ không yên lòng, có thể tự mình đi xem trước, nếu quả thật không hài lòng, bác bỏ cũng không muộn, chỉ cần trước khi mẫu thân đến Phí gia cầu hôn là được rồi.

Đây mới là mục đích cuối cùng mà hai huynh đệ Nguyên tam Nguyên tứ chạy tới Dư Diêu huyện, làm việc cho hoàng đế cũng chỉ là nhân tiện mà thôi.

Cùng lúc đó, Phí Minh Lan đang tràn đầy khiếp sợ nhìn huynh trưởng vẫn nằm ở trên giường, nghe lời nói thẹn thùng của hắn, cơ hồ cho là lỗi tai mình bị tật, nghe lầm tất cả.

Hoa lan của nàng bán cho hoàng đế bệ hạ!

Nguyên tam Nguyên tứ công tử lại vì một phong thư của Phí Minh Đức mà tới!

Phí Minh Đức lại tự tiện làm chủ muốn gả nàng vào hào môn Nguyên thị!

Khó trách lúc ấy Nguyên tam công tử nhìn nàng chăm chăm như vậy, thì ra người ta thật sự tới xem mắt, hơn nữa còn là người thật tới xem nàng!

Trời ạ!

Phí Minh Lan cảm thấy trong đầu ông ông tác hưởng, nàng khiếp sợ nhìn chăm chăm huynh trưởng, cơ hồ cho rằng mình căn bản không biết người này.

Ở trong cảm nhận của nàng, Phí Minh Đức là một con một sách chỉ biết đọc sách thánh hiền, si mê đường quan, nhiều lắm là không mấy yêu thích mẹ cả và đích muội mà thôi.

Lại không nghĩ rằng...

Phí Minh Đức nửa dựa vào gối, nhìn chăm chú vào Phí Minh Lan, trong ánh mắt đã không còn si mê lúc đối mặt Nguyên Trị Chi, ngược lại đều là bình tĩnh.

Hắn chậm rãi nhưng trầm ổn nói: “Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên hai huynh muội chúng ta tâm sự, nếu như ca ca nói cái gì khiến muội cảm thấy kinh hãi, thì ta nhận sai trước, hãy nghe ta giải thích.”

“Ta hiểu rõ, mặc dù xưa nay mẹ cả đối đãi ta và Minh Huệ thân thiết lễ độ, thân là mẫu thân nên làm cái gì thì bà đều làm cho chúng ta, thậm chí còn làm thỏa đáng hơn mẹ ruột ở những nhà bình thường, nhưng, dù sao cách một cái bụng, mẹ cả đối đãi muội thân thiết tùy ý, tri tâm hiểu ý, nhưng đối đãi ta và Minh Huệ thì khác. Khi còn bé Minh Huệ luôn khát vọng có thể làm nũng, chơi đùa trước mặt phụ thân và mẫu thân như muội, nhưng vô hình bị mấy lần lạnh nhạt, muội ấy cũng dần dần lớn lên hiểu chuyện rồi, hiểu thân phận của mình và muội rất cuộc khác nhau, khác biệt đích thứ lớn hơn trời, chuyện này cũng thành một vết thương trong lòng nữ tử.”

Phí Minh Đức thấy môi nàng hé ngậm vài lần, tựa hồ muốn mở miệng giải thích cái gì, hắn khoát tay áo, lại nói: “Muội hãy kiên nhẫn nghe ta nói hết đi, ta cũng không phải đang kể khổ và oán trách, chỉ là kể lại cảm thụ chân thật nhất trong nội tâm ta và Minh Huệ mấy năm qua mà thôi. Ta không phải người ngu, cũng không uống nhiều năm học tập, biết về tình về lý, nhà chúng ta đã là nhà hòa thuận hiếm thấy, nghiêm phụ từ mẫu, mặc dù nhiều ít có chút thiên vị, nhưng đều thương yêu ta và Minh Huệ, đặc biệt là hao tổn ý định phát triển thành tài. So với con thứ thứ nữ chịu hết khổ cực làm nhọc ở nhà người ta, ta và Minh Huệ đã là ngàn vạn may mắn.”

Phí Minh Lan cúi đầu, trong lòng sớm cảm thấy thấp thỏm bất an.

Nàng luôn luôn cảm thấy mẫu thân và mình đã hết lòng quan tâm giúp đỡ thứ huynh và thứ muội, nhưng vẫn không thân với họ, nàng chỉ trách cứ huynh trưởng và muội muội không biết đủ, bây giờ suy nghĩ một chút, có lẽ lỗi của nàng cũng rất nhiều, cứ tự cho là đúng, thân phận dòng chính nữ khiến cho nàng quen cao cao tại thượng, ít nhiều có chút đối đãi thứ huynh và thứ muội như thi ân. Nhưng nghiêm túc nói, đều là con cái phụ thân, chỉ là bởi vì khác bụng mẹ ruột, thân phận địa vị và sự thân thiết lại khác xa, nếu đối thành nàng là thứ nữ, đại khái cũng sẽ sinh lòng bất bình.

Phí Minh Lan cảm thấy mờ mịt, nàng không biết lỗi ở ai, cũng không cách nào nói là lỗi của cha mẹ.

Trong nhà không có nam nhân không có người thừa kế, quả thật sẽ khiến người khác xem thường, cha mẹ ân ái hơn, cũng không chịu nổi đủ loại lời đồn đãi “Không con” và sự hành hạ trong lòng, không thể không mượn bụng sanh con.

Nhưng, Minh Đức và Minh Huệ lại có lỗi gì đây?

Minh Đức Minh Huệ không sai, nàng và mẫu thân lại có cái lỗi gì?

Ai cũng không sai, nhưng quan hệ lại không tốt, xoay xoay vắn vắn, muốn thân cận cũng không được.

“Gần đây trong nhà xảy ra biến cố lớn, phụ thân chột qua đời, bị thương rồi ren, mẩu thân lại loạn tay chân, lại muốn hỏa tốc gả muội vào Chu gia, ta bắt đắc dĩ mới làm ra ứng đối khẩn cấp, cũng không thương lượng trước với muội. Nhưng phụ thân đã qua đời, huynh trưởng như cha, ta nghĩ ta nhất định phải vì cái nhà này làm chút chuyện.”

“Ca...” Phí Minh Lan không biết nói cái gì cho phải.

Lần này đúng là mẩu thân không đúng, Phí Minh Đức thân là nam nhân duy nhất trong nhà, sau khi phụ thân qua đời, nên được xem là gia chủ kế nhiệm, nhưng mẩu thân lại không có tuyên cáo chính thức, để người giúp việc trong nhà biết quyền thừa kế thay đổi, ngược lại vẫn mập mờ hồ đồ.

Người nhà của mình làm việc không rõ ràng, khó trách cái gì cũng cảm thấy không thuận.

Điều này khiến cho nhị thúc thừa cơ lợi dụng.

Nếu như người nhà nàg đủ đoàn kết, cũng sẽ không mặc cho người ta khi dễ.

Phí Minh Lan trấn tĩnh mình, nàg luôn luôn cho là mình sáng suốt, cho là mình không thua nam tử, nhưng hôm nay mới hiểu được mình cuối cùng thiếu hụt lịch lãm, thiếu hụt ánh mắt và kiến thức, nữ tử khuê phòng rốt cuộc chịu quá nhiều hạn chế, mẩu thân làm không đúng, nàg cũng chỉ chú ý đắm chìm ở trong đau xót mất cha, không có khuyên mẩu thân nhanh chóng sửa sang lại quan hệ gia đình thỏa đáng, xác lập huynh trưởng kế nhiệm vị gia trưởng, mới có thể khiến nhà cửa lung tung không chịu nổi, mình còn cảm thấy rất là bận rộn, uất ức.

Lại nói, đều là tự tìm.

Ai!

Phí Minh Lan đột nhiên có chút ử rữ, có lẽ nàg căn bản là người ngu ngốc tự ình rất cao, thật ra thì lại bình thường không có gì lạ?

Nữ nhân mèo khen mèo dài đuôi thật ra thì rất khiến người ta chán ghét.

Phí Minh Đức đề cao tính thần, nói tiếp: “Trước khi phụ thân bệnh qua đời, thật ra đang nghiêm túc suy tính hôn sự của ba huynh muội chúng ta, ông cũng nói với ta sơ sơ, muốn tiếp tục kết thân cùng Trịnh thị, củng cố địa vị nhà chúng ta. Dù hệ chánh Trịnh thị xuống dốc hơn, thì sự thật nhà mẹ hoàng đế cũng như sắt, dù hoàng đế muốn đè ép ngoại thích chuyên quyền, nhưng cũng sẽ không chèn ép bọn họ đến đáy cốc, chỉ cần bọn họ không có tội lớn gì, tôn vinh nên có thì nhất định sẽ có, cho nên phụ thân không muốn làm mất quan hệ với Trịnh gia.”

Thương nhân mặc dù coi trọng lợi, nhưng cũng coi trọng các loại quan hệ nhân mạch, chuẩn bị tốt các phương diện, mới có thể thuận thuận lợi lợi kiếm tiền, nếu không rất có thể có mạng kiếm tiền lại không có mạng xài.

Phí Minh Đức tự giễu cười một tiếng, nói: “Muội cũng biết, vì huynh có chuyện khó nói, thiên tính đặc biệt thích nam sắc. Lúc phụ thân còn sống, ta trì hoãn hôn sự, lấy lý do mới chỉ có công danh tú tài, còn chưa thi đậu cử nhân, tiến sĩ, dù kết thân cũng không tìm được vợ quý để trì hoãn, trên thực tế là không cam tâm bị nữ nhân trói buộc.”

Phí Minh Lan há miệng, có chút lúng túng, càng thêm không biết chen vào nói như thế nào.

“Nhưng ngày sau ta nhất định sẽ thành thân, huyết mạch nhà chúng ta, ta sẽ không mặc cho đoạn tuyệt, việc này muội và mẹ cả cứ yên tâm, có lẽ ta bình thường làm việc có chút hoang đường, nhưng cái gì có thể làm, cái gì không thể làm, vẫn biết.”

Phí Minh Lan cúi đầu, thở dài.

“Hôn sự của ta, chờ ngày sau ta thi đậu Tiến Sĩ lại nói. Nhưng hôn sự của muội và nhị muội, ta không thể không trịnh trọng suy tính. Thật ra mùa đông năm ngoái Chu Hiếu Quang đã gặp muội và Minh Huệ trên chùa núi Tứ Minh, lúc ấy mẹ cả dẫn hai người đi lễ phật và ngắm tuyết thưởng mai, Chu gia trùng hợp

cũng đi, trong lúc vô tình Chu Hiếu Quang gặp được mọi người trong rừng mai, sau đó hắn nói với ta, lúc ấy vừa thấy đã yêu Minh Huệ.”

“Hả?” Phí Minh Lan trợn to hai mắt. “Hoá ra là như vậy.”

Phí Minh Đức cười cười, “Sau đó Chu Hiếu Quang lại sai người lên lút tiết lộ ý tứ với ta, nếu như Minh Huệ vui lòng, hắn liền chính thức tới cầu hôn. Chúng ta còn chưa quyết định, mẫu thân đã bắt đầu thu xếp uôi, chuyện liền thay đổi khó giải quyết. Nhưng nếu như mà ta trực tiếp nói với mẫu thân, lại sợ mẫu thân trách cứ Minh Huệ lên lút thông đồng với người ta. Cho nên dứt khoát đặt bày cục, phối hợp Chu Hiếu Quang và Minh Huệ, diễn một tuồng kịch ở trước mặt mẫu thân.”

Phí Minh Lan cũng hít khí lạnh, nàng hoàn toàn không ngờ tới chân tướng thì ra là vậy!

Chỉ mấy câu nói đơn giản đã có thể nói rõ mọi chuyện, rốt cuộc tạo ra phiền hà phức tạp, thậm chí thiếu chút nữa luân lạc gièm pha như vậy, đó là bởi vì mẹ con huynh muội không đồng lòng, hiểu lầm nhau.

Hai chữ “đích, thứ”, hại chết người.

“Về phần Lan muội muội, vô luận phẩm tính hay là tài đức, đều mạnh hơn Minh Huệ rất nhiều, phụ thân và ta đều cho rằng muội thích hợp kết thân với hệ chánh Trịnh thị hơn. Vì sĩ đồ, ngày sau của ta, mấy năm trước phụ thân từng giới thiệu ta với người Trịnh gia, cho nên ta luôn viết thư qua lại với họ, dì Trịnh thị ở Nguyên gia, ta cũng từng gửi một hai phong thư, lần này mạo muội viết thư cho bà, thật sự là bị hành động bệnh gấp chạy chữa loạn của mẫu thân bắt buộc vội vã, thay vì để mẫu thân gả muội cho nhà không biết lai lịch, còn không bằng ta tự đánh ra đòn nguy hiểm, hứa gả muội cho Nguyên gia. Bốn vị công tử Nguyên gia đều là tuấn kiệt hiếm có, tài năng và diện mạo hơn người, bàn về địa vị, chúng ta đúng là với cao, nhưng ta cho là muội muội ở các phương diện tài đức đều rất ưu tú kiệt xuất, đủ để xứng đôi nam tử kiệt xuất nhất thiên hạ.”

“Ca ca...” trái tim Phí Minh Lan nóng lên.

Nàng vẫn cho rằng Phí Minh Đức thiên vị muội muội Minh Huệ cùng mẹ, nhưng cũng không biết thì ra huynh trưởng vẫn nhìn sự ưu tú của nàng trong mắt, đánh giá nàng cao như thế, cũng hao tổn tâm cơ vì hôn sự của nàng như thế.

Nàng không cho rằng ca ca gả nàng cho Nguyên gia là vì leo lên quyền quý, mặc dù quả thật có ý đồ như vậy, nhưng nhiều hơn là vì để cho cuộc sống sau này của nàng có thể trôi qua tốt hơn thôi.

Hiện tại nàng đã biết rõ rồi, ca ca cũng thương yêu nàng như phụ thân, chỉ là hắn chưa bao giờ biểu hiện ra mà thôi.

“Người Nguyên gia rất thông minh, hôm nay bọn họ quyền cao chức trọng, quá mức thịnh vượng, trên thực tế không thích hợp kết thân với đại tộc có quyền lực khác, như vậy sẽ chỉ làm hoàng đế kiêng kỵ với bọn họ hơn. Cho nên trưởng tử Nguyên gia cưới một nữ tử từng hòa ly nhà sĩ tộc nhỏ, con thứ càng tạm thời chỉ nạp người bình dân làm thiếp. Con trai thứ ba của Nguyên gia và muội muội có số tuổi gần nhất, nếu như cưới nữ nhi hoàng thượng nhà ta, cũng không phải là không thể. Mặc dù thương nhân không có địa vị cao, nhưng dù sao hoàng thượng cũng có khác biệt.”

Mắt Phí Minh Lan sáng ngời nhìn huynh trưởng mình, lần đầu tiên nàng sợ hãi than thì ra Phí Minh Đức mới là người thừa kế trí khôn của phụ thân, nhìn sự đời vô cùng rõ ràng.

Có lẽ, ngày sau ca ca thật có thể có ảnh hưởng lớn trong quan trường!

Phí Minh Lan thở dài thật sâu ở đáy lòng, thì ra đây mới là người thừa kế phụ thân chờ đợi, một tay bồi dưỡng ra!

Nhi tử, nam tử, quả nhiên khác với nữ nhi.

Phí Minh Lan từ trước đến giờ sùng bái phụ thân, lại xem thường huynh trưởng một sách, hôm nay mới biết mình mới là ngu ngốc tự cao tự đại, phụ thân làm sao lại không vun trồng nhi tử duy nhất của mình? Nhi tử của phụ thân làm sao chỉ là một “con một sách”?

Hơn nữa lúc phụ thân còn sống cứ nhiên từng thảo luận với huynh trưởng về hôn sự của mình, lại không hề đề cập với phụ thân!

Vẫn cho rằng mình thụ sủng nhất, bây giờ mới biết phụ thân có lẽ bí mật coi trọng nhi tử hơn, tại phương diện nào đây thậm chí vượt qua tình cảm đối với vợ cả Phí Trịnh thị, trong đầu của Phí Minh Lan có chút phức tạp.

“Dĩ nhiên, những việc trước mắt đều là chúng ta chỉ theo ý mình, nếu như Nguyên tam công tử không thích nữ nhi thương gia, chúng ta cũng không cần cưỡng cầu, dựa bị ép không thể nào ngọt. Muội muội không cần lo lắng, vì huynh vô luận như thế nào cũng sẽ tìm được một vị rể tốt vừa lòng uội.”

Phí Minh Lan lấp bắp im lặng, lời như thế nàng luôn không tiện chen miệng.

Ánh mắt Phí Minh Đức chìm chìm, nói: “Về phần nhị thúc...”

Nghe đề tài này, Phí Minh Lan vẫn trầm mặc bỗng nhiên đứng lên, cất cao giọng nói: “Chuyện này thật ra thì rất dễ giải quyết, chỉ là trước kia mẫu thân và ta bỏ lỡ cơ hội tốt, nhưng hiện tại bổ túc cũng không muộn, chỉ cần sửa đổi gia phổ, thêm ca ca vào dưới tên mẫu thân làm con trai trưởng, liền có thể thuận nước đẩy thuyền thừa kế gia sản, người ngoài đừng hòng có bất kỳ chủ ý gì với gia sản nhà ta nữa.”

~~[1] Đây là hai câu 3 và 4 trong bài Bỏ tát man kỳ 4 của tác giả Vi Trang (khoảng 860-910) tự Đoan Kỷ, nguyên đầu tiến sĩ đời Đường, đi sứ sang Thục rồi lưu lại Thục không về. Bản dịch trên là của Diệp Luyến hoa. Hai câu gốc là:

Kỵ mã ý tà kiều,

Mãn lâu hồng tự chiêu.

4. Chương 4

Nguyên Trị Chi cũng không có công khai thân phận Nguyên gia tam công tử của hắn, chỉ lấy thân phận bạn tốt của Phí Minh Đức, đến tham dự nghi thức chỉnh sửa tộc phổ Phí thị.

Thế lực tông tộc là nền tảng xã hội hiện nay, chính trị cũng chỉ do người của một gia tộc kéo dài, Hoàng Tộc cũng chỉ là một gia tộc cao nhất, tôn quý nhất thiên hạ mà thôi.

Cho nên, chỉnh sửa gia phổ vô luận đối với gia tộc nào mà nói, đều là chuyện vô cùng trang trọng nghiêm túc.

Gia phổ bình thường chia làm hai loại hình thức.

Một loại là gia phổ treo ở phòng chính Từ Đường, dùng hình thức trục cây khô để chia người, đây là gia phổ đơn giản, vì tiết kiệm số chữ và diện tích, thường thường chỉ liệt tên thành viên phái nam trong gia phổ này.

Tỷ như dưới phụ thân có ba nhi tử, có nữ nhi cũng không viết: dưới ba nhi tử lại chia ra những cành theo từng người, chỉ ghi chép cháu trai, cháu gái vẫn không viết, nếu như một cành chỉ có nữ nhi không có nhi tử, như vậy mạch này tương đương với đoạn tuyệt hương khói.

Loại gia phổ đơn giản này, có sẽ chú thích dưới tên trưởng phu “Thành thân với ai, sinh mấy người con”, đây dĩ nhiên chính là nguyên phối chánh thất rồi, nữ nhân có tên trong gia phổ, mới là chánh thê thân phận tôn quý. Người đó sinh ba nhi tử, nhưng dưới tên trưởng phu tổng cộng lại có năm nhi tử, vậy hai người khác mà “Mẹ đẻ thân phận không rõ” dĩ nhiên chính là con thứ.

Khác biệt đích thứ, ở chỗ này là rõ ràng chói mắt nhất.

Mẹ đẻ của con thứ, đại đa số là người vô danh ngay cả dòng họ cũng không lưu lại.

Con thứ, ở trong gia phổ, cho tới bây giờ đều chỉ có cha ruột và mẹ cả, không có mẹ ruột.

Một loại gia phổ khác, nhất định là gia phổ kiểu tổng thể.

Loại gia phổ này tương đối cặn kẽ, trừ các con, vô luận dòng chính nữ hay là thứ nữ đều sẽ được ghi chép, cả ngày sinh tháng đẻ của nữ nhi cũng sẽ ghi chép cặn kẽ, đồng thời cũng sẽ kèm theo mẹ đẻ của con cái là ai.

Mà nam nhân sau khi chết, công danh, chiến công chủ yếu cả đời cũng sẽ được ghi chép ngắn gọn lại. Tỷ như một nhi tử hai mươi tuổi đậu cử nhân, ba mươi hai tuổi đậu tiến sĩ, sau đó giữ chức quan gì, bao nhiêu tuổi cáo lão về quê, cả đời này đều sẽ được ghi chép lại tổng quát.

Đối với nam nhân mà nói, có hai cơ hội chỉnh sửa gia phổ cho họ. Lần đầu tiên là sau khi hân sanh ra, xác nhận còn sống sót, liền đến từ đường lạy tổ tông, chính thức thêm tên người này vào tộc phổ, bày tỏ gia tộc sinh con trai rồi. Lần thứ hai là sau khi hân chết, ghi chép ngày giỗ của hân, cùng với tổng kết ưu khuyết điểm cả đời hân.

Mà lần này Phí Minh Đức được chỉnh sửa gia phổ, thuộc về tình huống đặc biệt ngoài hai cơ hội trên, rất dễ dàng bị thành viên gia tộc gây khó khăn hà khắc.

Nhị thúc Phí Trung Lương dĩ nhiên là ngàn không cam lòng vạn không muốn, nếu như Phí Minh Đức được đưa đến dưới tên Phí Trịnh thị, liền có quyền lợi của trưởng tử, bao gồm thừa kế tất cả gia sản của phụ thân hân, vậy tất cả tính toán của Phí Trung Lương không phải uống phí sao?

Phí Trung Lương vốn muốn gây chút chuyện, nhưng ông ta vừa nhìn thấy khách đến xem chỉnh sửa gia phổ, liền tròn tròn mắt.

Trong quan viên, cao tới Thứ Sử Dương Châu, Thái Thú quận Hội Kê, cho tới Huyện lệnh, Huyện thừa Dư Diêu, cư nhiên không một ai vắng mặt.

Phí Trung Lương chỉ là một cử nhân nhỏ, ở trước mặt Huyện lệnh tiếng nói còn miễn cưỡng có trọng lượng, đưa được chút lễ, làm được chút việc, nhưng đến trước mặt Thái Thú và Thứ Sử, cũng chỉ có nơm nớp lo sợ dập đầu thôi.

Trừ quan viên, những hoàng thương khác ở Dương Châu đều đến đầy đủ.

Người Phí thị đứng từ cửa chính vào, khách quý đứng hai bên, trang trọng, nghiêm trang.

Ở dưới cái nhìn vội vã của họ hàng và người quyền quý, tộc trưởng mới Phí Trung Lương hết sức lo sợ việc chỉnh sửa gia phổ, gia phổ đơn giản và gia phổ đầy đủ đều thay đổi, ông ta thậm chí ngay cả nửa câu nói nhảm cũng không dám nhiều lời.

Thẳng đến lúc này, Phí Trung Lương mới biết đã xem thường người cháu thứ xuất (con vợ lẽ) một sách của mình, hân thật sự quá âm trầm, quá khôn ngoan.

Phụ thân chợt qua đời, hân còn chưa kịp che giấu bi thương, đã xoay người nhanh chóng chèo kéo hệ chánh Trịnh thị, đồng thời gả muội muội cùng mẹ cho nhị công tử nhà Thứ Sử, khi người khác vẫn còn hỗn loạn vì tang sự thì hân đã sớm chuẩn bị tốt cho ngày hôm nay.

Phí Trung Lương nhìn chằm chằm cháu trai thẹn thùng quỳ gối trước bài vị liệt tổ liệt tông, thật hận không thể gặm thịt của hân, uống máu của hân.

Phí Minh Đức hành đại lễ ba quỳ chín lạy xong, lúc đứng lên thì lại nghiêng đầu nhìn Nguyên Trị Chi vẫn an tĩnh đợi trong góc, người thanh niên áo xanh mặc dù hết sức cố gắng ẩn mình ở trong mọi người, lại vẫn làm người khác chú ý.

Người khác không biết, Phí Minh Đức ngay cả Phí Minh Lan cũng không có báo, tất cả hôm nay, kì thực đều do Nguyên Trị Chi âm thầm hiệp trợ.

Sau khi phụ thân bất chợt qua đời, Phí Minh Đức cũng hoảng hồn, hân chỉ là một tú tài nhỏ, lại là thứ xuất, căn bản không phải đối thủ của nhị thúc vừa là cử nhân vừa là tộc trưởng, hân tùy tiện viết thơ đến Nguyên gia, chỉ là hy vọng gặp may, lại không ngờ rất nhanh đã nhận được thơ hồi âm của Nguyên Trị Chi.

Nguyên Trị Chi đề cử “Tổ Tâm Như Tuyết” cho Hoàng đế, khiến hoàng thương Phí gia lung lạc lòng hoàng đế: mặc dù Nguyên Trị Chi xem thường Chu Hiểu Quang và Phí Minh Huệ lên lút thông đồng, nhưng vẫn

âm thầm cho người truyền lời cho Thứ Sử Chu đại nhân, bảo ông ta thuận lợi cho phép hôn sự của Phí Minh Huệ, thúc đẩy Phí gia và nhà Thứ Sử kết thân, để Phí gia có núi dựa lớn nhất ở Dương Châu.

Phí Minh Đức không rõ ràng lắm tại sao Nguyên Trị Chi chịu đưa tay giúp hắn, còn suy nghĩ chu đáo làm sao giúp hắn, nhưng khi viết thư qua lại với Nguyên Trị Chi, hắn hiểu được sự khác biệt của một con ếch ngồi đáy giếng như hắn với một con chim ưng hùng mạnh trên trời.

Đôi mắt quắc cảnh như vậy, Nguyên Trị Chi có thể nhanh chóng giúp hắn xử lý, mượn lực chống lực, chuyển bại thành thắng, hơn nữa nhẹ nhàng thuận thực, nhìn như chẳng có việc gì, khiến hắn âm thầm cảm phục, không nhịn được động lòng.

Loại tâm tình này, thật sự không cách nào nói rõ, Phí Minh Đức chỉ có thể giả ngây giả dại ở trước mặt Nguyên Trị Chi, giấu đi chân tình trong lòng của mình.

Hắn không cầu hồi báo, chỉ cầu chút cơ hội diễn tả mà thôi.

Ngày sau một khi Nguyên Trị Chi thành vị hôn phu của Phí Minh Lan rồi, đó chính là muội phu của mình, hắn càng phải giữ lễ nghi, tôn trọng nhau như khách rồi.

Cuối cùng sâu sắc nhìn Liễu Nguyên Trị Chi một cái, Phí Minh Đức xoay người nhìn về phía mọi người, ho một tiếng, nói: “Văn bối cực kỳ cảm tạ tất cả các vị đại nhân và thế bá thế thúc có mặt, tiên phụ trên trời có linh thiêng cũng có thể được an bình.”

Mọi người gật đầu một cái.

Phí Minh Đức đi tới bên cạnh tam thúc thứ xuất - Phí Trung Hiền của hắn, kéo tay vị nam tử trung niên gầy gò này, nói với mọi người: “Mượn cơ hội này, văn bối còn có một chút chuyện công bố với mọi người. Vị này là tam thúc nhà ta, trước kia vẫn làm trợ thủ của cha, vì việc buôn bán của Phí gia mà quanh năm bên ba bên ngoài, Phí gia có thể có hôm nay, Tam thúc cũng có công lao không nhỏ, mà văn bối thì chỉ muốn tập trung học hành, vô tâm làm ăn, cho nên vì vậy quyết định chuyển giao việc buôn bán của Phí gia cho Tam thúc kinh doanh.”

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao.

Nguyên Trị Chi nhíu mày, hắn cũng có chút không ngờ, không ngờ Phí Minh Đức lại có quyết tâm như thế, việc buôn bán hơn ngàn vạn, cũng có thể nói buông tay liền thả tay.

Phản ứng lớn nhất là Phí Trung Lương rồi. Ông ta bỗng nhiên đứng lên, cảm tức nhìn Phí Minh Đức, cả giận nói: “Chuyện lớn như thế, người không thương lượng với ta đã tự tiện quyết định?”

Phương thức xử lý tài sản của Phí Minh Đức, thật ra thì tất cả mọi người hiểu, cũng không phải là tặng gia tài ngàn vạn cho tam thúc phí Trung Hiền, mà chỉ là vô hình chuyển giao cửa hàng hiện có, cùng với mấy vụ làm ăn, giao thiệp cho Phí Trung Hiền quản lý: Phí Minh Đức từ nay không trực tiếp quản lý nữa, chỉ làm ông trùm giấu mặt, hàng năm rút ra huê hồng mà thôi.

Dĩ nhiên, tiền lãi ngày sau phải chia cho tam thúc nhiều hơn.

Phòng này của Phí Minh Đức, bởi vì có quan hệ đặc biệt với nhà quan, cho nên vẫn chiếm danh hiệu hoàng thương, hiện tại lại làm lão bản lớn bỏ vốn phía sau màn, Phí Trung Hiền thì thành tổng chương quỹ xuất đầu lộ diện.

Dĩ nhiên, có lẽ ngày sau Phí Trung Hiền cũng sẽ tham lam, cũng sẽ muốn thu những sản nghiệp này về ít nhiều, nhưng chỉ cần ngày sau Phí Minh Đức thi đậu công danh, vẫn liên lạc chặt chẽ với nhà quan, nếu Phí Trung Hiền là người thông minh sẽ không làm chuyện hô đồ, sẽ không làm tuyệt.

Hiện nay, thương nhân giàu có hơn, một câu của hoàng tộc quan gia cũng dễ dàng khiến phú thương bị tịch biên gia sản diệt tộc, gia tài hàng tỷ cũng bị hủy trong chớp lát.

Phí Minh Đức làm tính toán xấu nhất, cũng chẳng qua chính là nay sẽ rời tay toàn bộ việc buôn bán của Phí gia, ngày sau không có tiền lãi. Trong tay hắn đã nắm giữ gia sản ngàn vạn do tiên phụ để lại, tiêu xài mấy đời cũng đủ rồi.

Huống chỉ lúc phụ thân còn sống từng nói, tam đệ Phí Trung Hiền của ông có thương tài lại có thương đức, là người có thể trọng dụng. Nhị đệ ruột thịt của ông lại nóng nảy gấp gáp, tham lam xem thường, không thể làm bạn.

Phí Trung Lương giận đến da mặt tím tái, ông ta vạn không nghĩ tới thứ đệ bình thường buồn bực không lên tiếng cũng lại chiếm lời lớn, thật là chó cắn người thường không sửa, người nham hiểm xảo trá nhất bình thường luôn tỏ vẻ trung thực!

Phí Minh Đức cũng không để ý tới hắn, tiếp theo liền chấp tay với các hoàng thương ở Dương châu đứng hàng cuối, nói: “Khi còn sống tiên phụ ôm hơi nhiều việc buôn bán của hoàng thương, nhưng vẫn bối không có sở trường, hôm nay chuẩn bị chỉ để lại các món ngọc thạch quý giá, buôn bán còn lại, tất cả đều qua tay cho các vị thế bá thế thúc.”

Chúng hoàng thương kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau, quả thật không thể tin được lỗ tai mình.

Thương nhân thiên hạ nhiều như vậy, Hoàng Tộc chỉ một nhà, hoàng thương càng là danh hiệu do ngàn vạn thương nhân vật lộn độ sức chém giết ra được, sợ rằng còn khó hơn đi thi khoa cử.

Hiện tại Phí gia cư nhiên chịu phân ra mấy khoản hoàng thương nắm trong tay, mặc dù trong này còn phải trải qua các loại tranh giành ích lợi, càng cần phải được hoàng gia cho phép, nhưng chỉ cần có phần nhường lại, bọn họ lại vượt lên trước lấy được tiên cơ, vẫn có không gian tranh thủ rất lớn.

Phí gia bởi vì quan hệ thân mật với nhà mẹ thái hậu, cho nên chủng loại cống phẩm qua tay khá nhiều, trong hàng loạt mua bán bao gồm vải vóc, trà, các loại hương liệu v.v... đây đều là lời buôn bán lớn có lời.

Nguyên Trị Chi suy nghĩ tỉ mỉ, hôm nay hắn cũng cảm thấy những việc làm của Phí Minh Đức nhất định là có người chỉ điểm sau lưng, Phí Minh Đức ở việc học tập và tính toán lòng người, còn có mấy phần sáng suốt, nhưng nói đến thủ đoạn xử lý gia sản, bảo đảm ích lợi ngày sau có thể an ổn sống qua ngày, hắn khẳng định không làm được.

Như vậy, là vị nữ tử đáng ngoài tú nữ như lan, khí chất lại lẫm liệt như mai ở sau lưng ra chủ ý?

Nàng rất là hiểu được tinh túy của hai chữ “cam lòng” - có bỏ mới có được.

Phí Minh Đức và Phí Trung Quý dù sao khác nhau, bỏ đi quyền quản lý Phí gia, có thể đổi lấy Phí Minh Đức an tâm thi khoa cử.

Bỏ đi mấy phần quan trọng trong kinh doanh của hoàng thương, lực chú ý của đám đông chăm chú vào tài sản Phí gia sẽ nhẹ nhàng linh hoạt chuyển đi, lại có thể giữ lại danh hiệu hoàng thương, duy trì địa vị Phí gia không ngã.

Buôn bán ngọc thạch trân bảo tuy ít mà tinh tế, không dễ dàng buôn bán như trang phục cống phẩm, tính tâm lại dùng ít sức, quả nhiên là có được từ bỏ ra.

Hiếm có nữ tử khuê phòng cũng có ánh mắt nhìn xa trông rộng và thủ đoạn gọn gàng như thế.

Ánh mắt Nguyên Trị Chi tinh mịch, đáy lòng lại không nhịn được trời lên một chút vui vẻ.

Thật là thú vị.

Rất là thú vị.

Hắn và Phí Minh Lan vô tình âm thầm liên thủ, cũng thành toàn Phí Minh Đức.

Con thứ Phí Minh Đức này cũng coi như phúc lớn vận số lớn.

Phí Minh Đức không hiểu tại sao Nguyên Trị Chi ra tay giúp hắn, trăm ân không được giải bày. Thật ra thì nói một cách thẳng thừng, đơn giản cũng chính là bởi vì hai chữ “Con thứ”.

Người cùng một tâm, tình cùng một lý.

Người nào lại biết, Nguyên phủ tam công tử, đệ nhất thế gia vọng tộc sau hoàng gia, ở trong mắt người ngoài cao cao tại thượng, quyền thế rất mạnh, thật ra thì chỉ là một con thứ không rõ mẫu thân là ai thôi.

Phí Minh Lan, Minh Lan, Minh Lan...

Nguyên Trĩ Chi lặp lại cái tên xinh đẹp này ở trong lòng, nghĩ tới nữ tử có khí chất giống như tên này, trái tim lại rung động lần nữa.

Dù sao hắn cũng còn trẻ, vẫn có lòng thích cái đẹp, lần đầu tiên gặp mặt thì bề ngoài xuất sắc của Phí Minh Lan đã để lại cho hắn ấn tượng rất tốt.

Mà bây giờ, việc làm của Phí Minh Lan, càng thêm xúc động tim của hắn, hắn thích nữ tử kiên cường lại thông tuệ.

Gió mạnh mới biết cổ cứng, những việc làm liên tiếp của Phí Minh Lan sau khi phụ thân chợt qua đời, đủ để chứng minh sự kiên trì bất khuất trong tính cách nàng.

Trong đầu của hắn nóng bỏng, có một kích động muốn che chở thương yêu nữ tử bề ngoài như lan, tính tình lại như mai.

Yêu, từ lúc ban đầu, có lẽ là do duyên kết hợp với một ít kích động.

Thời gian của hoa ngắn ngủi như thanh xuân của mỹ nhân.

Trong chớp mắt, thời kỳ của hoa vào mùa xuân sắp qua, mùi thơm và dáng hoa đều đã đi vào tuổi già, Phí Minh Lan chuẩn bị cắt bỏ hoa, trừ chất dinh dưỡng cho cây nảy mầm.

Một đêm trước Lập Xuân và Lập Hạ đã dùng rượu trắng ngâm kéo, sáng sớm, trước khi cắt bỏ, lại hơi cây kéo trên lửa ở ngoài trời, chờ cây kéo hết nóng, Phí Minh Lan rửa tay xong mới tự mình cắt bỏ.

Hoa lan cắt xuống, được bọn nha hoàn cẩn thận thu hồi vào trong hộp gỗ, sau này có thể làm trầm hương, hoặc hương ướp, hoặc chế thành hoa khô làm trà hoa lan, điểm tâm hoa lan, các loại canh, đều là mỹ vị. Tóm lại, sau khi hoa lan tàn úa vì đã trở hết duyên dáng, vẫn có thể dùng, để ăn, để làm thuốc, rất nhiều chỗ tốt.

Mặt trời vừa mọc, Phí Minh Lan mặc một bộ y phục xanh nhạt đứng trước chậu hoa lan, quần thêu hoa lan chưa nở hoa, mái tóc đen bóng buộc thành hai bím thật dài, chỉ chít ở sau ót, đuôi bím dùng dây tóc màu tối cố định, cầm một cây trâm ngọc bích nghiêng nghiêng, bướm bướm vờn hoa lan trên cây trâm rủ xuống, mát mẻ xinh đẹp giống như tên lan tao nhã động lòng người.

Lập Xuân cười nói với Lập Hạ: “Đại tiểu thư thật là đẹp, mỹ lệ hơn những tiểu thư khác nhiều.”

Lập Hạ “Ừ” một tiếng nho nhỏ, đại tiểu thư cũng không thích bọn hạ nhân lắm mồm, cho nên bọn họ chỉ dám lén tiểu thư thỉnh thoảng nhỏ giọng nghị luận một lần.

“Những tiểu thư nhà quan kia tự mình rất cao, mỗi lần tới thăm tiểu thư đều ngẩng đầu thật cao, nhưng dù các nàng tận lực trang điểm ăn mặc, cũng không động lòng người như tiểu thư.”

Cũng không phải hai nô tỳ đột nhiên sinh ra cảm khái như thế, mà là hôm qua nhị tiểu thư Phí gia rút cuộc xuất giá rồi!

Vội vàng xuất giá trong một trăm ngày tổ hiếu sau khi cha chết, cũng không phạm kị hỷ. Có vài người nhà nam tuổi tác cao, lo lắng ba năm giữ đạo hiếu sẽ làm trễ nãi hôn kỳ của con, khiến hôn sự sinh biến, cho nên trong một trăm ngày tổ hiếu cũng đặc biệt cho phép khẩn cấp đón dâu.

Cùng lệ, cha mẹ quan viên qua đời, quan viên bình thường phải để tang về với ông bà, giữ đạo hiếu cho cha mẹ ba năm. Nhưng đối với Hoàng đế mà nói, là quá lãng phí thời gian của quan viên thủ hạ, cho nên Hoàng đế có thể “Đoạt tình”, đặc biệt triệu hồi thân tử trở về, tiếp tục khiến bọn họ làm trâu làm ngựa ình.

Mọi người không chỉ trích Phí Minh Huệ vội vàng xuất giá, nhưng khiến bọn nha hoàn cảm giận bất bình chính là, rõ ràng đại tiểu thư còn chưa có đính hôn, tại sao nhị tiểu thư đã xuất giá rồi hả?

Điều này làm cho đại tiểu thư con vợ cả tôn quý của họ quá mất mặt?

Thiếu gia kế nhiệm gia chủ, hôm nay đã nắm quyền lớn, danh xứng với thực, về sau không biết có đối xử tử tế với phu nhân và đại tiểu thư hay không?

Lập Xuân và Lập Hạ là hai đại nha hoàn cận thân trung thành cảnh cảnh, khó tránh khỏi lo lắng ít nhiều vì tiểu thư nhà mình lo lắng. Đại tiểu thư năm nay cũng mười sáu tuổi rồi, thủ hiếu xong đã mười chín tuổi, tuyệt đối là đại cô nương, cả hôn sự cũng chưa có nghị định, đến lúc đó làm sao đây?

Nhưng gần đây đại tiểu thư vẫn biểu hiện bình tĩnh, trừ ăn chay giữ đạo hiếu cho phụ thân ra, chính là làm bạn mẫu thân, chăm sóc hoa cỏ, thật giống như không có bất kỳ tâm sự.

Khi Lập Xuân và Lập Hạ theo hầu ở sau lưng Phí Minh Lan, có chút rầu rĩ nhìn chăm chú bóng lưng bận rộn của nàng thì tiểu nha hoàn Thạch Lưu cẩn thận từng li từng tí xách theo một cái lồng chim đi tới, nói: “Khởi bẩm tiểu thư, có vị Nguyên công tử tặng một con vẹt cho tiểu thư, thiếu gia muốn ta lấy ra cho tiểu thư xem, hỏi tiểu thư có nhận lấy hay không?”

Phí Minh Lan nghe tiếng xoay đầu lại, đặt cây kéo bạc đang cầm vào trong tay Lập Xuân, kinh ngạc nhìn con vẹt trong lồng, con vẹt này vẫn còn nhỏ, miệng đỏ tươi, lông màu xanh nhạt cao cấp, lông vũ ở hai cánh cũng là màu phỉ thúy bóng loáng, cực kỳ xinh đẹp.

Thạch Lưu thức thời giờ cao cái lồng, nói: “Thiếu gia nói con này gọi Đan Ba vẹt, là chim quý mua từ nước Thiên Phủ xa xôi, là loài rất hiếm!”

Lập Xuân, Lập Hạ cũng tò mò nhìn chăm chăm vào không rời mắt, Lập Hạ hỏi: “Mọi người đều nói ” nói như vẹt “, con này biết nói sao?”

Thạch Lưu từ trong túi lấy ra mấy hạt hướng dương, thả vào trong lòng bàn tay, rồi lại không cho vẹt ăn, dụ nó nói: “Phức Phức (thơm ngát)! Phức Phức! Nói ” chào tỷ“”

Vẹt Phức Phức cao ngạo đi tới đi lui trong lồng chim, không chịu mở miệng.

“Nó tên Phức Phức?” Phí Minh Lan hỏi.

“Đúng nha, tiểu thư, thiếu gia nói là từ bài thơ gì đó.” Thạch Lưu khổ não nhíu nhíu mày, nàng không biết chữ, cũng không hiểu thơ ca gì.

Phí Minh Lan nhận lấy hạt hướng dương trong tay Thạch Lưu, mở cửa lồng tre ra, Phức Phức liền chủ động nhảy tới trong lòng bàn tay của nàng, nàng dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve phần lưng Phức Phức, Phức Phức cúi đầu mổ một hạt hướng dương, sau đó nhảy lên ở trong lòng bàn tay của nàng, lắc lắc đầu, chọt mở miệng nói: “U lan trong cốc trống, thơm ngát tỏa bốn phương.”

Phí Minh Lan vừa sợ vừa cười, dùng ngón tay gõ đầu nhỏ của nó, cười nói: “Ai yêu, người chỉ là một đứa nhỏ thôi mà.”

Phức Phức thỏa mãn kiêu ngạo nhảy lên, tiếp tục học vẹt nói: “Đào chi yêu yêu, Chúc chúc kỳ hoa. Chi tử vu quy, Nghi kỳ thất gia.[1]”

Lần này Phí Minh Lan lại không cười được, nàng dù có ngu nữa, cũng nghe ra được vẹt này quả thật là “Học vẹt”, học miệng lưỡi người khác, làm ống loa mà thôi.

Phí Minh Lan yêu thích đọc sách, bình thường đọc qua khá nhiều, biết Đan Ba vẹt quả thật là chim quý hiếm, loại vẹt này âm sắc thanh thúy mượt mà, nghe thật cảm động, hơn nữa rất thông minh, mười con đều có thể học tiếng người, có một con còn có thể đọc ra một bài thơ thật dài, tỷ như Phức Phức trước mắt.

Lập Xuân và Lập Hạ lại nghe đến sợ hãi than, Thạch Lưu càng thêm tròn mắt hốc mồm, nàng làm sao cũng không nhớ được lời thơ như vậy!

Phức Phức cư nhiên còn thông minh hơn nàng, quá lợi hại!

Tâm tình Phí Minh Lan phức tạp nhìn Phức Phức xinh đẹp đáng yêu trước mắt, trái tim lại hiện ra bộ dáng tao nhã của thanh niên áo xanh, không khỏi có chút bất an.

Mấy ngày trước nàng biết Nguyên tam công tử tự mình đến xem mắt, khi đó nàng cũng đã xấu hổ, lo lắng, suy nghĩ.

Nàng không biết Nguyên tam công tử rốt cuộc có ấn tượng gì đối với nàng, trái tim có chút sầu lo bất an.

Thiếu nữ nào không mơ xuân?

Phí Minh Lan thông tuệ hơn, kiên cường hơn, cũng chỉ là một thiếu nữ xinh đẹp mười sáu, nàng tự nhiên cũng len lén phỏng đoán vị nam tử tương lai làm phu quân của nàng là như thế nào.

Nguyên Trị Chi, đích tam công tử thế gia vọng tộc Nguyên phủ, đông đảo nam nhân Nguyên phủ đều đứng hàng quan cao, trưởng bối không nói, chỉ những người đồng lứa với Nguyên Trị Chi, huynh trưởng tuổi còn trẻ đã đứng hàng quan lớn, vốn là Thượng Thư Tả Phó Xạ tay cầm thực quyền; nhị huynh mười tám tuổi đã trở thành Thiếu Tướng quân, vì nước rong ruổi chiến trường, quanh năm chém giết ở tiền tuyến; Nguyên Trị Chi mười bảy tuổi cũng đã đậu tiến sĩ, mặc dù chỉ là Thám Hoa xếp thứ ba, nhưng nghe nói là do hoàng đế thấy hắn trẻ tuổi, dáng dấp lại tuấn mỹ, vô cùng phù hợp danh hiệu đẹp “Thám Hoa Lang”, mới cố ý hạ hắn từ Trạng Nguyên xuống thứ ba.

Hơn nữa, Phí Minh Lan nghe thứ huynh Phí Minh Đức kể lại Nguyên Trị Chi ra tay giúp đỡ Phí gia thế nào, biết thủ đoạn và ý tốt của Nguyên Trị Chi, điều này làm cho nàng ngoài cảm kích ra, càng tăng thêm vài phần mơ ước lãng mạn của thiếu nữ.

Phí gia ở sau khi Phí Trung Quý đột nhiên qua đời, vẫn ở trong bấp bênh, mà Nguyên Trị Chi xuất hiện liền giống như lập được một cây cột trung tâm vững chắc, khiến Phí gia đột nhiên ổn, Phí Minh Lan rốt cuộc không cần lo lắng hãi hùng.

Bất kể đối với nữ tử dạng gì mà nói, nam nhân có bản lĩnh cường thế đều dễ dàng làm cho các nàng động lòng nhất, Phí Minh Lan cũng không ngoại lệ.

Anh hùng yêu mỹ nhân, mỹ nhân làm sao không ngưỡng mộ anh hùng?

Huống chi bản thân Nguyên Trị Chi lại là một nhân tài, tác phong nhanh nhẹn, trái tim của Phí Minh Lan, cũng không biết từ lúc nào, trong lúc vô tình, đã quanh quẩn đặt vào trên người của Nguyên Trị Chi.

Cho nên, vô luận từ phương diện nào mà nói, Nguyên Trị Chi đều là thí sinh phu quân hoàn mỹ khiến đàn gái không thể bắt bẻ, Phí Minh Lan thật hơi lo lắng người ta không thích loại nữ tử nhà thương nhân như nàng.

Hôm nay hắn lại tặng Phúc Phúc tới, là có ý gì đây?

“Chi tử vu quy, Nghi kỳ thất gia[2]” là đang ám hiệu nàng sẽ gả cho hắn, đang dụ dỗ cầu hôn nàng sao?

Phí Minh Lan mạnh mẽ đè nén trái tim nhỏ đang nhảy loạn, chỉ sợ là tự mình đa tình, ngộ nhờ người ta không phải ý này? Nếu như nàng quá nhiệt tình đáp lại, không phải sẽ tự bêu xấu nàng sao?

Nhưng, ngộ nhờ là thật?

Nàng sẽ bởi vì nhất thời hiểu sai ý mà bỏ qua đoạn lương duyên này sao?

Thạch Lưu chợt “Ai nha” một tiếng, có chút lo sợ nghi hoặc nói: “Tiểu thư, vị Nguyên công tử kia còn bảo nô tỳ thuật lại một câu nói, vừa rồi nô tỳ cứ nhiên quên mất, kính xin tiểu thư trách phạt!”

“Ồ đồ, nói mau, nói cái gì?” Lập Hạ không nhận được vố đầu nhỏ của Thạch Lưu, tiểu nha hoàn này mới mười một tuổi, còn chưa dạy tốt, tính tình có chút cầu thả, có lúc thật làm cho người không nhận được muốn gõ đầu nàng mấy cái, để xem có thông suốt hay không.

Thạch Lưu nói: “Nguyên công tử muốn nô tỳ chuyển cáo tiểu thư: Phí tiểu thư, Nguyên tam cũng không phải là Nguyên tam trong mắt nàng, mà là nhị tử Nguyên gia giống với lệnh huynh.”

Hả? Giống ca ca sao?

Vậy có ý gì?

Phí Minh Lan nghi ngờ nhíu mày, chợt nàng giật mình, ca ca của nàng thích nam sắc!

Chẳng lẽ...

Việc này, không thể nào... Trời ạ!

Trời ạ!

~[1 + 2] Đây là bài thơ Đào yêu 1 của Khổng Tử. Vì bản dịch có phần khác số chữ với bản gốc cho nên ta không đăng bản dịch vào chương luôn, mà sẽ đăng dưới đây cho các bạn hiểu nghĩa.

Cây đào tơ 1 (Người dịch: Tạ Quang Phát)

Đào tơ mơn mớn xinh tươi,

Hoa hồng đơm đặc dưới trời xuân trong.

Hôm nay nàng đã theo chồng,

Nên bề gia thất ấm nồng thuận vui.

5. Chương 5

Kim Lăng, Ô Y Hạng, Nguyên phủ.

Nguyên tứ công tử Nguyên Bình Chi vọt vào viện của mẫu thân Trịnh thị, một đường trực tiếp xông vào nội thất, thấy Trịnh thị cầm thiếp canh (ghi ngày, giờ, năm, tháng sinh) trong tay, ánh mắt âm hàn, sắc mặt nặng nề.

Trịnh thị nhíu mày một cái, nói: “Con đang làm cái gì vậy? Nổi giận cho ai xem đây? Chưa có thông báo đã xông vào, càng lớn càng không có quy củ, làm gì có bộ dáng của người trưởng thành?”

Nguyên Bình Chi đứng nghiêm tại nguyên chỗ, cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng, chậm lại một tiếng, hỏi: “Phụ thân đã đồng ý cầu thân với Phí gia?”

“Đúng vậy, đại tiểu thư Phí gia cũng coi là bà con xa, biểu tỷ của con, kết thân với Trị Ca Nhi, là chuyện tốt thân càng thêm thân.”

Nguyên Bình Chi chỉ cảm thấy trong lòng có lửa giận, gân xanh nổi lên làm trán căng đau, hắn cố gắng nhỏ giọng nói: “Việc này không giống với việc cưới tiểu thiếp xung hỉ cho nhị ca, xuất thân thấp hèn, thân là bình dân còn chưa tính, đây là tìm vợ cả chánh thất cho tam ca mà, sao có thể lấy một nữ nhi thương hộ? Sĩ, nông, công, thương, thấp kém nhất đúng là thương nhân, gian thương gian thương, thứ người như thế nuôi ra nữ nhi tốt gì?”

Trịnh thị đặt thiếp canh lên bàn, nâng chung trà lên, cười cười không chút để ý.

“Con biết cái gì, tình huống nhà chúng ta ra sao con nên rõ ràng, phụ thân và đại ca con đều nói, mấy huynh đệ tỷ muội các con không thích hợp kết thân với nhà quyền quý, hôn sự của Trị Ca Nhi đã bị kéo dài mấy năm, ta thật vất vả mới tìm được một hộ thích hợp, phụ thân con cũng cảm thấy thỏa đáng, con đừng chăm lo mù quáng.”

“Nguyên Bình Chi nương mày, thật thích hợp? Chẳng lẽ không phải người cố ý tìm tới nhục nhã tam ca hay sao?”

“Khốn kiếp!”

Ly trà trong tay Trịnh thị lướt qua vành tai Nguyên Bình Chi, rơi trên sàn nhà liền phát ra tiếng va chạm thanh thúy, bị ném ra năm bảy phần.

Bà đứng dậy, bước nhanh đi tới gần Nguyên Bình Chi, cầm tức nhìn hắn, tức giận mắng: “Con bất hiếu! Nói chuyện với mẫu thân thế này sao?”

Nguyên Bình Chi buồn bực nói: “Những tên công tử trong kinh nghe nói tam ca sắp lấy nữ nhi thương hộ, đều rói rít giễu cợt chế nhạo hắn, nói hắn là nhi tử xui xẻo nhất Nguyên phủ, tuần mỹ nhất có tác dụng gì, cũng chỉ bị Nguyên phủ dùng để đổi bạc.”

Trịnh thị tức giận ngược lại cười, “Nói hươu nói vượn! Quả thật không hiểu chuyện! Đây rốt cuộc là tên khốn kiếp nào truyền ra, người cũng tin? Lúc nào thì Nguyên phủ chúng ta luân lạc đến tình trạng lấy nhi tử đổi bạc?”

Nguyên Bình Chi tức giận nói: “Ta không muốn tin tưởng, nhưng sự thật không phải như thế sao? Bọn họ còn không biết tam ca thật ra chỉ là con thứ, cũng đã cười nhạo như vậy, nếu như biết thêm thật tình, không biết sẽ nói cái gì xấu xa nữa! Đến lúc đó danh dự của Nguyên phủ không phải bị vứt hết rồi sao? Khó chịu nhất chẳng lẽ không phải là mẹ sao? Bọn họ sẽ không nói mặt ngài hiền từ nhưng lòng dạ độc ác, khát khe con thứ sao?”

Trịnh thị lập tức tát vào mặt của Nguyên Bình Chi, trong mắt vừa đau vừa giận, tay bà run run, chỉ vào con trai út mình sùng ái nhất, không nhận được chảy nước mắt.

“Nghịch tử! Nghịch tử! Chẳng lẽ ngươi nghĩ mẫu thân ngươi như vậy? Ở trong mắt ngươi, mẹ ngươi chính là người khẩu phật tâm xà, mặt hiền dạ ác? Mất năm qua, ta đối đãi Trị Ca Nhi thế nào, không phải ngươi luôn rõ ràng? Ta đối đãi hần và đối đãi ba huynh đệ các ngươi có mấy phần khác nhau? Hần có đãi ngộ nào không bằng các ngươi? Ngươi xem Ngũ Ca Nhi và Lục Ca Nhi do những di nương nuôi, có được giống bốn huynh đệ các ngươi sao? Người làm đối với Ngũ Ca Nhi và Lục Ca Nhi giống với Trị Ca Nhi sao? Đây là tôn vinh ai mang tới cho hần? Là ai đang bảo vệ cho hần?”

Nguyên Bình Chi quỳ rạp xuống trước người mẹ ruột, nói: “Mẹ, ta cũng vì thương ngài, không đành lòng ngài bị người khác chỉ chỉ chớ chớ sau lưng! So sánh với tam ca, ta càng thương ngài hơn! Nếu nhiều năm như vậy ngài đều đối xử tử tế với tam ca rồi, tại sao ở chuyện hôn sự của hần, lại kiên trì lựa chọn một nữ nhi thương hộ cho hần?”

Trịnh thị lau lau nước mắt, thần thờ rồi lại kiên quyết nói: “Đây là người vợ thích hợp nhất mà ta chọn cho hần, cha mẹ bỏ bao công sức, những tiểu tử các ngươi biết cái gì?”

Bà lười phải giải thích với nhi tử kiêu căng của mình, cũng giải thích không rõ tâm tình phức tạp của mình.

Tiểu nhi tử yêu thương huynh đệ, thiên tính lương thiện, toàn tâm toàn ý tính toán cho tam ca hần, nhưng hần nào biết Tam ca hần tuyệt không phải kẻ đầu đường xó chợ?

Dù thương yêu hần hơn, cưng chiều hần hơn thì như thế nào? Không phải hần cũng không thân cận với mẹ cả sao? Dù sao cách một cái bụng, cuối cùng cũng là hai loại lòng dạ, vô luận suy nghĩ cho hần như thế nào, hần cũng sẽ không thân thiết giống nhi tử ruột của mình.

Kể từ khi Nguyên tam biết mình xuất thân con thứ, liền phí tâm mưu đồ muốn độc lập thoát khỏi Nguyên phủ, những hành động đó, thật cho là có thể giấu giếm được đương gia chủ mẫu Nguyên phủ như nàng sao?

Hần nịnh bợ Hoàng đế, âm thầm dốc sức vì Hoàng đế, nhưng hần quên mất Hoàng đế là nhà mẹ của bà, Thái hậu là muối muối ruột của bà?

Dù hần muốn tạo phản, có thể phản đi nơi nào? Tôn Ngộ Không thần thông quảng đại hơn, lại há có thể nhảy ra lòng bàn tay của phật Như Lai?

Hần không phải thuộc lòng đạo của thương nhân sao? Hần không phải cảm thấy hứng thú đối với vật phẩm nam bắc, và các ngành buôn bán khắp thiên hạ sao? Hần không phải rất sùng bái thương nhân đi khắp bốn phương sao?

Bà làm mẹ hiền, làm thỏa mãn tâm nguyện của hần, cố ý tìm kiếm một vị nữ nhi thương hộ làm vợ hần, chẳng lẽ còn không thể xưng “Săn sóc tỉ mỉ”, “Bỏ bao công sức” sao?

Mẹ cả khó làm, ai có thể thông cảm sự khó chịu và khó xử của bà?

Nguyên Bình Chi thấy mẫu thân hiền nhiên đã hạ quyết tâm, không khỏi rất nóng nảy, hần còn chưa nhận được thư của tam ca gửi, không biết là có nguyện ý lấy Phỉ Minh Lan làm vợ hay không, nếu như tam ca không thích, như vậy dù mẫu thân miễn cưỡng lấy “Lệnh của cha mẹ, lời của mối mai” mạnh mẽ bắt Tam ca lấy vợ, cuối cùng cũng chỉ tăng lên mâu thuẫn giữa mẫu tử, càng thêm khiến quan hệ xấu đi.

Nguyên Bình Chi nghĩ trước hết nên để chuyện hòa hoãn lại, mặc dù hấn yêu thương huynh đệ, nhưng cũng hiểu thuận cha mẹ, không muốn làm cho danh dự nhiều năm của mẫu thân bị hủy trong chốc lát, lời đồn đãi có lực sát thương khá lớn, một khi mẫu thân được nhận định không dung được con thứ, đức hạnh có thiếu sót, sẽ mất hết mặt mũi.

Mẫu thân rõ ràng là người sĩ diện, tại sao ở hôn sự của tam ca lại cố chấp như vậy?

“Mẫu thân, nếu không đợi thêm hai ngày, chờ tam ca trở lại từ bên ngoài, hỏi xem ý tứ của huynh ấy thế nào? Dù sao huynh ấy cũng lớn, còn đường đường là Thám Hoa Lang, nếu như huynh ấy thật không vui lòng, chuyện có động tĩnh quá lớn, thì mọi người sẽ cười cho.”

Trịnh thị ngồi trở lại trên ghế, khoát tay một cái nói: “Ta cố ý đến Hoàng Quốc tìm kiếm cao tăng xem thiếp canh cho họ, đã nói rõ bọn họ chính là một đôi đẹp do ông trời tác hợp, đại cát đại lợi, người không cần quản.”

“Nhưng, nhưng... Nhưng Phí Trung Quý vừa qua đời không lâu, Phí Minh Lan thân là dòng chính nữ phải giữ đạo hiếu!”

“Không phải chỉ có 100 ngày giữ đạo hiếu sao? Trước tiên cứ xác định việc thành thân, tránh cho đêm dài lắm mộng.”

“Mẫu thân -”

“Được rồi, người đi ra ngoài đi! Chuyện này người không cần hỏi tới.” Trịnh thị mở miệng đuổi người.

Nguyên Bình Chi tức giận dậm chân tới lui, ngoài mặt còn phải miễn cưỡng duy trì lễ nghi của tứ công tử Nguyên phủ, buồn buồn không vui từ trong viện của Trịnh thị lui ra ngoài.

Thân là đệ đệ, hấn muốn trợ giúp huynh trưởng tìm kiếm hôn nhân tốt.

Nhưng thân là nhi tử, hấn càng không thể không vâng lời mẫu thân, khiến bà thương tâm khổ sở.

Nguyên Bình Chi không khỏi âm thầm cảm khái làm hiền đệ khó, làm hiếu tử càng khó hơn.

Tóm lại một câu nói, làm người thật khó.

Thật là người người đều khó làm.

Khách điểm huyện Dư Diêu, phòng chữ Giáp đầu tiên.

Nguyên Trị Chi đang ngồi ở trước bàn sách dưới cửa sổ nghiên cứu hồ sơ thật dày, hôm nay hấn thay một bộ áo dài màu xanh da trời, cổ áo và ống tay áo thì dùng chỉ màu xanh đậm thêu hoa văn hình mây thanh lịch, eo buộc đai lưng rộng cùng màu, ngón tay mang chiếc nhẫn Dương Chi Bạch Ngọc làm trang sức.

Tóc của hấn buộc lên thật cao, chỉ cột một cái khăn màu xanh da trời, ngũ quan tuấn tú hoàn toàn hiển lộ ra, ở dưới ánh mặt trời ban mai, khiến cho nô tỳ xinh đẹp đứng ở góc bàn nhìn không rời mắt.

Nô tỳ mài mực ước chừng mười bảy mười tám tuổi, không tính là quá cao, nhưng vóc người yếu đuối, bộ ngực lớn eo thon rất có phong tình mê người của phái nữ, ngũ quan đoan chính nhu hòa, không phải cực đẹp, nhưng lại làm cho người ta nhìn thấy cực kỳ thoải mái.

Ở trong mắt của Nguyên Bình Chi, nữ tử dịu dàng như nô tỳ Doanh Tụ này, mới thích hợp Nguyên Trị Chi bình thường giỏi giả bộ xấu hổ ôn hòa, kì thực lạnh lùng cô đơn nhất.

Nguyên Trị Chi xem xét hành động việc làm của các nhà buôn muối lớn ở Dương Châu hàng năm qua, tư liệu nơi này, do quan phủ ghi chép, cũng có tin tức nghe được từ dân gian.

Món lợi muối và sắt, các triều đại đổi thay cũng đều được quan phủ thu thuế nặng, nhưng dễ dàng nảy sinh hủ bại, xuất hiện vấn đề nhất.

Ruộng muối Lương Hoài là trọng địa của món lợi về muối, số lượng muối sản xuất nhiều, phẩm chất cũng cao, thuế muối do nha môn vận chuyển muối ở Dương Châu nộp lên cơ hồ chiếm một nửa thuế muối Cảnh quốc.

Nhưng năm gần đây, nghiệp muối liên tiếp xảy ra vấn đề, quan phủ chiêu gọi thương nhân, khiến thương nhân lũng đoạn giá muối làm “ngành muối bị cứng”, nuôi ập một nhóm nhà buôn muối, con cháu nhà buôn muối thừa kế, nịnh bợ hối lộ quan viên, lũng đoạn thu mua muối, chuyển vận và tiêu thụ, tùy ý bác bỏ người sản xuất muối ăn và người tiêu thụ, khiến quan lại tham nhũng thành phong trào, muối lậu thành hàng, nghề muối rối loạn, nhân dân bị hại.

Mùa đông năm ngoái huyện Dư Diêu thậm chí bộc phát dân sản xuất muối đốt lò cùng xung đột chảy máu với nhà buôn muối, nghe nói đã tạo thành ba người chết mười mấy người bị thương, hậu quả nghiêm trọng.

Lúc xem tư liệu huyện Dư Diêu thì Nguyên Trị Chi không khỏi nhếch khóe miệng, trong đầu hiện ra bóng dáng tao nhã của Phí Minh Lan.

Phí Trung Quý là dựa vào bán muối lập nghiệp, bản thân ông cũng là một trong nhà buôn muối lớn huyện Dư Diêu, sau khi trở thành hoàng thương, mặc dù phạm vi buôn bán tăng rất nhiều, nhưng ông thủy chung không có buông tha nghiệp muối, đối với ông mà nói, nghiệp muối là căn cơ lập nghiệp của ông ta.

Nhưng khi Phí Minh Lan xử lý sản nghiệp Phí gia thì bán ra trước hết cũng là nghiệp muối, khiến Phí gia không còn quan hệ với quyền thừa kế nghiệp muối và món lợi khổng lồ này.

Nguyên Trị Chi không tin nằng đoán được tun tức triều đình muốn chinh trị nghiệp muối, cũng thà tin tưởng nằng xuyên qua nghiên cứu riêng của mình, cho ra phán đoán nghiệp muối đã có nguy cơ trùng trùng, ở dưới mặt ngoài phồn hoa, thật ra là nguy hiểm khổng lồ, sắp sửa sụp đổ.

Lúc này, thay vì ham muốn hưởng lạc cuối cùng, không bằng sớm thoát thân.

Nếu như Phí Minh Lan là nam tử, sẽ thế nào?

Càng xâm nhập hiểu rõ vị Phí tiểu thư này, Nguyên Trị Chi càng hài lòng đối với nằng.

Cuộc sống khó được một tri kỷ, huống chi là hồng nhan tri kỷ?

Nguyên Trị Chi từ trong tay áo lấy ra quyền trượng Hoàng đế khâm ban, phía trên là hai chữ bằng sắt mạ bạc của Huyền Dục: ngự thương.

Hắn hít hít mắt, quyền trượng làm từ thép vonfram ngàn năm đã có giá trị xa xỉ, hơn nữa còn được hoàng đế tự tay viết chữ, càng thêm giá trị liên thành.

Nhưng cũng không nặng bằng hai chữ “ngự ý”.

Mười bảy tuổi thi đậu tiến sĩ, Nguyên Trị Chi liền được Huyền Dục cho đòi vào trong cung, hai người mật đàm suốt cả đêm về bài luận Nguyên Trị Chi làm khi thi đình.

Ngày kế, Huyền Dục liền ban thưởng Nguyên Trị Chi một thanh quyền trượng[1] như vậy.

Nguyên Trị Chi vị “Ngự ý (ý tứ của vua)” này, cũng không phải là ngự dụng thương nhân tầm thường, có khác biệt trời vực hơn “Hoàng thương”, đơn giản mà nói, Nguyên Trị Chi là tổng quản đại biểu cho Hoàng đế, giám thị tất cả hành động buôn bán của thương nhân trên thiên hạ, quyền lực to lớn, vượt qua cổ kim.

Nếu để ấy lão già cổ hủ trong triều biết, đại khái sẽ khóc lớn Hoàng đế phải “Xem trọng nông dân, ức chế thương nhân”, nếu không sẽ dẫm vào Lã Bất Vi “Đầu cơ kiếm lợi”, “thương nhân thiên hạ” là họa

Thương nhân, ở trong mắt ai đó, đó chính là côn trùng hại quốc gia, đối với xã hội có trăm hại mà không một lợi.

Ngay cả phụ thân Nguyên Bắc Cổ và đại ca Nguyên Tu Chi của Nguyên Trị Chi, đối với chức vị này của Nguyên Trị Chi cũng là từ chối cho ý kiến, mặc dù không có nói rõ phản đối, nhưng chỉ giữ thái độ tạm thời mặc kệ mà thôi.

Nguyên Trị Chi thở dài ở đáy lòng, từ khi học sách sử hắn quả thật cảm thấy hứng thú đối với “Vật phẩm nam bắc, thương nhân thiên hạ”, hắn cảm thấy đây cũng là một cơ sở để xã hội tồn tại, lại bị bởi vì mạnh mẽ áp chế, khiến buôn bán phát triển dị dạng, ở trong mắt người đời, thương nhân phần lớn đều háms lợi, là gian thương làm giàu bất nhân.

Nhưng trên thực tế, một xã hội nếu muốn giữ vững phát triển tích cực, thì không thể xem thường thương nhân, đó là “Nước chảy không thối, trục cửa không mọc”, mà thương nhân chính là nhân tố máu chốt làm cho cả xã hội đi lên.

Những ý nghĩ này của Nguyên Trị Chi, không được giai cấp quyền quý thấu hiểu, bọn họ xem hắn là người không tuân theo giáo điều của giai cấp thống trị, dốt nát, càng thậm chí cười nhạo hắn cam chịu xuống cấp, người đầy hơi tiền

Nhưng... Phí Minh Lan có lẽ có thể hiểu hắn chứ?

Nguyên Trị Chi không nhận được suy nghĩ như vậy.

Cốc cốc!

Tiếng gõ cửa cắt đứt suy nghĩ của Nguyên Trị Chi.

Doanh Tụ nhỏ giọng hỏi: “Người phương nào?”

“Quấy rầy khách quan rồi, có người đưa tới hai chậu hoa cho khách quan, mời khách quan nhận lấy.” Tiểu nhị tất cung tất kính trả lời ngoài cửa.

Khách ở phòng chữ Giáp bình thường đều là phú quý, còn khách có thể ở tại phòng chữ Giáp số một thì càng có địa vị phi phàm, cho nên tiểu nhị phục vụ vô cùng kính cẩn cẩn thận.

Doanh Tụ tiến lên mở cửa phòng ra, hai tiểu nhị cẩn thận cầm một chậu hoa lan đứng ở cửa.

Nguyên Trị Chi đứng lên, ý bảo tiểu nhị đặt chậu lan vào một góc bàn sách.

Tiểu nhị đặt chậu hoa xong, lại thi lễ, mới nói: “Khách quan, người tặng hoa tự xưng là người làm của Phí gia, cũng nói một chậu hoa tặng cho khách quý lúc trước mua ”Tổ Tâm Như Tuyết“, một chậu khác thì tặng cho khách quan. Cũng nói hai chậu hoa lan này không giống nhau, khách quan chắc là có thể phân biệt được.”

Nguyên Trị Chi gật đầu một cái.

Doanh Tụ mở túi, chia ra thưởng hai tiểu nhị 50 văn tiền, tiểu nhị vui vẻ đi ra ngoài.

Doanh Tụ đóng cửa phòng lần nữa, xoay người liền nhìn thấy Nguyên Trị Chi đang chuyên tâm thưởng thức hai bồn hoa trên bàn sách, tài liệu đã bị hắn bỏ một bên.

Ánh mắt nàng tối sầm lại, trước giờ thiếu gia làm việc đều chuyên tâm quên mình, đây là lần đầu tiên hắn để công việc một bên, lại đi chú ý chuyện khác.

Hoa lan Phí gia đưa tới, có phải là vị tiểu thư Phí gia sắp trở thành tam thiếu phu nhân tặng không?

Doanh Tụ âm thầm mấp máy khóe miệng. Trong lòng có chút cảm giác chua chát, đồng thời lại cảm thấy quả nhiên cũng chỉ là một nữ nhi thương họ, không hề biết thẹn thùng, tặng quà cho nam nhân xa lạ, cũng không biết ngượng ngùng.

Đương thời có yêu cầu cực nghiêm với nữ tử, khuê dự có trong sạch hay không đủ để quyết định sống chết của một thiếu nữ.

Thiếu nữ chưa cưới lén lút tặng quà cho nam tử bên ngoài, nếu như tin tức này bị lưu truyền ra ngoài, Phí Minh Lan sẽ mất hết danh dự chứ?

Nguyên Trị Chi nhìn hoa lan trên bàn, tâm tình lại càng ngày càng tốt, cho đến khi sáng khoái ở đáy lòng không thể che hết, từ đáy mắt lộ ra ngoài.

Nguyên Trị Chi có thể đại diện hoàng đế tự mình đến mua lan, tự nhiên cũng là cao thủ giám định và thưởng thức hoa lan, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra hai chậu hoa lan Phí Minh Lan tặng đến chính là giống lan được phát hiện sớm nhất ở huyện Dư Diêu: Long Tự, Hạ thần.

Long Tự, bởi vì được phát hiện sớm nhất ở “Long Mạch Thiên Nham” trên núi Cao Miếu của huyện Dư Diêu, cho nên được đặt tên như vậy.

“Long Tự” cây cao lớn hùng tráng, vẻ đẹp phong lệ, cánh hoa dài nhỏ, như đài Quan Âm, nụ hoa to, trên nụ hoa có ba điểm đỏ tươi, vô cùng đẹp.

Nguyên Trĩ Chi dùng ngón tay chọc chọc cánh hoa “Long Tự”, ngày nay coi là “rồng” trong thiên hạ chỉ có vị cửu ngũ chí tôn kia, xem ra sau khi Phí Minh Lan phát hiện người mua “Tổ Tâm Như Tuyết” lại là Hoàng đế, thì hơi bất an, cho nên lại cố ý tặng chậu “Long Tự này”.

“Long Tự” và “Tổ Tâm Như Tuyết”, thật đúng là cực kỳ xứng với đôi phu thê tôn quý nhất thiên hạ - Huyền Dục và Tiết Trân.

Lực chú ý của Nguyên Trĩ Chi lại càng bị một chậu “Hạ Thần” khác hấp dẫn, đây là quà Phí Minh Lan cố ý tặng cho hắn.

“Hạ Thần” không dễ ra hoa, vun trồng cực khó khăn, nhưng dáng hoa thanh tú, hoa đoan chánh có khí độ, sắc hoa xinh đẹp, cho nên cũng thuộc về hàng cao cấp hiếm có.

Chậu “Hạ thần” mà Phí Minh Lan tặng cho Nguyên Trĩ Chi, hai múi phụ ở bên cạnh ba cánh ngoài hoa lan chau lại bao bọc, ít trân quý hơn so với “Hạ Thần” xòe ra bình thường.

Nhưng khiến cho Nguyên Trĩ Chi vui vẻ không phải thứ này, mà là “Hạ Thần” còn có một biệt danh, bởi vì “Hạ Thần” là xuân lan được phát hiện sớm nhất ở núi Vệt của huyện Dư Diêu, cho nên lại có tên là “Vệt Mai”.

Vệt, là tên “Vệt”.

Vệt Mai - dùng vệt làm “Mai” (ý nói nhờ có núi Vệt mới biết hoa lan, nhờ có bà mai mới nên duyên vợ chồng).

Nói như thế, Phí Minh Lan không có để ý thân phận “con Nguyên gia giống Phí Minh Đức” của Nguyên Trĩ Chi, còn đón nhận vệt Đan Ba hắn tặng cho nàng, cũng âm thầm hứa hẹn lời cầu hôn “Chi tử vu quy, Nghi kỳ thất gia” của con vệt.

Phí Minh Lan không tin Nguyên Trĩ Chi và thứ huynh của mình đều thích nam sắc, nếu thật sự là như thế, hắn sẽ không không đầu không đuôi dùng con vệt để cầu hôn mà?

Nếu như không phải là yêu thích nam sắc, như vậy theo như lời Nguyên Trĩ Chi, hắn là con của Nguyên gia giống Phí Minh Đức, lại có ý như thế nào?

Phí Minh Lan nghĩ lại tất cả mọi chuyện từ khi biết Nguyên Trĩ Chi tới nay, ngẫm lại việc Phí Minh Đức nói Nguyên Trĩ Chi có ý tốt và ra tay giúp hắn, khiến cho nàng bừng tỉnh hiểu ra Nguyên Trĩ Chi là con thứ của Nguyên phủ?

Cho nên mới đồng tình với Phí Minh Đức.

Cho nên, mới có thể kết thân với một nữ tử thương họ.

Một khi nghĩ như vậy, rất nhiều hành động của Nguyên Trĩ Chi đều có thể hiểu.

Mà khi nàng suy nghĩ hiểu rõ Nguyên Trĩ Chi là con thứ của Nguyên phủ, vẫn mạo hiểm mất hết khuê dự đáp lại hắn, càng nói rõ nàng xem trọng chính là Nguyên Trĩ Chi, mà không phải là thân phận tam công tử Nguyên phủ của hắn.

Hiện nay xã hội phong kiến vô cùng bảo thủ, hơn nữa đối với nữ tử khuê các chưa cưới mà nói, lén lút tiếp xúc với nam tử khác họ là đại hỷ kị, một khi bị người ngoài biết, thì đồng nghĩa với khuê dự mất hết, càng khó giữ trong sạch.

Nhưng vẫn có một số nữ tử hướng tới tự do, theo đuổi người mình yêu, sẽ nghĩ tất cả biện pháp biểu đạt sự chung tình và thành ý của mình với đối phương, họ thường sẽ xuyên qua một số thủ đoạn khéo léo, tận lực

không cho người ngoài biết, lén qua lại với người yêu, tỷ như làm thức ăn có thâm ý, ăn rồi sẽ hết, sẽ không để lại bất kỳ chứng cứ.

Mà Phí Minh Lan tặng hoa lan, cũng coi là rất khéo léo, mọi người đều biết, nàng tự ý trồng hoa lan, tặng người mấy chậu hoa lan, xác thực có thể tránh miễn một số miệng lưỡi thị phi.

Nhưng cho dù như thế, nàng vẫn mạo hiểm rất lớn, nếu như một khi xuất hiện lời nói bóng nói gió tiêu cực, nàng sẽ trả giá cao hơn nam tử như Nguyên Trị Chi nhiều.

Với Nguyên Trị Chi mà nói, đây có lẽ là một đoạn giai thoại phong lưu, với Phí Minh Lan mà nói, lại có thể trở thành tội chứng nàng không giữ phụ đức, dâm tiện phóng dăng.

Một nữ tử thanh bạch chưa gả, vì mình liễu lĩnh lớn như thế, trừ người không có tim không có phổi và kẻ ngu, ai có thể không nhớ ơn, không cảm động đây?

Nguyên Trị Chi tự nhiên hiểu giá à Phí Minh Lan bỏ ra, cho nên càng nhìn “Hạ Thần” càng mê muội, tâm tình kích động, không nhịn được vỗ tay, nói: “Dám yêu dám hận, dám làm dám chịu, thông tuệ như lan, khéo léo đáng khen, được thế như thế, phu còn có gì đòi hỏi?”

Doanh Tụ vẫn len lén quan sát Nguyên Trị Chi, nghe vậy sắc mặt không khỏi trắng nhợt. Sợ tiết lộ tâm tư của mình, nàng vội vàng cúi đầu, cắn chặt đôi môi, ngón tay gắt gao cầm chiếc túi có thêu phong lan rong tay.

Nguyên Trị Chi luôn luôn yêu thích hoa lan, cho rằng loài hoa đó độc chiếm “Tứ Thanh” trong các loài hoa, tức “Tứ thanh (hương), sắc thanh (màu), tư thanh (dáng), vận thanh (khí chất)”, cho nên trang phục của hắn cũng do phong lan chiếm đa số.

Kể từ khi Doanh Tụ đi theo Nguyên Trị Chi, đã sớm trao ra trái tim, vì làm hắn vui, nàng tự tay thêu một số vật nhỏ tùy thân cho Nguyên Trị Chi, cái túi này là nàng thức suốt đêm để may, hôm nay chỉ còn thiếu đường may cuối cùng là có thể làm xong, nhưng nàng lại đột nhiên cảm thấy trong lòng trống trải.

Thêu túi phong lan thì như thế nào?

Tài thêu bình thường của nàng làm sao so với hoa lan sống động do Phí Minh Lan tự tay nuôi trồng? Thân phận tỷ thiếp tể nhị của nàng, sao lại có thể so với thiên kim đại tiểu thư đích nữ nhà hoàng thượng?

Hiện tại Nguyên Trị Chi cũng không mấy nhiệt tình với nàng, chờ sau khi Phí tiểu thư gả vào cửa, sợ rằng sẽ càng lãnh đạm!

Doanh Tụ càng nắm chặt tay lại, trong lòng tràn đầy hai chữ “không cam lòng”.

6. Chương 6

Lan Uyển Phí thị.

Trong thư phòng ở tiểu viện của Phí Minh Đức.

Hắn và Phí Minh Lan ngồi đối diện nhau, gã sai vặt thanh tú đưa trà thơm lên rồi, lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài, nhưng Lập Xuân, Lập Hạ chỉ lui giữ đến cửa thư phòng, cũng không đi ra ngoài.

Mặc dù hai người là huynh muội, nhưng nam nữ khác biệt, bọn họ không thể ở chung với nhau, phải kiêng dè, cho nên cho dù muốn nói gì trong lòng, cũng phải có người giúp việc ở bên phục vụ, chỉ có thể bảo bọn họ tận lực cách xa một chút, nghe không rõ tiếng nói là tốt rồi.

Ánh mắt Phí Minh Lan ngược lại vẫn đi theo tên sai vặt thanh tú kia, cho đến khi hắn hoàn toàn thối lui khỏi cửa, không nhìn thấy nữa.

Phí Minh Đức chú ý tới sự chăm chú trong mắt nàng, có chút ngượng ngùng cười nói: “Lần trước Tẩy Nghiên thất trách, bị muội đuổi đến nông trang, đây là Tẩy Mặc vừa được cất nhắc.”

Phí Minh Lan nháy mắt mấy cái, “Đáng đáp xinh đẹp quá nha.”

Phí Minh Đức cười ha hả, “Chỉ là dễ nhìn thôi. Tốt lắm tốt lắm, ta không nói hấn, một gã sai vặt mà thôi. Cũng không biết muội muội đến đây có quý sự gì?”

Phí Minh Lan đứng lên, nhúu nhúu mày, thông thả tới lui mấy bước trước bàn sách, nhìn về Phía Phí Minh Đức, mấy lần muốn nói lại thôi.

Phí Minh Đức không nhin được kinh ngạc, hỏi: “Có chuyện gì có thể khiến uội muội luôn nói thẳng khó xử?”

Phí Minh Lan thở dài, nói: “Đại ca, ta đón nhận vệt Nguyên tam công tử tặng, lại đáp lễ hấn một chậu ” Vệt Mai “.”

Phí Minh Đức nhúu mày, ngay sau đó đã hiểu được cái gì từ từ “Vệt Mai”, đầu tiên là đáy lòng kinh ngạc, ngay sau đó lại cười, hấn dùng cây quạt đã khép lại gõ lòng bàn tay mình, ngưng thần suy tư đủ loại quan hệ trong đó, nói: “Thoạt nhìn có lẽ chuyện này là ” hấn có tình, muội có ý “, chuyện thật tốt!”

Phí Minh Lan lại khó nén bất an, “Nữ tử chưa gã lén lút liên lạc với nam tử khác họ luôn không tốt, lần này ta là bởi vì mọi thứ về Nguyên Trị Chi mà đại ca đã kể lúc trước, cảm thấy hấn là một nam tử hiếm có, cơ hội không thể mất, cần thiết liêu một lần vì tương lai của mình, cho nên mới lớn mật chủ động một lần. Nhưng... Nếu như ngộ nhớ hôn sự không ổn? Ngộ nhớ Nguyên phủ thấy nhà chúng ta không tốt? Ngộ nhớ... Cừu chỉ của ta bị ác ý tiết lộ ra ngoài đây?”

Tim Phí Minh Đức cũng hơi đập mạnh và loạn nhịp, bởi vì hôn sự của Phí Minh Huệ thuận lợi ngoài ý muốn, khiến hấn có chút khinh thường, bỏ quên rất nhiều hành động là cực kỳ không ổn đối với nữ tử khuê các, một khi có tình huống ngộ nhớ xảy ra, đối với nam tử mà nói cũng chỉ là một đoạn chuyện lý thú phong lưu, đối với nữ tử mà nói lại có thể phải đền cả đời.

Hấn dùng quạt gõ lòng bàn tay, cuối cùng dứt khoát nói: “Ta sẽ đi tìm Nguyên Trị Chi, bảo hấn mau sớm tới cửa cầu hôn, coi như không thể sớm ngày thành hôn, cũng phải định xong hôn sự trước.”

(Các bạn đang đọc truyện tại: [tuthienbao](http://tuthienbao.com))

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Nguyên Trị Chi đồng ý, Phí Minh Lan ngầm cho phép, lại có Trịnh thị chủ mẫu Nguyên phủ mạnh mẽ ủng hộ, Phí Minh Đức cho rằng đây là một hỷ sự lớn đã được quyết định.

Nhưng, hấn vụn vụn không nghĩ tới, thứ mà Nguyên Trị Chi và hấn gấp gáp chờ từ kinh thành tới, lại không phải là người cầu hôn từ Nguyên phủ, ngược lại là một chiếu thư tứ hôn mà hoàng đế tự viết xuống

Hoàng đế gả Nhạc Dương công chúa cho Nguyên Trị Chi.

Nguyên Trị Chi quỳ ở nơi đó tiếp chỉ, thân thể cũng cứng ngắc, đầu cúi trên mặt đất, lại khê nhúu mày.

Huyền Dục lại đang giở trò quỷ gì?

Nhạc Dương công chúa là muội muội Huyền Dục, nhưng không cùng mẹ, mà là ái nữ duy nhất của Hoàng quý phi mà tiên hoàng sủng ái nhất.

Tiên hoàng bệnh qua đời, hai tháng sau Hoàng quý phi cũng không kháng được bệnh, đi theo rồi. Nghe nói lúc ấy Thái hậu Huyền Trịnh thị sung sướng đến mức cười to ba tiếng.

Nếu như nói trong hậu cung Thái hậu thích nhất ai, có lẽ nàng không nói được, nhưng hận nhất nhất định là tiên hoàng Quý Phi kể từ sau khi vào cung liền nhận hết ngàn vạn sủng ái, thậm chí có thể nói là “Độc sủng”.

May nhờ Hoàng quý phi chỉ sinh một nữ nhi, nếu không theo tình hình tiên hoàng kiêng kỵ Thái hậu Huyền Trịnh thị lúc ấy, và trình độ cưng chiều Hoàng quý phi, rất có thể sớm phế bỏ Huyền Dục, đổi lập con trai của Hoàng quý phi làm thái tử rồi.

Rõ ràng Thái hậu và Hoàng quý phi là kẻ địch, nhưng không biết vì sao tình cảm thuở nhỏ của Huyền Dục và Nhạc Dương lại tốt. Trong này tự có tiên hoàng cố ý bồi dưỡng, ông hi vọng người thừa kế của mình có

thể đối xử tử tế với tiểu nữ nhi mình thương yêu nhất, dĩ nhiên điều này cũng có liên quan với việc Nhạc Dương là một tiểu công chúa xinh đẹp động lòng người, lại hiểu ý người.

Quan hệ của Huyền Dục và Thái hậu cũng không thân mật, thậm chí được xưng là lạnh lẽo, quan hệ với tỷ tỷ ruột, trưởng công chúa Kim Dương thì càng lạnh nhạt, hẳn luôn luôn không thích sự phách lối và cường thế của Thái hậu và Kim Dương.

Đối với nam nhân tay cầm quyền to mà nói, ghét nhất chính là nữ nhân muốn tranh quyền với hẳn.

Nhưng Huyền Dục rất sủng ái ấu muội (em gái nhỏ) Nhạc Dương công chúa, đây là sự thực mà mọi người trong hoàng thất Cảnh quốc đều biết.

Hiện tại Huyền Dục muốn chiêu Nguyên Trĩ Chi làm Phò mã của Nhạc Dương, là hủy hẳn? Hay là quá cứng chiêu Nhạc Dương?

Từ xưa đến nay, Phò mã đều là nhân vật bi thảm.

Lại không nói một khi trở thành Phò mã, giữa phu thê còn phải tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi quân thần, công chúa là quân, Phò mã là thần, thấy thê tử còn phải cúi đầu bái lạy: vui vẻ trong khuê phòng của phu thê càng thêm đừng nhắc tới, không biết có bao nhiêu ma ma, quan lễ nghi nhìn chăm chăm, sinh hoạt vợ chồng giống như gia hình, thật là ngại chết người!

Đối với nam nhân có lý tưởng, có chí ở thiên hạ mà nói, càng đả kích trí mệnh hơn là sau khi trở thành Phò mã, trên căn bản là phải cách biệt đường quan, Hoàng thất chỉ an bài cho người một chức quan nhàn rồi thôi.

Cũng không thể nuôi tiểu thiếp, lại không thể cầm thực quyền, Phò mã chỉ là một vật phụ thuộc trong đồng cỏ tú vinh hoa để cung dưỡng một công chúa mà thôi, không có đặc quyền của nam nhân, không có niềm vui thú, tôn nghiêm cũng hoàn toàn bị chà đạp thành bùn.

Những nhà phú quý, luôn tuyệt không nguyện ý để cho con trai mình đi làm Phò mã.

Trong những tiểu thuyết, thư sinh nghèo khó thi đậu Trạng Nguyên, rồi làm Phò mã, cho là như vậy có thể một bước lên trời rồi, kì thực là dân chúng dân gian không biết sự thật của cuộc sống quyền quý mà thôi.

Thái giám tuyên chỉ thấy Nguyên Trĩ Chi chậm chạp không nhận chỉ, không khỏi không nhịn được, hẳn đường dài bốn ba đi tới huyện Dư Diêu nhỏ bé này, cũng chỉ vì tuyên chỉ, đã rất mệt mỏi có được hay không?

Thái giám dùng giọng vịt đực hô: “Tam công tử?”

Bởi vì chức vị “Ngự thương” của Nguyên Trĩ Chi rất mơ hồ, rất nhiều người đều không biết hẳn là quan gì, cho nên người biết hẳn phần lớn vẫn tôn xưng hẳn một tiếng Nguyên tam công tử, mà không phải Nguyên đại nhân.

Nguyên Trĩ Chi ngẩng đầu lên, trên mặt đã bình tĩnh không sóng, hẳn chậm rãi đứng dậy, đôi tay nhận lấy thánh chỉ trong tay thái giám, “Làm phiền Hạ công công bốn ba cả đường.”

Hắn cũng không mời Hạ công công vào phòng trong, chỉ thuận tay đưa một bao tiền, bao thì nhẹ nhàng, nhưng bên trong cũng là ngân phiếu trăm lượng.

Thái giám không có ai không ham tiền, Hạ công công cầm bao, chỉ cảm thấy rất nhẹ, nhưng càng nhẹ hẳn càng cao hứng, chứng minh bên trong không phải bạc vụn.

Tâm tình Hạ công công chuyển tốt, cười híp mắt nói: “Chúng ta chúc mừng tam công tử, à không, về sau sẽ phải tôn xưng một tiếng phò mã gia rồi.”

Nguyên Trĩ Chi giật giật khóe miệng, không thể nói với thái giám này, hẳn tính toán trực tiếp hồi kinh, gặp mặt vua bàn lại.

Lan Uyển Phí thị, chủ viện Tây Hoa Thính.

Phí Minh Lan ở bên trong, cách một tòa bình phong tử đàn điêu khắc hình hoa nở rơi xuống đất, im lặng mà ngồi cùng Nguyên Trị Chi.

Hai người ai cũng không nghĩ tới cha mẹ không có gây đánh uyên ương, ngược lại là quân vương đá ngang một cước.

Lệnh của cha mẹ làm sao kháng qua được thánh chỉ Đế Vương?

Hai người đều là người lý trí tỉnh táo, suy nghĩ hơn thiệt, sẽ không làm chuyện ngu xuẩn bám lấy người nhà khóc lóc sinh sự, chỉ là, cuối cùng vẫn rất khó khăn mà?

Biển người mênh mông, thời đại này, có bao nhiêu người có thể may mắn gặp phải người tình đầu ý hợp bầu bạn đây?

Trầm mặc hồi lâu, trà xanh trong tay cũng đã lạnh, Nguyên Trị Chi mới chậm rãi mở miệng: “Minh Lan.”

Phí Minh Lan nhẹ nhàng đáp một tiếng: “Ừ.”

“Minh Lan.”

“Hả?”

“Gọi ta Trị đại ca một lần nữa đi.”

“Trị đại ca.”

Nguyên Trị Chi siết chặt ly trà, hồi lâu, mới đè nén thở dài một tiếng, “Nếu như... Gặp được lương duyên, thì...”

Thì cái gì?

Hắn thủy chung nói không ra được chữ “gả”.

Hắn làm sao cam lòng để nàng gả cho người khác?

Nàng thông tuệ động lòng người, thanh nhã tỉ mỉ, trừ hắn ra, còn có nam tử khác có thể thưởng thức và mến yêu sao? Lại có nam tử khác có thể bao dung sự kiêu ngạo và mạnh mẽ trong tính cách của nàng sao?

Mặc dù nàng cố gắng khiến mình kiêu ngạo như hàn mai, nhưng trên bản chất vẫn là đoá hoa lan rất cần yêu thương che chở.

Hắn cho rằng mình chỉ có chút thưởng thức đối với nàng, cùng chia sẻ các loại quyền hành sau này, nàng có thể làm người thê tử tốt mà thôi, hắn cho rằng dù mình bỏ nàng lựa chọn người khác cũng không sao, nhưng bây giờ hắn mới biết mình sai lầm rồi.

Cách bình phong khắc hoa, nhìn giai nhân loáng thoáng đối diện hắn, tình yêu và sự bất bình trào dâng mãnh liệt từ đáy lòng.

Hắn thật rất muốn đập tằm bình phong qua một bên, sau đó ôm nàng thật chặt: hắn lại càng muốn xét nát tờ thánh chỉ màu vàng kia, sau đó ném vãi vụn vào bộ mặt ghê tởm giả dối của Huyền Dục.

Nhưng, hắn cũng chỉ có thể suy nghĩ một chút mà thôi.

Hiện tại hắn không cách nào cho nàng bất kỳ cam kết, ở dưới uy phong của thiên tử, bất kỳ lời hứa đều là lời nói dối, hắn không thể làm trễ nãi thanh xuân của nàng.

Nhưng... Hắn thật không nỡ bỏ nàng.

“Trị đại ca, ta đều hiểu được.”

Sau đó, Phí Minh Lan cũng không nhiều lời nữa.

Nàng hiểu được hắn có mấy phần tình ý đối với nàng, nhưng càng hiểu được quân lệnh khó cãi.

Nàng hiểu được hẳn với nàng nguyên bản không phải môn đăng hộ đối, dù hẳn chỉ là một người con thứ nhà quan. Lúc trước hẳn có thể cầu hôn với nàng, là may mắn, mà hôn sự không thành, lại do vận mệnh.

Nàng hiểu được hẳn không nỡ buông tha nàng, tựa như trong lòng của nàng cũng rất là khó chịu, nhưng hai người chỉ có thể đến đây thôi, không thể vượt qua quy củ.

Nàng cũng có thể bắt chấp tất cả theo sát hẳn, làm tỳ làm thiếp, nhưng như vậy có thể hạnh phúc sao? Công chúa có thể bao dung nàng sao? Tôn nghiêm của nàng lại đặt chỗ nào?

“Bạc mệnh thương chàng cam làm thiếp”, nghe đẹp vô cùng, nhưng kì thực lại là sự hèn mọn của nữ tử.

Nàng không muốn, cũng không cam chịu như thế qua cả đời.

Có lẽ nàng còn chưa đủ yêu hẳn? Yêu đến có thể bất kể danh phận.

Cho nên, hiện tại nàng chỉ có thể nhìn hẳn không nói gì.

Nguyên Trĩ Chi uống một hơi cạn sạch nước trà đã nguội, nói: “Canh giờ không còn sớm, ta nên lên đường.”

Hắn đứng lên, đến gần bình phong, cởi miếng dương chi bạch ngọc đeo trên dây lưng xuống, đưa tới.

Phí Minh Lan nhìn bàn tay thon dài đẹp đẽ, do dự một chút, mới chậm rãi đưa tay đón. Bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé như ngọc của nàng bị bàn tay nam nhân nắm lấy, nàng lắc người một cái, bàn tay lại nắm chặt hơn, nắm tay nàng thật chặt, giống như nắm trân bảo của cuộc đời này, không nỡ buông tay.

Hai người, hai cái tay, trung gian cách một tấm bình phong, vào lúc này lại liên hệ với nhau.

Có lẽ qua thật lâu, có lẽ chỉ là nháy mắt, Nguyên Trĩ Chi rút cuộc buông lỏng tay ra.

Hắn muốn nàng cho thời gian ba năm, muốn nàng chờ hẳn.

Hắn rút cuộc vẫn ích kỷ.

Phí Minh Lan suy tính một lát, lại “Ừ” một tiếng.

Thanh âm rất nhẹ, hứa hẹn cũng rất nặng.

Đối với một nữ tử chưa gả mà nói, trọng lượng của một tiếng này có thể là cả đời nàng.

Trái tim của Nguyên Trĩ Chi nóng bỏng, hẳn muốn cầm tay của nàng, nhưng bình phong cách trở, thánh chỉ càng thêm vào khoảng cách giữa hai người, khó có thể vượt qua.

Nguyên Trĩ Chi nắm chặt lòng bàn tay, còn vương vấn hương thơm và nhiệt độ của người yêu.

Hắn sâu sắc nhìn sau tấm bình phong một cái, rút cuộc xoay người bước nhanh đi.

Sau khi Nguyên Trĩ Chi rời đi, Lập Xuân và Lập Hạ đứng ở sau tấm bình phong cùng với Phí Minh Lan, liếc mắt nhìn nhau.

Lập Xuân thẳng thắn vượt lên trước mở miệng nói: “Tiểu thư, xin thứ cho nô tỳ vượt qua, mới vừa rồi ngài thật sự không nên nhận ngọc của Nguyên công tử, lại càng không nên đáp ứng ước hẹn ba năm.”

Loại ước định này, đối với nam tử mà nói thì không đau khổ, nhưng đối với nữ tử mà nói, tổn thất không chỉ là tuổi thanh xuân, còn có danh dự, cùng với hạnh phúc tương lai.

Lập Hạ cũng nói: “Kinh Thành phồn hoa, lại cách xa địa phương nhỏ của chúng ta, ba năm, ai biết sẽ có bao nhiêu biến cố? Huống chi Nguyên công tử không phải bị gả cho công chúa rồi sao? Sao hẳn còn có thể nói vậy với tiểu thư?”

Ăn trong chén, chiếm đĩa, nhìn trong nồi, nam nhân không phải là loại sinh vật này sao?

Tiểu thư luôn sáng suốt tỉnh táo sao cũng ngốc đi, tin lời ngon tiếng ngọt “Thề non hẹn biển” đẹp đẽ nhưng không có bất cứ bảo đảm gì của nam nhân?

Phí Minh Lan từ sau tấm bình phong đi ra, vén tấm màn cửa sổ bằng lụa mỏng màu xanh lên, từ trong nhìn ra bóng dáng đi xa của Nguyên Trị Chi bên ngoài, cao lớn mạnh mẽ, bước chân trầm ổn, coi như ở tình huống hôm nay, cũng không có bất kỳ rối loạn.

Nàng lại cúi đầu nhìn bạch ngọc trong lòng bàn tay, nhẹ giọng nói: “Ta tin tưởng hần.”

Mặc dù người khác đều xem thường thương nhân, nhưng ở trong cảm nhận của nàng, một thương nhân chân chính luôn giữ chữ tín. Lý tưởng của Nguyên Trị Chi là ngành thương, như vậy trên đời này còn có gì nặng hơn cam kết của hần sao?

Nếu hần có thể lấy nàng, thì sẽ không phụ nàng.

Hần như không thể lấy nàng, cũng sẽ cho nàng một lời giải thích, sẽ không để cho nàng hao tổn thì giờ.

Huống chi, nàng tùy hứng nghĩ ở đáy lòng, chờ đợi người yêu của mình, sao coi là sống uống thanh xuân đây?

Trong lòng có hần, chỉ cần nhớ tới hần, nàng đều sẽ cảm thấy ngọt ngào.

Dù là trong ngọt ngào này đã thấm vào một chút ưu thương, nàng cũng cam nguyện.

Hoàng cung Cảnh quốc, Ngự Thư Phòng.

Huyền Dục cảm tức nhìn Nguyên Trị Chi long đong mệt mỏi.

Hần vẫn cho rằng Nguyên Trị Chi là một người biết chuyện lý trí tỉnh táo, nhưng hần mới vừa nghe được cái gì?

Nguyên Trị Chi lại còn nói hần đã coi trọng nữ nhi thương hộ mẹ cả quyết định cho hần, vì thương nữ này thà kháng chỉ bất tuân, không làm phò mã?!

Quả thật buồn cười!

Buồn cười!

Thánh chỉ có thể tùy tiện cãi lời sao?

Nếu như các đại thần không vừa ý liền kháng chỉ bất tuân, vậy quyền uy, tôn nghiêm và mặt mũi của hoàng đế không phải sớm bị mất hết không còn gì sao?

Hơn nữa, thương nữ hèn mọn có thể đánh đồng với muội muội bảo bối của hần sao? Cưng nhiên không thích muội muội của hần mà lựa chọn thương nữ?

Đây quả thực là coi rẻ hoàng tộc, rất bất kính!

Nguyên Trị Chi quỳ thẳng người trên sàn nhà. Hai tay giơ lên cao, đầu đội thánh chỉ tứ hôn kia, nhắc lại lần nữa: “Bệ Hạ, thần nguyện ý vào sống ra chết vì Cảnh quốc, nguyện ý vì chết muôn lần không từ vì bệ hạ, duy chỉ không thể phụng chỉ này.”

Huyền Dục giận đến cắn răng nghiêng lợi, hận không thể hung hăng đập vào ngực hần một cước, hần từ sau bàn đứng lên, đi đến trước mặt của Nguyên Trị Chi, cúi đầu nhìn xuống hần, trầm giọng nói: “Người nói cái gì? Dám can đảm nói vậy?”

Lưng Nguyên Trị Chi cứng ngắc, lại trầm giọng thuật lại: “Thần nguyện ý vào sống ra chết vì Cảnh quốc, nguyện ý vì chết muôn lần không từ vì bệ hạ, duy chỉ không thể phụng chỉ này.”

“Cần rõ!” Huyền Dục rốt cuộc không nhịn được, hung hăng đá Nguyên Trị Chi một cước, chỉ là cuối cùng có ba phần không nổi, tránh chỗ yếu ở ngực.

Huyền Dục chỉ tiếc rèn sắt không thành thép giận trách mắng: “Người cho rằng người đang nói với ai? Cho là trên đầu chính là tờ giấy lộn sao? Cho là Nhạc Dương của trẫm có thể bị một thương nữ nhục nhã?”

“Bệ Hạ, thương nữ cũng không thể làm nhục!”

“Khốn kiếp! Trẫm nói có thể làm nhục là có thể làm nhục! Người còn dám nghiêng về nàng một câu, cần thật trẫm lập tức ban cho nàng ba thước lụa trắng!”

Lần này Nguyên Trị Chi cũng nở nụ cười, rất dứt khoát nhét thánh chỉ về trong tay Huyền Dục, nói: “Bệ Hạ, ngài phải làm là minh quân thiên cổ, mở ra sự nghiệp vạn thế, làm sao lại làm chuyện mà hôn quân làm?”

Huyền Dục cầm thánh chỉ gõ mạnh trên đầu Nguyên Trị Chi ba cái, tức giận mắng: “Mất không có vua, có thể giết.”

Nguyên Trị Chi lại cười, “Chỉ cần Bệ Hạ chịu.”

Huyền Dục không nhận được nhếch môi mỉm cười, Nguyên Trị Chi ở trước mặt hắn từ trước đến giờ đều phóng khoáng, đối đãi hắn rất khác những thần tử khác, đây là một nguyên nhân trọng yếu mà Huyền Dục cực kỳ thưởng thức yêu thích hắn.

Quân thần, quân thần, cự ly ở giữa thực sự quá xa xôi, hoàng đế muốn tìm người hiểu ý, cho tới bây giờ đều khó như lên trời, ngay cả thư đồng của Huyền Dục, huynh trưởng của Nguyên Trị Chi - Nguyên Tu Chi, ở trước mặt Huyền Dục từ trước đến giờ cũng tạo nên lễ độ, giữ quy củ, có lúc Huyền Dục mắng hắn quá làm đáng, Nguyên Tu Chi lại nói đây là phân chia quân thần, không có gì quá.

Ngược lại Nguyên Trị Chi, khi quân thần bàn bạc, thì đúng mực dẫn đo cực kỳ thỏa đáng, hắn tựa hồ là trời sanh có thể biết được làm sao khiến Huyền Dục vui vẻ.

Huyền Dục có lúc cũng sợ hãi mà nghĩ, nếu như Nguyên Trị Chi cố gắng nữa, không chừng sẽ trở thành một nịnh thần, sủng thần, khiến mình cũng trở thành hôn quân, cùng với - “Vua háo sắc”.

Huyền Dục nhìn gương mặt tuần tú của Nguyên Trị Chi, tức giận nghĩ, quả nhân có bệnh, quả nhân háo sắc, nhưng đáng tiếc, quả nhân còn phải làm minh quân.

Huynh đệ Nguyên gia quá ghê tởm, đáng vẽ mỗi người đều anh tuấn, lại có tài hoa hẳn cần nhất, khiến cho hắn tạm thời không thể áp chế thực lực Nguyên gia.

Huyền Dục dùng thánh chỉ gõ ót Nguyên Trị Chi, nói: “Người nói người nguyện ý ra sống vào chết vì Cảnh quốc, muôn lần chết không chối từ vì trẫm, hôm nay trẫm không muốn người chết, chỉ cần người làm Phò mã của Nhạc Dương thôi, người lại cứ từ chối, không phải tự mâu thuẫn sao? Vậy thì những giải thích của người cũng chỉ là hót như khướu, lừa gạt trẫm hay sao?”

Nguyên Trị Chi thu hồi vẻ cười đùa trên mặt, lại trình trọng dập đầu một cái, mới nói: “Thật không muốn lừa gạt Bệ Hạ, cũng không thể phụng chiếu. Công chúa Nhạc Dương là kim chi ngọc diệp, nếu như thần không thể toàn tâm toàn ý đối với nàng, chính là tổn hại công chúa, chính là khi quân. Cho nên, thần vạn không thể phụng chiếu.”

Huyền Dục hừ lạnh một tiếng, nói: “Lời ngon tiếng ngọt. Người biết đạo thánh chỉ này thật ra là sau khi Nhạc Dương nhận được phong thư của Doanh Tụ, tự mình cầu xin gả cho người chưa?”

Doanh Tụ?!

Nguyên Trị Chi ngẩn ra.

Hắn còn tưởng rằng...

Huyền Dục lại nhìn vẻ mặt của hắn, cũng biết hắn đang nghĩ cái gì, không khỏi giận giận đá hắn.

“Người cho là thủ đoạn trẫm dùng để lung lạc người? Là trẫm giam cầm người? Trẫm vô dụng đến mức cần hy sinh muội muội thương yêu nhất để lung lạc đại thần sao?”

Trán Nguyên Trị Chi chảy ra mồ hôi lạnh, đáy lòng vẫn không khỏi âm thầm tức giận, là ai không tin hắn, ban cung nữ cho hắn làm tỳ thiếp?

Doanh Tụ là con cờ âm thầm của Huyền Dục, ban đầu nàng ta là cung nữ trong cung Nhạc Dương, nghe nói tình cảm với Nhạc Dương cũng không tệ, trước kia rất được Nhạc Dương trọng dụng.

Huyền Dục thưởng Doanh Tụ cho Nguyên Trị Chi thì cũng có ý cất nhắc, nhưng quan trọng hơn là âm thầm giám thị, dù sao nắm giữ quyền lực thương nhân thiên hạ vẫn rất lớn, có thể huy động người và tiền bạc, thật khó có thể tưởng tượng.

Huyền Dục và Nguyên Trị Chi đều hiểu Doanh Tụ cũng chỉ là một con cờ, con cờ tượng trưng sự tin tưởng giữa hoàng đế và thần tử.

Nói như vậy có chút tế nhị, nhưng quả thật là như thế, cho nên Nguyên Trị Chi không thể khước từ, luôn mặc cho Doanh Tụ đi theo bên cạnh hắn, cách một đoạn thời gian ngắn Doanh Tụ liền thông qua đường ống mật thư đặc biệt trình lên cho Huyền Dục, hồi báo hành động việc làm của Nguyên Trị Chi.

Loại giám thị trắng trợn này, khiến Nguyên Trị Chi dễ tiếp nhận hơn loại giám thị lén lút.

Nhưng, Doanh Tụ cứ nhiên thông qua quyền mật tấu, mượn cơ hội truyền chuyện riêng tư cho công chúa Nhạc Dương, nói gạt Nhạc Dương, khiến Nhạc Dương cho rằng Nguyên Trị Chi là bị dòng chính khi dễ, mới bị bắt lấy một thương nữ hèn mọn không xứng với thân phận của hắn làm vợ cả, việc này mới khiến Nhạc Dương ra tay, đưa tới sự kiện Hoàng đế chỉ hôn.

Doanh Tụ mơ hồ biết một chút chuyện riêng tư của công chúa Nhạc Dương, nàng biết công chúa Nhạc Dương tuyệt sẽ không yêu Nguyên Trị Chi, nhưng lại cần một Phò mã như Nguyên Trị Chi ở cạnh, cho nên nàng mới hết sức đề cử Nguyên Trị Chi với công chúa.

Nhạc Dương rất coi trọng Doanh Tụ, một khi Nguyên Trị Chi trở thành Phò mã, nhất định sẽ cất nhắc Doanh Tụ làm thị thiếp của phò mã, thay thế công chúa phục vụ Nguyên Trị Chi, đến lúc đó Doanh Tụ có thể đạt được ước muốn rồi, nếu như có thể sinh con cái cho Nguyên Trị Chi, tương lai càng có bảo đảm.

Đối với Doanh Tụ mà nói, công chúa làm vợ cả của Nguyên Trị Chi, tốt hơn so với một thương nữ nàng hoàn toàn không biết làm vợ cả.

Huyền Dục thuận miệng nhắc tới là Doanh Tụ báo cho công chúa Nhạc Dương tình trạng gần đây của Nguyên Trị Chi, Nguyên Trị Chi là người thông minh cỡ nào, lập tức căn cứ tin tức này suy đoán ra thủ đoạn nhỏ của Doanh Tụ.

Suy nghĩ rõ những việc này, Nguyên Trị Chi không nhịn được giận đến âm thầm cắn răng, hắn thật không ngờ cung nữ này dám can đảm ngang ngược can thiệp chuyện hắn thành thân!

Nô lớn khinh chủ, chính là nói thứ người như Doanh Tụ, cũng chính là người chủ nhân kiêu căng nhất.

Nữ tử nhiều tâm cơ này, thật không thể giữ nữa.

“Không chỉ vì thư của Doanh Tụ, Nhạc Dương cũng nghe mấy quý nữ trong kinh rồi rít đồn đãi Nguyên phủ chọn một thương nữ làm vợ cho người, không môn đăng hộ đối, rõ ràng cho thấy dùng người đổi bạc cho Nguyên phủ, bị lấy làm trò cười. Nhạc Dương đối với người... Người cũng biết chứ?” Nói tới chỗ này, Huyền Dục cố ý dừng lại một chút, thâm ý sâu sắc nhìn chằm chằm vào Nguyên Trị Chi.

Nguyên Trị Chi hết sức lo sợ dập đầu, vội vàng nói: “Thần ngu ngốc, thần sợ hãi.”

“Được rồi, thu hồi vẻ làm bộ của người đi.” Huyền Dục cười như không cười nhìn hắn, “Lại nói vẫn là trăm không phải, nhất thời nhanh miệng, nói thân phận con thứ của người với Nhạc Dương, Nhạc Dương cho rằng đây mới là nguyên nhân mà Nguyên Trị Chi tuyển chọn thương nữ làm vợ cho người, rất là bất bình, liền cam nguyện chọn người làm Phò mã, muốn cứu vớt ra bể khổ.”

Đầu Nguyên Trị Chi đầy vạch đen, còn có huynh muội hoàng gia nào hoang đường hơn họ không?

Bọn họ có phải quá rồi rãnh hay không? Huyền Dục thật sự là quân chủ anh minh muốn thống nhất thiên hạ sao? Nhạc Dương thật sự là công chúa hiểu ý người sao? Chuyện lớn cả đời cũng có thể lấy ra làm trò đùa, dùng để cứu vớt thần tử “Ra bể khổ”?

Bọn họ thật là quá “Rộng lượng”, quá “Săn sóc thần tử” rồi!

Huyền Dục cuối cùng không cho cự tuyệt nói: “Người cũng biết, trăm ở trên đời này, cưng chiều nhất chỉ có Nhạc Dương, cho nên, đạo thánh chỉ này trăm sẽ không chủ động thu hồi, chính người xem mà làm đi.”

Nói xong, Huyền Dục lại vút thánh chỉ xuống trong ngực Nguyên Trị Chi.

Kim khẩu đã ra, há là trò đùa?

Nguyên Trị Chi quỳ xuống đất tạ ơn, vẫn không thể không ôm lấy đạo thánh chỉ đáng chết kia.

7. Chương 7

Hoàng cung Cảnh quốc, cung điện của công chúa Nhạc Dương.

Gió xuân ấm áp, nắng xuân ấm áp, công chúa Nhạc Dương nửa nằm nghiêng ở trên ghế quý phi trong đình viện, trước người của nàng có một cái bàn nhỏ, phía trên để “Long Tự” mà Phí Minh Lan tặng cho Hoàng đế.

Hoa đã úa tàn, hôm nay chỉ còn lại lá.

Ngón tay như ngọc của Nhạc Dương nhẹ nâng lá cây, không khỏi cảm thấy cô đơn, nàng nhìn bầu trời màu lam, như có điều suy nghĩ nói với đại cung nữ hầu hạ bên cạnh: “Nữ tử có thể nuôi ra hoa lan động lòng người như vậy, hẳn không phải là khắp người hơi tiên, tục không chịu được? Có lẽ, là nội tâm thánh khiết mới được phối cho Nguyên tam công tử? Vị Ngữ, người nói, ta làm vậy có phải quá giáo hoạt hay không?”

Vị Ngữ nhìn lệ nhan hơi tái nhợt của Nhạc Dương, trong lòng thấy khổ, chủ tử của nàng đã đưa mình vào đường cùng, nếu như không bắt lấy Nguyên Trị Chi, nàng chỉ có thể chết rồi?

“Điện hạ, Nguyên công tử có thể lọt vào mắt xanh của ngài, là phúc phận hẳn đã tu được 3 đời, lúc này sợ rằng hẳn cảm kích còn không kịp, sao lại nghĩ khác?”

Nhạc Dương phẫn chấn hơi, nói: “Hi vọng như thế... Ngày sau sẽ bồi thường hẳn?”

Hai chủ tớ nhìn nhau chẳng nói gì.

Tiểu cung nữ bước chân nhẹ nhàng tiến lên báo lại: “Khởi bẩm Điện hạ, Nguyên Trị Chi Nguyên tam công tử cầu kiến.”

Nhạc Dương nhướng nhướng mày, ngón tay chậm rãi dời khỏi lá cây, tư thái ưu nhã ngồi dậy, nói: “Tuyên.”

Lúc này Nguyên Trị Chi đã tắm rửa rồi, thay một bộ áo gấm màu xanh lơ sạch sẽ, càng có vẻ tác phong nhanh nhẹn, dung mạo thanh nhã.

Nhìn thấy hẳn, Nhạc Dương liền không nhận được nhớ tới kỳ thi năm đó, thất huynh ban thưởng tiệc ở Quỳnh Lâm uyển, ba bảng vào tổng cộng hơn ba trăm tên, lại chỉ có Thám Hoa lang Nguyên phủ tam công tử đang thanh xuân, anh tuấn, khí độ phong hoa nhất thời vô song, khiến mọi người rối rít ghé mắt, cả thái giám cung nữ cũng không nhận được tìm một cơ hội đi nhìn trộm.

Hoàng thất và Nguyên gia là quan hệ bạn dì, thật ra thì từ nhỏ Nhạc Dương đã biết các huynh đệ Nguyên gia, nhưng nàng dù sao cũng là nữ tử, cũng không phải dòng chính nữ ruột thịt của Thái hậu, cho nên gặp mặt cũng không nhiều lắm, chân chính thấy được phong thái của Nguyên Trị Chi, là lúc bị hoàng huynh kéo đến Quỳnh Lâm uyển.

Lúc ấy hoàng huynh nhìn Nguyên Trị Chi thì hai mắt sáng lên, bộ dáng như nhìn trân bảo yêu thích, khiến trong lòng Nhạc Dương có đủ cảm giác, không nhận được liền nói với Huyền Dục: “Ta thấy hẳn không tệ, không biết có thể có được duyên tốt không?”

Lúc ấy Huyền Dục nhíu mày, lại cẩn thận nhìn chằm chằm Nguyên Trị Chi nhìn hồi lâu, nhưng thủy chung không có cho nàng một trả lời rõ ràng.

Cho nên ở trong lòng của Nhạc Dương, cũng thủy chung không thể xác định hoàng huynh rốt cuộc là coi trọng mình, không nở gả mình cho người khác; hay là coi trọng Nguyên Trị Chi hơn, dù thường bất kỳ nữ tử nào cũng không xứng đôi với hẳn.

Nhạc Dương đang hồi tưởng, Nguyên Trị Chi đã đi tới, hẳn dùng bước cách Nhạc Dương một khoảng, khom người thi lễ, nói: “Thần Nguyên Trị Chi tham kiến công chúa điện hạ.”

Nhạc Dương khoát khoát tay, “Ngồi đi. Lẽ ra người chính là biểu huynh ta, không cần quá mức giữ lễ tiết, tránh cho tất cả mọi người không được tự nhiên.”

Nguyên Trị Chi ngồi xuống trên cái ghế cung nữ bưng tới, cười nói: “Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.”

Nhạc Dương thấy hần mặc dù mới vừa tắm rửa xong, dưới mí mắt lại vẫn còn vết thâm, hiển nhiên là bởi vì bôn ba mệt nhọc cực kỳ, liền nói: “Người từ chỗ hoàng huynh tới?”

“Vâng”

“Vậy ta đoán, người muốn kháng chỉ hay sao?”

Nguyên Trị Chi vội vàng đứng lên, trực tiếp quỳ xuống nhận lỗi nói: “Thần sợ hãi, sợ là phải cô phụ ý tốt của công chúa điện hạ, kính xin công chúa điện hạ tha lỗi.”

Nhạc Dương khe khẽ thở dài, “Ta hiểu, phàm là con cháu quý tộc không có mấy ai vui lòng cưới công chúa, nữ nhi hoàng gia cũng không ai thèm lấy.”

Nguyên Trị Chi cứng họng.

Nhạc Dương nhìn Vị Ngữ, Vị Ngữ phát tay một cái, tiểu cung nữ và thái giám hầu hạ chung quanh đều bước nhanh lui ra.

Nhạc Dương cúi đầu nhìn ngón tay trắng muốt của mình, hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Ta nhận được thư của Doanh Tụ, mặc dù có chút hoài nghi khi nghe nàng nói người bị cha mẹ cưỡng bách, phải lấy thương nữ thô tục, nhưng đích xác là ta nổi lên lòng riêng, mới muốn mượn mỹ danh cứu người trong lửa, yêu cầu hoàng huynh tứ hôn.”

Nguyên Trị Chi vẫn quỳ trên mặt đất, cúi đầu nói: “Bất kể như thế nào, thần cảm kích ý tốt của Điện hạ.”

“Nha đầu Doanh Tụ này ban cho người, người lại chậm chạp không thu nàng vào làm thiếp, nha đầu này nóng lòng? Là nàng mất bốn phận, gây ra cuộc phong ba này. Lúc này người đã đến rồi, liền trả nàng lại cho ta đi, tránh cho ở bên ngoài mất mặt nữa.”

“Vâng” Nguyên Trị Chi thở phào nhẹ nhõm, có thể đơn giản xử lý xong Doanh Tụ như thế, đó là chuyện không thể tốt hơn.

Mặc dù hần không sợ ra tay ác độc xử trí một nô tỳ, nhưng cuối cùng muốn phải cho hoàng đế chút thể diện.

Lòng bàn tay Phí Minh Lan đã sớm có thêm một miếng ngọc.

Nguyên Trị Chi nói: “Đây là di vật duy nhất tiên mẫu để lại, phụ thân đeo ở trên người cho ta từ nhỏ, ta cũng là trước đây không lâu mới biết lai lịch của nó.”

Phí Minh Lan nhìn kỹ Dương Chi Bạch Ngọc nhẩn nhụi dịu dàng thượng hạng trong lòng bàn tay, chỉ cảm thấy mơ hồ có chút phồng tay.

“Trong lòng ta, đây là vật trân quý nhất của ta.” Nguyên Trị Chi nhấn mạnh, “Còn có một nửa miếng ngọc, ở trong tay phụ thân, ông nói đợi đến khi ta thành thân sẽ cho ta... Minh Lan, chờ nàng mãn kỳ hiểu, nếu như miếng ngọc này còn chưa có thành đôi, thì nàng cứ bỏ nó đi.”

“Nhưng, ta không muốn thu hồi chỉ ý.” Nhạc Dương chậm chạp nhưng nghiêm túc nói, “Biểu huynh. Ta cũng cần lập gia đình. Mau chóng.”

Tay của nàng đặt ở trên bụng của mình, nơi đó vẫn bằng phẳng. Nhưng...

Nguyên Trị Chi tựa hồ sớm có nhận thấy, lông mày cũng không có động.

Huyền Dục vẫn cho rằng Nhạc Dương có ý với Nguyên Trị Chi, thật ra thì là người trong cuộc mơ hồ, Nguyên Trị Chi sớm phát hiện ánh mắt Nhạc Dương chỉ có khi hướng về phía Huyền Dục thì mới khác với người khác.

Đó không phải là sự ngưỡng mộ của muội muội với huynh trưởng, rõ ràng chính là nhớ nhung của thiếu nữ.

Đây rõ ràng là huynh muội loạn luân kinh thế hãi tục, nhưng Nguyên Trị Chi sinh ở nhà quyền quý, sớm thấy rất nhiều chuyện xấu, huống chi hoàng cung ẩn giấu nhiều điều xấu nhất? Hắn căn bản là thấy nhưng không thể trách.

Huyền Dục là hoàng đế thiếu niên, có dã tâm, có khát vọng, có tài hoa, có độ lượng rộng rãi, là quân chủ anh minh trời sanh.

Nhưng, hắn cũng ham hưởng thụ, yêu hoa, thích rượu nhạc, càng yêu mỹ nhân, hơn nữa bắt luận nam sắc, nữ sắc đều yêu.

Trước khi nhất thống thiên hạ, Nguyên Trị Chi tin tưởng hắn có đầy đủ lý trí, thi triển sở trường, tận lực khắc chế khuyết điểm của mình. Nhưng thống nhất rồi, hoàn thành đại nghiệp, nếu như hắn kiêu ngạo tự mãn, một khi tự chủ hỏng mất, Nguyên Trị Chi tin tưởng đây tuyệt đối là bi kịch lớn long trời lở đất.

Giữa mình quân và hôn quân, thật ra thì cũng không có khoảng cách gì, có lẽ chỉ là một suy nghĩ, mình quân liên luân lạc thành hôn quân rồi.

Trong lịch sử từ trước đến giờ không thiếu ví dụ như vậy. Quân chủ năm xưa anh minh, tuổi già hoa mắt ù tai cực kỳ, hủy hoại cơ nghiệp giang sơn mình gây dựng, cũng không phải ít.

Nhạc Dương nhìn vẻ mặt bình tĩnh của hắn, liền hiểu hắn đã sớm có dự liệu, nàng cũng không kỳ quái, Nguyên Trị Chi nhạy cảm thông tuệ, luôn luôn được hoàng huynh khen không dứt miệng.

“Ta không cách nào khống chế tình cảm của mình, ta nhẫn nhịn không ngừng... nhưng ta không thể làm hư cơ nghiệp thiên cổ của hắn, không thể khiến danh tiếng thiên cổ của hắn lưu lại vết dơ, có lẽ người không tin, thật ra thì hoàng huynh không biết, đứa bé này... chỉ là kết quả sau một lần say rượu, sau đó hoàng huynh cũng không nhớ rõ, hắn chỉ cho là mình cưỡng hiếp một cung nữ.”

Nguyên Trị Chi thở dài, “Điện hạ, theo góc độ của nhà thuốc mà nói, không khích lệ sinh hoạt vợ chồng khi say rượu, vậy bất lợi đối với con cháu.”

Nhạc Dương bèn nhón nhìn chằm chằm hắn, nói: “Ta nhất định muốn đứa bé này!”

Nguyên Trị Chi lạnh lùng nói: “Dù sau khi đứa bé lớn lên sẽ oán người, người cũng kiên trì muốn sinh? Dù nó bởi vì phát hiện mình là nghiệt tử mà đau đến không muốn sống cả đời, người cũng kiên trì?”

“Cảm ơn! Cảm ơn! Người cảm ơn cho ta!” Nhạc Dương mất khống chế rống giận, cầm gối dựa trên ghế quý phi lên chọi Nguyên Trị Chi.

Mặc dù là gối bông dày, nện ở trên người vẫn rất đau.

Nguyên Trị Chi cúi đầu dập đầu, “Điện hạ, ta và người tuy là bà con, nhưng thực không máu mủ gì, thân là ngoại thân, vô ý nghe nói chuyện riêng, chỉ biết để ở trong lòng, nhưng thực không muốn vì thế mà phải đền nửa đời sau của mình.”

Nói giỡn, đội nón xanh của hoàng đế, nuôi nghiệt tử của hoàng đế bệ hạ, còn hại mình không lấy được nữ tử tốt đẹp mình thích, cho rằng hắn không tính sổ, còn gánh tiếng oan cho người khác?

Công chúa hoàng gia thì như thế nào, cũng không thể lấn hiếp người như thế!

Làm phụ và phụ có sẵn, hắn không hề muốn làm chút nào.

Thật lâu sau, khi Nguyên Trị Chi biết trưởng huynh Nguyên Tu Chi của mình, đã đội nón xanh vì hoàng đế bệ hạ, yên lặng nuôi một đứa con riêng cho hắn, càng thêm tức giận mắng to người hoàng gia thật sự là khốn kiếp ở trong lòng, không có vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ hơn!

Tên Huyền Dục, chỉ huynh đệ Nguyên gia bọn họ đã đụng phải hai đứa con riêng của hắn, còn không biết bên ngoài lưu lạc bao nhiêu đứa, quả thực là người siêu cấp vô địch phong lưu hoa tâm lạm tình.

Sắc mặt của Nhạc Dương càng tái nhợt, không nhịn được khẩn cầu: “Biểu huynh, ta không còn đường để đi, nếu như người không chịu giúp ta, ta chỉ có một con đường chết, ta chỉ cầu xin một danh phận, sẽ không

can thiệp bất kỳ cuộc sống của người, cũng cho phép người cưới nữ nhân Phí gia làm bình thê, ngồi ngang hàng với công chúa ta, đây đã là rất nể mặt nàng, cất nhắc thân phận của nàng rồi.”

Cho Phí Minh Lan mặt mũi, cất nhắc thân phận của nàng?

Người không nhìn xem Phí Minh Lan người ta có thiếu mặt mũi hay không, có cần người cất nhắc vậy không?

Nguyên Trị Chi tin tưởng, chỉ cần tin tức này truyền tới huyện Dư Diêu, Phí Minh Lan tuyệt đối sẽ lập tức vạch rõ giới tuyến với hắn, đừng mong nói cái gì tình chàng ý thiếp ước hẹn ba năm.

Nguyên Trị Chi giận quá hóa cười, dứt khoát đứng dậy, từ trên mặt đất đứng lên, tùy ý chấp tay đối với Nhạc Dương, nói: “Điện hạ. Ngài cho rằng sao ta phải gánh lấy nỗi oan, làm trượng phu giả, nuôi đứa con khác họ, còn phải vì vậy mà mang danh Phò mã. Làm trẻ nãi tiền đồ thật tốt đây?”

Lời này rất không khách khí, thậm chí rất cay.

Sắc mặt Vị Ngữ không khỏi run lên, cả giận nói: “Nguyên công tử, ngài há có thể nói chuyện với công chúa như thế?”

Nhạc Dương vừa thẹn vừa tức, sắc mặt tái nhợt cũng thêm mấy phần đỏ ửng, nàng dè lại cái bụng hơi đau đốn, vội vàng ngồi trở lại trên giường, suy yếu nói với Vị Ngữ: “Đuổi hắn đi ra ngoài, cút! Bảo hắn cút cho ta!”

Không đợi Vị Ngữ mở miệng đuổi người, Nguyên Trị Chi trực tiếp phát tay áo đi.

Ra đời ở hoàng tộc thì ngon? Có thể lấy cuộc sống của người khác làm bia đỡ đạn, dễ dàng ình vụng trộm, tư tình và gian tình?

Trong lịch sử có lẽ có rất nhiều Phò mã bất lực hèn nhát, rõ ràng trên đỉnh đầu đội mũ xanh môn môn, vẫn còn giận mà không dám nói gì, thậm chí còn liên lụy người nhà, nhưng Nguyên Trị Chi hẳn sợ cái gì?

Bất luận từ đâu phương diện nào mà nói, Huyền Dục tạm thời cũng sẽ không động Nguyên gia, hệ chảnh nhân mã dưới tay hắn bồi dưỡng không dễ, nghiệp lớn thống nhất thiên hạ so bất kỳ nhi nữ tình trường gì đều quan trọng hơn, chỉ có nữ nhân mới xem trọng những thứ này.

Đối với nam nhân mà nói, nữ nhân trừ nổi dỗi tông đường ra, chính là công cụ tìm vui, nam nhân có thể chân chính tôn trọng nữ tử rất hiếm thấy, có thể so với dải cát lấy vàng.

Huyền Dục làm một hoàng đế anh minh, hẳn tuyệt đối phân rõ bên nhẹ bên nặng, tuyệt sẽ không vì một nữ nhân mà làm ra chuyện ngu xuẩn hao tổn một người có thể làm đại thần, thậm chí một có thể làm ra một gia tộc.

Dù nữ tử này là ấu muội công chúa Nhạc Dương hẳn sủng ái nhất.

Nguyên Trị Chi trực tiếp trở về Ngự Thư Phòng tìm Huyền Dục, lại càng không khách khí trực tiếp quỳ xuống đất nhận tội, nói: “Thần vừa mới mạo phạm công chúa điện hạ, hiện tại thần càng thêm mạo phạm thiên nhan rồi, thần khải tấu Bệ Hạ, công chúa Nhạc Dương bức hôn vì thần như thế, chính là bởi vì nàng đã có chửa hai tháng, nhưng thần không muốn làm phu hay phụ có sẵn, cho nên thánh chỉ này thần thà rằng chết cũng muốn kháng, về phần tội danh kháng chỉ không nghe, vì thần mặc cho Bệ Hạ xử trí!”

Huyền Dục tựa hồ kinh ngạc, ngồi ở sau bàn rồng yên lặng, chỉ là ánh mắt trầm trầm nhìn chăm chăm vào Nguyên Trị Chi.

Mặc dù Nguyên Trị Chi quỳ, nhưng lúc này không cúi đầu, mà là thẳng sống lưng, sắc mặt cũng nặng nề, rất có quyết tuyệt thà làm ngọc vỡ.

Huyền Dục nhắm mắt lại.

Hắn quả thật bị tin tức Nguyên Trị Chi mang tới làm kinh hãi, mặc dù những năm gần đây hắn đã mơ hồ cảm thấy thái độ Nhạc Dương đối đãi hắn có biến hóa, lần đó hồ đồ “Lâm hạnh cung nữ”, hắn cũng hồ đồ thả qua, không có truy cứu.

Sở dĩ như thế cũng là bởi vì hắn đã có dự cảm, không muốn trực tiếp đối mặt chân tướng.

Dù hắn là hoàng đế, là thiên hạ chí tôn, cũng không thể can rờ đến hoàn toàn không thấy luân lý nhân gian, vứt bỏ bất kể, trừ phi hắn muốn làm hôn quân.

Nhưng lý tưởng lớn nhất của Huyền Dục là muốn thống nhất thiên hạ, làm minh quân thiên cổ, há có thể bị loại chuyện xấu cung đình loạn luân này liên lụy?

Nhạc Dương là một nữ tử thông tuệ, thừa kế lệ nhan vô song của tiên hoàng quý phi, lại bác học hiểu biết, thường cùng Huyền Dục đàm luận đại sự thiên hạ, hơn nữa hết sức ủng hộ tất cả chủ trương chính trị và các biện pháp của hắn, mặc dù nàng không có bối cảnh hay thực lực gì, lại đủ để cho Huyền Dục trợ giúp tinh thần và an ủi rất lớn, có thể nói là hồng nhan tri kỷ của hắn.

Bọn họ vẫn như tay chân, càng như tri kỷ, Huyền Dục lại vạn không nghĩ tới Nhạc Dương sẽ có tình ý nam nữ với hắn, thậm chí dám không để ý đạo đức luân lý, bết bát hơn chính là sau cả đêm hoang đường còn lỡ lầm mang thai, thật là...

Huyền Dục không khỏi lại nghĩ tới đứa bé thất lạc ở trong nhà Nguyên Tu Chi, cũng là sản vật một đêm, chặc chặc... Thân là một nam nhân, Huyền Dục không nhịn được tự hào một phen vì năng lực phái nam mạnh mẽ của mình.

Hắn dùng ngón tay gõ bàn, trầm giọng nói: “Nói xằng nói bậy, nói bậy nói bạ, công chúa há có thể mặc người gièm pha sao? Cần thận trọng với người tội rất bất kính.”

Tội rất bất kính, là lợi khí vạn năng nhất để Hoàng đế trừng trị thần tử, tịch biên gia sản diệt tộc có thể coi tội rất bất kính, phạt ba tháng lương bổng, nhẹ nhàng sơ lược, cũng có thể xưng tội rất bất kính, chỉ xem tâm tình hoàng đế thế nào.

Nguyên Trĩ Chi nói: “Thần sợ hãi.”

“Trẫm là miệng vàng lời ngọc, thánh chỉ đã ban. Muôn vàn khó khăn thu hồi, nếu không trẫm làm sao trấn thiên hạ? Kháng chỉ không tuân, có tội.”

Nguyên Trĩ Chi nói: “Thần cam nguyện tiếp nhận.”

Huyền Dục thở dài, đột nhiên hào hứng khoát tay áo, “VẬY NGƯỜI CÚT TRƯỚC ĐI! TRẫm thấy người liên phiên lòng, không phải mỹ nhân hay tri kỷ, thì làm cái gì?”

Nguyên Trĩ Chi đè nén kích động tròn mắt xem thường, dập đầu xong, mới nhanh chóng rời đi.

Khi đàm luận chuyện lớn thiên hạ với Huyền Dục, hùng tài vĩ của Huyền Dục hơi khiến Nguyên Trĩ Chi kính nể tôn trọng, cũng vì vậy cam nguyện cho sai khiến, vì nghiệp lớn nhất thống thiên hạ mà cống hiến tài hoa mình có.

Nhưng một khi không nói việc chính, Huyền Dục bỏ xuống dáng vẻ anh minh của hoàng đế, người này căn bản là tên háo sắc vô sỉ, phạm là nữ nhân hơi có vẻ thù mị trong nhà đại thần hắn đều không nhịn được muốn đùa giỡn, tất cả mọi người đã tê liệt với việc này rồi.

Hiện tại Nguyên Trĩ Chi mới phát giác được huynh trưởng của mình mới là thật thông minh, Nguyên Tu Chi đối với Huyền Dục từ trước đến giờ đều không lộ vẻ gì, lúc nên nghiêm chỉnh từ trước đến giờ đều không cho hắn sắc mặt tốt, cũng làm cho Huyền Dục ở trước mặt Nguyên Tu Chi thủy chung giữ dáng vẻ hoàng đế anh minh, không dám tùy ý cợt nhả Nguyên Đại công tử.

Tội của Nguyên Trĩ Chi rất nhanh bị định.

Ngày hôm sau khi Nguyên Trĩ Chi về nhà, thánh chỉ đã đến Nguyên phủ, trong thánh chỉ mơ hồ lấy lý do Nguyên Trĩ Chi kháng chỉ bất tuân, không vâng lời công chúa, mạo phạm thiên nhan, trách cứ một phen.

Nhưng, xử phạt khiến người khiếp sợ nhất, cũng là Hoàng đế muốn Nguyên gia đem đuổi Nguyên Trĩ Chi ra khỏi nhà, trục xuất gia phả! Hơn nữa chấp hành lập tức, không được trễ.

Ở trong xã hội tộc quyền và quân quyền đều xem trọng, “Độc chiếm thiên hạ”, một khi một người bị trục xuất khỏi cửa, đoạn tuyệt quan hệ với gia tộc, thì như lục bình không rễ, thành người cô đơn.

Trừng phạt này, mới thật ác độc.

Nguyên phụ Nguyên Bắc Cổ và huynh trưởng Nguyên Tu Chi ngồi ở trong thư phòng, nhìn thánh chỉ vàng sáng trên bàn, trầm mặc không nói, không khí âm trầm.

Bọn họ là gia tộc nho gia lâu đời, rất coi trọng luân lý gia đình, không cách nào tiếp nhận xử lý của Huyền Dục, cũng không cách nào hiểu.

Mặc dù Nguyên Trị Chi dám can đảm cự tuyệt công chúa Nhạc Dương, không biết cất nhắc, nhưng bất kể hạ chức của hắn, phạt bổng lộc của hắn, cho dù là tước đoạt tiền đồ chính trị của hắn, để cho hắn về sau chỉ ngoan ngoãn làm sâu gạo của Nguyên phủ, cũng tốt hơn tuyệt tình trục xuất hắn khỏi Nguyên phủ.

Nguyên Bắc Cổ tức giận nhìn chằm chằm Nguyên Trị Chi quỳ gối trên sàn nhà, nặng nề vỗ một chưởng ở trên bàn, cả giận nói: “Nghịch tử! Người thật là bị ma quỷ ám ảnh rồi hả? Vì một thương nữ kháng chỉ không tuân?”

Nguyên Trị Chi cúi đầu không nói.

Nguyên Tu Chi cũng không nghĩ đệ đệ bởi vì nữ nhân mà trở nên không biết nặng nhẹ, nếu như vị Phí Minh Lan kia đáng giá đệ đệ như thế, hắn ngược lại sẽ ủng hộ Tam đệ, hắn chỉ là không thể hiểu tại sao Huyền Dục lại dùng phương thức xử phạt này?

“Tam đệ, hoàng thượng còn có tính toán khác hay không, nếu không vì sao dùng biện pháp xử phạt kỳ quái này?”

Đuổi Nguyên Trị Chi ra khỏi Nguyên phủ, để cho hắn không thể dựa lưng vào đại thụ Nguyên phủ hóng mát nữa, đồng dạng, hắn cũng không thể gia tăng bất kỳ trợ lực cho Nguyên phủ.

Theo sự hiểu biết của Nguyên Tu Chi đối với Hoàng đế, nghĩ thế nào, hành động lần này của Huyền Dục cũng thâm ý sâu sắc.

Nguyên Trị Chi vẫn không nói.

“Tại sao? Còn có cái gì để hỏi hay sao?” Nguyên phụ nhân Trịnh thị đứng vào lúc này tức giận đằng đằng đẩy cửa vào.

Lúc này bà mất hết dáng vẻ quý phu nhân, giận đến cả người run rẩy, tay chỉ Nguyên Trị Chi, khàn khàn nói: “Trị Ca Nhi, người ước gì chạy đi khỏi căn nhà này thật sớm sao? Cái nhà này sinh người nuôi người, phát triển người thành tài, cấm y ngọc thực cung phụng lớn lên, cho tới bây giờ người lại độc ác quyết tâm nhất đao lưỡng đoạn với cha mẹ, lục đục cùng huynh đệ nội bộ, ta thật sự muốn khoét tim người ra xem, rốt cuộc là trái tim lạnh lẽo cỡ nào!”

Nguyên Bắc Cổ kinh ngạc, ngay sau đó nhú nhú mày, trầm giọng quát lên: “Người nói hư nói vượn cái gì?”

Hốc mắt Trịnh thị đỏ lên, phần hận khó tả trừng mắt nhìn Nguyên Bắc Cổ một cái, nói: “Lão gia. Người thật không biết hay là giả không biết, Trị Ca Nhi có vẻ đang tiếp thụ trừng phạt của Hoàng đế, căn bản là tạ Hoàng đế giúp hắn thuận lợi thoát khỏi Nguyên gia, hắn đã vì thế mà âm mưu nhiều năm. Hắn trưởng thành, độc lập rồi, giống như ươm mầm có thể rời đi cha mẹ bay lượn một mình rồi, liền không chút lưu tình bỏ lại chúng ta, hắn cả phụ huynh đều không nhận, người làm nương như ta thì xem là gì? Trong lòng hắn là hận ta chứ?”

Nguyên Bắc Cổ nhú chặt chân mày, quay đầu nhìn về phía con thứ ba vẫn yên lặng quỳ ở một bên, hung dữ hỏi: “Trị Chi, nương ngươi nói là thật?”

Nguyên Trị Chi mím chặt môi, vẫn không nói.

Nguyên Tu Chi lại không nhịn được đứng dậy đi tới trước mặt đệ đệ, trầm giọng hỏi: “Tam đệ, thật như lời nương nói?”

Nguyên Trị Chi xoay đầu đi chỗ khác, tránh tầm mắt huynh trưởng.

Nguyên Tu Chi vừa thất vọng vừa khổ sở, “Tam đệ, người thật để ý đích thứ phân chia như thế? Mẫu thân đối đãi người nhiều năm như một, người đến tột cùng hận bà cái gì, thậm chí ngay cả Nguyên phủ đều muốn xa cách?”

“Cái vấn đề này hãy để ta trả lời đi!” Tiếp theo chính là tổ mẫu Nguyên phủ Hà thị Thái phu nhân bước chân hơi lão đảo đi vào.

“Mẫu thân!” Nguyên Bắc Cố vội vàng tiến lên đỡ Thái phu nhân.

“Tổ mẫu.” Nguyên Tu Chi cũng bước nhanh tiến lên, đỡ cánh tay khác của bà.

Trịnh thị thấy bà bà, đầy ngập uất ức cũng ẫn ẫn không được, nước mắt rớt rớt lẫn xuống.

Thái phu nhân đi thẳng đến trước ghế Thái sư, ngồi xuống, mới nhìn thẳng Nguyên Trị Chi nói: “Trị Ca Nhi, ta hiểu biết rõ tâm kết của người, kể từ khi Tiểu Tứ không cẩn thận lộ ý tứ, cả người người liền đại biến, không còn sáng sủa thanh thoát như quá khứ. Người âm thầm tra tin tức mẹ đẻ người, biết nàng chết bởi mất máu sau khi sinh, rồi lại tra ra dùng thuốc quá liều mới là nguyên do mất mạng, người cho là mẹ cả của người ra tay?”

Nguyên Trị Chi gất gao cúi đầu, tay siết thật chặt, ngón tay trắng bệch.

Nguyên Tu Chi có chút khiếp sợ nhìn mẫu thân, lại quay đầu lại xem kỹ Tam đệ luôn luôn xấu hổ lịch sự của hắn.

Thái phu nhân thở dài, “Nếu người tra được đến đó, tại sao không tiếp tục tra? Người biết mẹ đẻ người là cung nữ từ trong cung ra ngoài sao? Biết mẹ đẻ người xinh đẹp tuyệt luân, lúc ấy đã mê hoặc phụ thân người thiếu chút nữa vì ái thiếp diệt thê rồi? Biết trước khi mẹ đẻ người mang thai, mẹ cả người đã mang thai hơn hai tháng, nhưng bởi vì bị nàng kích thích mà sinh non sao? Ngay cả như vậy, mẹ đẻ người mất rồi, bởi vì phụ thân người yêu cầu, mẹ cả người vẫn nhận nuôi người dưới tên mình, nuôi như nhi tử ruột thịt của mình, hơn nữa vài chục năm như một ngày, cũng không đối đãi người khác biệt nửa chút nào.”

Nói tới chỗ này, Thái phu nhân trở nên hung dữ, bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên, đi tới trước mặt Nguyên Trị Chi, giơ tay lên hung hăng tát hắn một cái, cả giận nói: “Vì một nữ nhân người chưa từng gặp một lần, chưa bao giờ ôm người một cái, chưa bao giờ dưỡng dục người một ngày, người oán hận mẹ cả, xa lánh Nguyên phủ, cánh cứng cáp rồi thì muốn bay một mình, người có tài đức gì? Quạ đen còn biết phụng dưỡng cha mẹ, dê con còn biết theo sữa, ân sinh nặng hay ân nuôi nặng, người cũng không phân rõ? Không có mẹ cả người hiền từ nhất thời, lúc người sinh ra đã bị lão thân bóp chết! Nghịch tử! Nghịch tử! Phương thuốc kia là ta thưởng ẹ đẻ người, là ta thưởng đấy! Người muốn tìm lão thân báo thù sao?”

Thái phu nhân bởi vì tâm tình kích động, đã rơi lệ.

“Người chỉ cho là mẹ ruột mình bị chết khuất, sao biết chua xót của vợ cả? Mẹ đẻ người, chính là hồng nhan họa thủy! Họa thủy! Phàm là nữ nhân làm cho gia đình bất an, lão thân đều không cho phép! Cho là dựa lưng vào Hoàng thất liền trong mắt không có người, hầu gái lén phu nhân, nàng thật là lớn gan chớ! Chứ đừng nói nàng còn lòng dạ khó lường, muốn khiến Nguyên gia dính vào tội diệt môn!”

Một điều cuối cùng, mới là nguyên nhân lớn nhất khiến Thái phu nhân hạ sát tâm.

Thê thiếp tranh giành cũng bình thường, nhưng nếu như dính líu đến đấu tranh chính trị, thậm chí còn gây ra đại họa ngầm cho gia tộc, như vậy Thái phu nhân tuyệt đối không có thể nhịn rồi.

Thiếu niên Hoàng đế và Thái hậu sớm muộn có một ngày trở mặt, Thái phu nhân tuyệt đối không thể khiến Nguyên phủ trở thành con cờ đấu tranh chính trị giữa bọn họ.

Lúc này Nguyên Bắc Cố nghe mẫu thân nhắc tới chuyện cũ năm xưa, mặt mo không khỏi tím sừng, khó chịu muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Ai không phong lưu khi tuổi trẻ? Nam nhân nào lại dám nói mình tuyệt đối sẽ không bị sắc đẹp mê hoặc? Huống chi ở trong lòng của ông, nữ tử xinh đẹp động lòng người đó tuyệt không có không chịu nổi như lời mẫu thân mình.

Chỉ là ông từ trước đến giờ luôn khiêm tốn, chưa bao giờ rõ ràng sự tranh giành ở sau nhà sẽ gió tanh mưa máu tới trình độ nào, có lẽ chuyện xấu xa gì ông không biết ngầm ngầm xảy ra cũng chưa biết chừng.

Mẹ đẻ của Nguyên Trị Chi là Hà Âm, là Thái hậu Trịnh thị thưởng cho Nguyên Bắc Cốc, Nguyên phu nhân Trịnh thị và Thái hậu - muối muối của mình cũng không quá thân mật, từ chối cho ý kiến với việc Thái hậu cuồng nhiệt với quyền thế, Nguyên phu nhân cũng không ủng hộ phu quân của mình và các con đứng ở bên phía bà, ngược lại tán thành hành động một lòng trung quân của bọn họ.

Điều này làm cho Thái hậu rất là bất mãn, vì vậy lựa chọn một cung nữ cực kỳ mỹ lệ xinh đẹp thân thiết ban cho Nguyên Bắc Cốc là cố mệnh đại thần ngay lúc đó, vừa hạ uy phong của tỷ tỷ, vừa có thể lôi kéo Nguyên Bắc Cốc thân cận với mình.

Hà Âm cũng quả thật có khả năng, rất nhanh đã hiểu sở thích của Nguyên Bắc Cốc, hợp ý, lại bởi vì trẻ tuổi mỹ lệ hơn Nguyên phu nhân nhiều, tự nhiên được Nguyên Bắc Cốc cưng chiều.

Đủ loại tranh đấu sau đó, nhất thời khó có thể tường thuật.

Dù sao, hành động của Hà Âm và sự thiên vị của Nguyên Bắc Cốc, đã thương Nguyên phu nhân, chọc giận Hà thị Thái phu nhân là đương gia chủ mẫu Nguyên phủ ngay lúc đó, khiến Nguyên phủ luôn có tiếng oán than, gà chó không yên.

Loại đại gia tộc này, kỳ nhất đúng là phu nhân không có uy nghiêm phu nhân, tỷ thiếp kiêu ngạo, không có quy củ không có thể thống, vậy sẽ lật trời, khiến mọi người loạn thành hồ đồ.

Một Thái phu nhân lấy ích lợi Nguyên phủ làm trọng, lấy tiền đồ của nhi tử làm lớn, cho rằng tôn nghiêm vợ cả tuyệt đối không thể lấn, tính khí dữ dằn của tiểu thư xuất thân phủ tướng quân rốt cuộc bộc phát, một phương thuốc trộn lẫn hồng hoa quá liều liền dễ dàng lấy mạng Hà Âm.

Lại nói, Nguyên phu nhân Trịnh thị mặc dù tính khí hơi nhỏ mọn, nhưng vẫn là nữ nhân mềm lòng, nếu không bà sẽ không nào loạn đủ thứ với các con trai, nhưng cuối cùng vẫn dễ dàng tha thứ, thừa nhận những nằng dậu mà bà không hài lòng.

Mọi người đều nói làm dâu nhiều năm rồi thành bà bà, rốt cuộc có thể đùa đùa nghịch nghịch uy phong bà bà, nhưng nhi tử nhà mình không có tiền đồ, bọn chúng đều là nô lệ của vợ, khiến uy phong bà bà của bà không có chỗ phát ra, bà cũng liền nhận.

Duy chỉ có Nguyên Trị Chi, thật sự là đã thương lòng của bà.

Không phải là mình sanh, chung quy không phải là mình sanh, thế nào cũng nuôi không thân.

Nam nhân chỉ để ý ngủ với nữ nhân, trông nom vợ bé, chuyện dưỡng dục con cái thứ xuất đều giao cho vợ cả, lòng của vợ cả thì xem là cái gì, người nào cố kỵ?

Nhìn con cái không phải là mình sinh dưỡng còn phải giả trang từ mẫu, nhìn trượng phu chuyển dời tình cảm còn phải giả bộ độ lượng!

Trái tim đau xót, uất ức, tức giận đều chỉ có thể nuốt vào trong bụng với nước mắt, nếu không chính là đổ kỵ, chính là không nhân từ, không phải đương gia chủ mẫu hợp cách.

Xã hội này, chính là dùng nữ nhân và nước mắt, giúp nam nhân ăn chơi đàng điếm xa hoa lãng phí sung sướng sống qua ngày.

Đối mặt Trịnh thị không tiếng động khiển trách, Thái phu nhân hung dữ trách cứ, phụ thân lúng túng và ánh mắt phức tạp của huynh trưởng, Nguyên Trị Chi không có cái lại một lời vì mình, chỉ nặng nề ba quỳ chín lạy, yên lặng một mình rời đi Nguyên phủ.

Vừa đi, nhân gian liền thêm một lục bình không rễ, cũng không còn Nguyên phủ tam công tử tôn quý nữa.

8. Chương 8

Giai tăng quyền quý Kim Lăng mới có một đề tài nóng hổi, chính là chuyện tam công tử Nguyên phủ bị trục xuất khỏi gia tộc.

Rất nhiều thiên kim tiểu thư để ý việc Nguyên Trị Chi vì một thương nữ chống lại thánh chỉ lấy công chúa, ngoài miệng nói hần thật là khờ, trong đáy lòng lại hâm mộ ghen tỵ thương nữ kia vô cùng.

Đối với những thiên kim quý nữ ngậm muống vàng ra đời này, họ chưa bao giờ thiếu cẩm y ngọc thực cùng các loại hương thụ xa xỉ, duy chỉ thiếu hụt một lang quân tình thâm ý trọng.

Vị lang quân mà phụ mẫu chọn cho họ, mặc dù môn đăng hộ đối, nhưng có ai không phải trái ôm phải áp ăn chơi đàng điếm? Trước khi thành thân thường đã có rất nhiều thông phòng, thị thiếp rồi, không chừng cả thứ tử thứ nữ cũng đã sinh ra rất nhiều. Mặc dù gả cho người, từ quý tiểu thư biến thành quý phu nhân, quý phu nhân, lại vẫn ăn ngon mặc đẹp, nhưng quả thật không hề được quan tâm, suy nghĩ một chút liền cảm thấy cuộc đời này không thể yêu, tiền đồ ảm đạm vô cùng.

Tục ngữ nói không sai: “Dễ tìm bảo vật vô giá, khó được một tình lang.”

Dĩ nhiên, cũng sẽ có người khởi xướng: “Hôm nay Nguyên tam bị trục xuất khỏi Nguyên phủ đã thành hai bàn tay trắng? Vị nữ nhi thương hộ kia còn muốn gả cho hần sao? Nếu như ban đầu nàng có thể gả vào Nguyên phủ, đây tuyệt đối là với cao, hôm nay... Hừ hừ, rất khó nói đấy.”

Có người cũng gật đầu đồng ý, “Xưa đâu bằng nay, hiện tại gia đình thương nhân rất giàu có, mặc dù ngồi yên chiêu phu cũng có thể chiêu nam nhân không tệ mà?”

“Vợ chồng bản tiện nhiều chuyện buồn, nữ thương hộ giỏi nhất tính toán tỉ mỉ, nếu hôm nay gả cho Nguyên tam, đây tuyệt đối là việc ngu ngốc, nàng nhất định sẽ không chịu.”

Thái độ của các nam nhân lại khác với nữ nhân.

(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao)

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)

Có người tán thưởng Nguyên Trị Chi có cốt khí, không làm phò mã gia uất ức, nhưng cảm thấy hần vì vậy mà bị trục xuất khỏi nhà thì rất không đáng giá, mức nước chênh lệch của lấy được và bỏ lỡ thật giống như sông và biển.

Có người gia sản lụn bại, lại thấy đáng tiếc vì Nguyên Trị Chi bỏ lỡ một cô hội tốt không cần làm gì cũng có thể ăn ngon mặc đẹp sống qua ngày. Làm Phò mã là có thể để hoàng gia nuôi, ăn mặc chi tiêu không cần mình lo lắng, thật là ngày tháng thần tiên rất tiêu dao tự tại! Về phần tiền đồ chính trị và tôn nghiêm nam nhân, thật rất quan trọng sao?

Bất kể nói thế nào, bất kể là nam nhân hay là nữ nhân, mọi người cảm thấy Nguyên Trị Chi cuối cùng là hành động theo cảm tình, bỏ lỡ quá nhiều, không đáng giá.

Ở trong những lời đồn, nội viện hoàng cung lại truyền tới tin tức, công chúa Nhạc Dương bởi vì bị cự hôn mà bị đả kích lớn, không còn luyện tiết thể gian, tự xuất gia, đạo hiệu “Nguyên Chân”.

Hoàng đế Huyền Dục cố ý sửa một cung điện trong hoàng cung thành đạo quán cho nàng, cũng tự mình đề biển “Nguyên Chân quán”.

Nguyên, nghĩa man mấn là “Huyền”.

Hoàng hậu nguyên phối của hoàng đế, bình thường được gọi là “Nguyên hậu”.

Nhạc Dương lấy hiệu “Nguyên Chân”, thật ra thì cũng có nội tình rất sâu, chỉ là người ngoài không biết thôi.

Cùng lúc đó, hoàng hậu Tiết trần truyền ra tin vui, thái y chẩn đoán chính xác đã mang thai hai tháng hơn, việc này làm cho cả triều đình vui mừng khôn xiết, rất nhiều đại thần vẫn vì Huyền Dục chưa có con trai

trưởng mà lo lắng trùng trùng, lần này hoàng hậu rốt cuộc có thai, nhóm lão thần trung thành cảnh cảnh vỗ tay may mắn giang sơn rốt cuộc có người nối nghiệp.

Dĩ nhiên trước cũng không thiếu người muốn mượn cơ hội nhét mấy mỹ nhân cho Huyền Dục để trục lợi, tin tức Tiết hoàng hậu có thai đã khiến cho bọn họ không mấy cao hứng.

Ở thời buổi rối loạn, trong cung Nhạc Dương lại không tiếng động có một cung nữ chết đi, tự nhiên cũng không có bất kỳ ai để ý.

Mặc dù, cung nữ tên Doanh Tụ kia, từng là một con cờ Hoàng đế và công chúa Nhạc Dương khá xem trọng.

Ngoại ô thành Kim Lăng, chân núi Kê Lung, chùa Tê Huyền.

Núi Kê Lung cũng không cao lắm, chỉ có hơn sáu mươi thước, bởi vì thế núi tròn như lồng gà nên được đặt tên như thế. Phía đông núi Kê Lung là núi Cửu Hoa, phía bắc là Hồ Huyền Vũ, khắp núi là cây xanh âm áp, xanh biếc đến trời, cảnh sắc lôi cuốn người ngắm, cũng là đất tốt để tu thân dưỡng tính.

Chùa Tê Huyền, bởi vì phía bắc là hồ Huyền Vũ mà được đặt tên này.

Ở trong truyền thuyết Trung Hoa, có bốn thánh thú, là Đông Thanh Long, Nam Chu Tước, Tây Bạch Hổ, Bắc Huyền vũ. Huyền Vũ màu đen, chủ phương bắc, là một loại linh thú kết hợp bởi rắn và rùa, tượng trưng cho trường thọ.

Bởi vì hoàng tộc đương triều họ “Huyền”, áo của hoàng đế lấy màu đen làm chủ, dã tâm của Huyền Dục cũng là đánh thẳng Trường Giang, thống nhất phương bắc, trở thành Huyền Vũ đại đế chính cống.

Cho nên, hoàng triều Cảnh quốc cực kỳ tôn kính thánh thú “Huyền Vũ”, sau khi Huyền Dục lên ngôi, cố ý thành lập chùa Tê Huyền ở phía nam hồ Huyền Vũ, dưới chân núi Kê Lung, cũng tự đề tám biển “chùa Tê Huyền”.

Khi Huyền Dục phiên muộn, sẽ bỏ lại hậu cung và tiền triều, một mình đến chùa Tê Huyền giải sầu.

Chùa Tê Huyền đối với thành Kim Lăng, thậm chí đối với khắp cả Cảnh quốc mà nói, là một chỗ thật đặc biệt.

Sáng sớm hôm nay, trên đường núi phía trước chùa Tê Huyền, có một chiếc xe ngựa bằng gỗ được hai con ngựa kéo tới, tiếng vó ngựa vang dội lộc lộc cộc cộc, thức tỉnh con chim trong núi rừng, tiếng chim uyển chuyển, chân núi lập tức náo nhiệt cả lên.

Xe ngựa dừng lại trước cửa chùa Tê Huyền, cửa xe mở ra, đầu tiên có một thanh niên thư sinh văn nhã tuấn tú đi xuống, sau đó là một đại nha hoàn áo tơ trắng đoan chính thanh nhã, cuối cùng mới có một nữ tử mang cái mũ to che mặt chậm rãi đi xuống.

Nữ tử mặc áo ngoài bằng gấm cân đối, áo trong thêu bướm màu xanh nhạt. Váy thêu hoa lan thanh lịch, khi nữ tử bước đi thì hoa lan ở mép váy như mang theo làn gió thêm.

“Tiểu thư, Nguyên công tử thật ở chỗ này sao? Hắn không muốn xuất gia chứ” Đại Nha hoàn Lập Xuân lo âu hỏi.

Thanh niên thư sinh trợn mắt nhìn Lập Xuân một cái, nói: “Lắm mồm!”

Lập Xuân sợ tới mức rụt cổ một cái, lặng lẽ né ra sau lưng Phí Minh Lan, hôm nay uy nghiêm của gia chủ Phí Minh Đức đang thịnh, Lập Xuân và những hạ nhân càng ngày càng sợ hãi rồi.

Phí Minh Lan nhẹ nhàng nói: “Nguyên công tử không phải cái loại người tiêu cực lẫn trốn.”

Phí Minh Đức gật đầu, “Đúng, Trị Chi huynh rất cứng rắn, gặp gỡ cái gì cũng khó đụng ngã hẳn.”

Ba người vừa nói chuyện, bước chân lại hơi chút vội vàng đi tới trong chùa.

Bọn họ rốt cuộc còn rất lo lắng Nguyên Trị Chi.

Chùa Tê Huyền kéo dài từ dưới chân núi lên tới núi Kê Lung, có sáu chỗ chính, chia ra làm Đại Hùng bảo điện, Quan Âm lâu, Vi Đà Ân, Tàng Kinh Lâu, Niệm Phật đường, Dược Sư Phật tháp: tiểu điện thì nhiều hơn. Các kiến trúc đều tinh xảo xa hoa, tổng cộng thờ phụng mười tượng vàng và mười tượng bạc.

Mặc dù chùa Tê Huyền là chùa chiến của hoàng gia, nhưng khi hoàng gia không đến lễ Phật, bình thường đều cởi mở với dân chúng phổ tụng, cho nên huynh muội Phí Minh Đức mới có thể đi tới.

Dưới sự hướng dẫn của tiểu tăng, ba người Phí Minh Đức đi tới cung phụng Quan Âm lâu Đại Từ Đại Bi Quan Thế Âm Bồ Tát phổ độ chúng sanh.

Quan Âm ở chùa Tê Huyền khác với chỗ khác, đó là một pho tượng Quan Âm Bồ Tát ngồi xoay mặt về hướng bắc, trên bàn thờ Phật viết một câu đối: hỏi Bồ Tát vì sao đều ngồi, thân chúng sanh không chịu quay đầu lại.

Nguyên Trị Chi mặc y phục vải bố màu xanh dương đang đứng nghiêm ở trước tượng Bồ Tát, nhìn đôi liễn kia ngẩn người.

Lúc này trời mới vừa tờ mờ sáng, các tăng nhân trong chùa miếu mới vừa rời giường làm bữa sáng, du khách và khách hành hương ở trong chùa còn chưa thức tỉnh, trong điện đường to như vậy, bóng dáng thon dài của Nguyên Trị Chi có vẻ cực kỳ tiêu điều và cô độc.

Bước chân của Phí Minh Lan hơi chậm lại.

Phí Minh Đức đưa tay kéo lại Lập Xuân, ý bảo nàng không cần đi theo vào cửa.

Lập Xuân hiểu được, thật biết điều chia ra đứng ở hai bên cửa điện với Phí Minh Đức, làm Môn Thần.

Nghe được tiếng bước chân hơi nhỏ, Nguyên Trị Chi theo bản năng quay đầu lại, ánh mắt ngoài ý muốn chạm vào một đôi mắt lung linh vươn tở hồng.

Nguyên Trị Chi ngơ ngẩn.

Hắn không tin tưởng hai mắt của mình!

Cổ họng của hắn phát khô, muốn gọi tên của nữ tử trước mắt, lại phát hiện tựa hồ mình trong nháy mắt bị mất tiếng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng đi từng bước một gần mình.

Phí Minh Lan đi thẳng đến trước người của Nguyên Trị Chi, nhìn chăm chú vào hắn, đôi môi khẽ run, lại nhất thời tờ không được miệng.

Thời gian từ từ trôi qua, hai người trong đại điện đều như pho tượng yên lặng.

Nhưng ánh mắt bọn họ đã triền miên khắc cốt, mặc cho trời đất vũ trụ chưa hình thành cũng không thể phân cách bọn họ hoàn toàn.

Hồi lâu, hồi lâu.

Phí Minh Lan dẫn đầu hồi hồn lại, nhẹ nhàng hô: “Trị đại ca.”

“Minh Lan.” thanh âm Nguyên Trị Chi khàn khàn trầm thấp, cổ họng khô cạn phát đau.

Phí Minh Lan từ trong túi lấy ra nửa miếng dương chi bạch ngọc, trân ái đặt ở trong lòng bàn tay, nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi: “Trị đại ca, không biết miếng ngọc này còn có thể thành đôi?”

Từ khi Nguyên Trị Chi rời đi Nguyên phủ đến bây giờ, chỉ mới vừa qua chín ngày.

Tin tức từ Kinh Thành truyền tới Dư Diêu huyện, nàng lại từ Dư Diêu huyện chạy tới, gấp gáp cỡ nào? Nàng vừa nhận được tin tức liền lập tức động thân mà đến?

Ngàn dặm bồn ba, phong trần đầy mặt, trong mắt mờ hồ tia máu, nhưng nàng không chút để ý, nàng cũng không hỏi tiền đồ của hắn, nàng chỉ hỏi hắn “ngọc này còn có thể thành đôi?”

Nguyên Trị Chi nhắm hai mắt lại, đôi môi có chút rung rung, hắn đang dùng cố gắng lớn nhất tận cuộc đời này đè nén ý khúc mãnh liệt.

Hắn có tài đức gì, có thể được một vị cô nương khuynh tâm hứa hẹn như thế?

Hắn làm sao đáng giá nàng bất chấp tất cả ngàn vạn bôn ba như vậy?

Sở dĩ hắn không tuân thánh chỉ, cũng không phải chỉ vì tình cảm giữa hắn và nàng, đối với loại nam nhân lý trí như hắn mà nói, tình yêu và hôn nhân vĩnh viễn không phải việc đầu tiên cần suy tính, hắn có quá nhiều chuyện muốn suy tính, muốn làm, hắn thật không phải thâm tình, vĩ đại, từ bỏ tất cả vì tình như cô nương này nghĩ!

Tất cả, hắn cũng chỉ là thuận thế mà làm thôi.

Hắn kháng chỉ, quả thật có mấy phần là vì Phí Minh Lan, hắn thích vị cô nương này, nguyên lựa chọn nàng làm bạn cả đời mình, nhưng càng nhiều là vì lý tưởng của hắn, vì tiền đồ của hắn, vì thoát khỏi trói buộc của công chúa và gièm pha.

So sánh với sự thật lòng của Phí Minh Lan, tất cả hắn làm không hề vĩ đại, ngược lại tục tĩu và vì lợi ích, ích kỷ mà tiện, trước kia hắn nhìn nàng, hoài nghi nữ thương hộ như nàng có thể xứng đôi với quý công tử xuất thân thế gia đại tộc như hắn không, nhưng bây giờ hắn mới biết, có lẽ là hắn càng không xứng với nàng?

Minh Lan, ba phần thật lòng của ta đối lấy nàng hết sức hồi báo, tình thâm như thế, nàng bảo ta làm sao mà nhận nổi? Bảo ta làm sao hồi báo?

Nếu như gặp phải người yêu, rồi lại sợ không thể nắm chặt, thì phải làm thế nào?

Cho nàng cả đời có đủ hay không? Cho nàng thật lòng duy nhất có đủ hay không? Cho nàng một đời một thế một đôi người có đủ hay không?

Nhiều lần trầm trở, giờ phút này, Phí Minh Lan mới chính thức của sa sút mọc rễ ở trong lòng Nguyên Trĩ Chi, trở thành thịt trong xương hắn, từ đó về sau, thiên hạ không còn bất luận kẻ nào bất cứ chuyện gì có thể cướp đi nàng từ trong tim của hắn.

Người tỉnh táo lạnh tình, một khi chân chính động tình, mới thật sự là không chết không thôi.

Nguyên Trĩ Chi, tức là như thế.

“Trĩ đại ca?” Phí Minh Lan làm sao biết sóng to gió lớn trong lòng hắn, nàng chỉ thấy kỳ quái sao hắn thật lâu vẫn trầm mặc không lên tiếng.

Nguyên Trĩ Chi chậm chậm mở mắt ra, lấy đi nửa miếng ngọc từ trong lòng bàn tay của nàng, sau đó không chút do dự vứt xuống dưới đất, ném vụn.

Phí Minh Lan trừng lớn hai mắt.

“Trĩ đại ca!”

Nguyên Trĩ Chi lại như mất khống chế đột nhiên đưa tay ôm nàng, ôm chặt nàng vào trong ngực, đầu của hắn chôn ở gáy nàng, nước mắt nóng bỏng đã thương người rất cuộc vỡ òa.

Đối với nam nhân có lý tưởng có khát vọng mà nói, bị trục xuất cửa nhà tương đương với vô cùng nhục nhã, cơ hồ tương đương với tự tuyệt tiền đồ.

Hắn cho là mình có thể chịu được, nhưng... Hắn nguyên lai thật khó chịu!

Cha đẻ hắn, mẹ cả hắn, huynh đệ tỷ muội cùng cha khác mẹ với hắn, bọn họ có cái gì nợ hắn? Ân oán của mẹ đẻ hắn, hắn làm sao có thể làm rõ? Ai phải ai trái, có lẽ ngay cả người trong cuộc cũng đã không cách nào nói rõ.

Hắn làm sao lại muốn thật báo thù ẹ đẻ, xa cách với người nhà?

Ân nuôi nặng hơn ân sinh, đạo lý này hắn còn có thể phân rõ.

Mẹ cả Trịnh thị nuôi hần từ nhỏ đến lớn, các loại đãi ngộ đều không hề khác với ba huynh đệ con vợ cả khác, mặc dù thái độ có lẽ ít nhiều hơi chút tế nhị, nhưng đối mặt mình nhi tử của nữ nhân mình thù hận, mẹ cả có thể làm được như thế, không phải là vô tư và vĩ đại sao?

Nhưng hần không thể không đi tới bước này, bởi vì Huyền Dục, hoàng đế đệ hạ muốn ủy thác trách nhiệm nặng nề cho hần, rồi lại phải cho hần thoát khỏi bối cảnh gia tộc cường đại, chỉ có thể ỉn hoàng đế sử dụng.

Hoàng đế muốn hần làm cô thần (thần tử cô độc).

Sở dĩ Hoàng đế là Hoàng đế, là bởi vì chưa bao giờ xử trí theo cảm tính, từng hành động của hần thường thường đều muốn đạt tới một mũi tên hạ hai chim, thậm chí một mũi tên trúng nhiều điều.

Huyền Dục muốn hần làm tổng thống lĩnh thương nhân thiên hạ, muốn hần có thể điều động tất cả tiền tài vật liệu của phú thương Cảnh quốc, muốn hần dùng hết tất cả lực lượng cung cấp quân tư cho tiền tuyến, hần được trao cho quyền lực to lớn, dính đến tiền tài vật liệu, có lẽ sẽ vượt qua hộ bộ, vượt qua quốc khố.

Giang Nam là đất giàu có và đông đúc, từ trước đến giờ đều có truyền thống tiềm tàng, chỉ có chân chính động viên lên lực lượng của những người này, Cảnh quốc mới có thể thật cường đại lên, lực lượng quân sự mới có thể được cung cấp vật chất không ngừng.

Nguyên Trị Chi nắm giữ quyền hành nặng thế, không thể là Nguyên tam công tử nữa, vì vậy mới có việc Huyền Dục mượn việc hần kháng chỉ cự hôn, xua đuổi hần ra khỏi Nguyên gia để trừng phạt.

Mà nội tình này, trước khi Nguyên Trị Chi thành công lui thân, không cách nào thẳng thắn nói tỉ mỉ với phụ thân và huynh trưởng của mình.

Huyền Dục đã từng thương hại hần, cố gắng tìm kiếm người mới khác có thể thay thế hần, nhưng Huyền Dục thất vọng phát hiện, thật không có người mới nào có tài năng ở phương diện buôn bán như Nguyên Trị Chi, thậm chí có thể nói chiến lược và mưu lược vượt mức quy định.

Nhân tài như vậy, Huyền Dục nhất định phải dùng, rồi lại không thể cho Nguyên phủ thêm quyền thế và lợi thế, như vậy hần chỉ có thể ép Nguyên Trị Chi thành cô thần, không nhà không người thân, chỉ có thể do hần phái đi.

Xuất hiện cục diện hôm nay, cũng không phải là bất luận kẻ nào cố ý làm, nhưng tất cả phát triển cộng thêm thuận nước đẩy thuyền, tựa hồ nhất định sẽ thành như vậy.

Phí Minh Lan bị Nguyên Trị Chi ôm cơ hồ không thở nổi, nhưng nàng không giãy giụa chút nào, thuận theo mặc hần ôm ấp.

Nam nữ thụ thụ bất thân cái gì, nàng đã sớm quăng ra ngoài chín tầng mây.

Khi tại Dư Diêu huyện nghe được đủ loại biến cố ở kinh thành, Phí Minh Lan chỉ cảm thấy trái tim bị ngâm vào trong chảo dầu nóng bỏng, nàng hận không thể sinh ra hai cánh, lập tức bay đến bên người Nguyên Trị Chi.

Nàng cho rằng Nguyên Trị Chi là một nam tử tinh táo, lý trí, xem xét thời thế, giỏi về so đo được mất, nàng cho là trong xương hần đã khắc sâu bản tính thương nhân, đó chính là truy đuổi ích lợi lớn nhất, tận lực tránh khỏi tất cả buôn bán lỗ vốn được không bù mất.

Nàng cho là mình và hần chỉ có duyên phận vài lần, mặc dù cả hai có tình cảm mơ hồ, nhưng hần tuyệt không vì phần cảm tình mới sinh ra này mà cãi lại thánh chỉ, tự hủy tương lai!

Nhưng cuối cùng nàng mới phát hiện ra mình sai lầm rồi.

Hần kháng chỉ, cự hôn rồi, bị trục xuất cửa nhà rồi, đi từng bước một đến tuyệt cảnh lại không chịu quay đầu lại.

Là vì nàng sao?

Có lẽ là vì một chút lý tưởng trong lòng hần, một chút chấp niệm?

Nguyên Trĩ Chi từng nói con cái vì tình yêu mà không chú ý cha mẹ người nhà, là rất bất hiếu, nhưng hấn vẫn đi tới bước này, tâm tình của hấn thâm thiết cỡ nào, có lẽ chỉ có Phí Minh Lan có thể hiểu một chút?

Cho nên, mấy ngày nay hấn mới một mực ở trong Quan Âm lâu do dự bồi hồi, bất kể là vì lý tưởng cũng tốt, vì theo đuổi tình yêu tốt đẹp cũng tốt, lưu lại tội danh “Bị trục xuất gia tộc vứt bỏ cha mẹ”, đây đều là gánh nặng hấn khó thừa nhận.

Bồ Tát cũng ngồi, than chúng sanh không chịu quay đầu lại, mà hấn, đã quay đầu không được.

“Minh Lan.” Nguyên Trĩ Chi ôm nữ tử tốt đẹp trong ngực chặt hơn, “Minh Lan, ta... Lan.”

“Trĩ đại ca.” Phí Minh Lan rút cuộc thử thăm dò đưa ra đôi tay ôm hông của hấn, vừa đụng chạm mới phát hiện hông của hấn cơ hồ còn phải mảnh mai hơn nàng.

Lòng của Phí Minh Lan đau xót, ngăn ngừa mấy ngày, hấn đã gầy như que củi.

“Trĩ đại ca, về sau bất kể như thế nào, ta đều sẽ cùng với chàng, chàng sẽ không phải là người cô đơn.” Phí Minh Lan nhẹ giọng, nhưng kiên định nói.

Nguyên Trĩ Chi ngừng rơi nước mắt, trái tim vẫn lạnh như băng lần đầu tiên hiện lên một cỗ ấm áp, khiến hấn không nhịn được phát ra mỉm cười từ nội tâm.

Hấn dùng đôi tay đẩy nhẹ cô nương trong ngực, để mình có thể nhìn thẳng gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng, hấn phát hiện nàng hình như gầy rất nhiều, nhưng thần thái trong mắt lại chưa giảm yếu nửa phần, ngược lại thần thái càng thêm lộ ra vẻ sáng lạng.

Quả nhiên không hổ là cô nương hấn nhìn trúng, đã kích cuộc sống trầm trọng như thế cũng hông đánh ngã nàng, càng không khiến nàng lùi bước, khiến nàng cách xa hấn, ngược lại càng khiến nàng chịu khó tiến lên, thậm chí ngàn dặm đuổi theo phu mà đến.

Nguyên Trĩ Chi thỏa mãn thở dài một cái, ôm chặt nàng lần nữa, nhẹ giọng nói: “Lan của ta, ta.”

Phí Minh Lan mặc dù ngượng ngùng, trái tim lại ấm áp và ngọt ngào.

Thần kinh căng thẳng của Nguyên Trĩ Chi tựa hồ rốt cuộc thanh tỉnh lại, hấn cũng đâu có chuyện gì chứ?

“Miếng ngọc này ta không cần, di vật của tiên nhân nên đuổi theo tiên nhân, về sau, ta sẽ tìm ngọc thích hợp nhất với Lan Nhi, làm tín vật của chúng ta.”

Tín vật chỉ thuộc về hai người bọn họ, làm chứng cho bọn họ cả đời hạnh phúc.

Hấn cũng không muốn ân oán dây dưa của người trước, lưu lại bất kỳ ám ảnh gì cho cuộc sống tương lai của họ.

Xuất thân của con thứ, dưỡng dục của con trưởng, chuyện mẹ đẻ, chuyện mẹ cả, chuyện tổ mẫu, đủ loại rối rắm đến đây là ngừng, đủ chứ!

Giống như miếng ngọc này, tất cả đều bỏ đi, từ bỏ đi.

Cuộc sống thủy chung là phải đi về trước, ánh mắt rốt cuộc phải đặt trên đường phía trước, cùng với người bạn của mình trên con đường này.

Phí Minh Lan đối với vật ngoài thân cũng không chấp nhất, nghe vậy tất nhiên gật đầu đồng ý.

“Tốt, ta chờ. Trĩ đại ca ngàn vạn không được nuốt lời đó.”

Nguyên Trĩ Chi nắm chặt tay của nàng, làm ra cam kết không tiếng động.

Ngay đêm đó, khách điếm Kim Lăng.

Đêm thâm trầm, Nguyên Trĩ Chi vẫn còn đang đốt đèn viết cái gì, hấn thỉnh thoảng nhíu lông mày suy nghĩ tỉ mỉ, thỉnh thoảng cầm bút viết nhanh, u buồn sâu muộn ở lông mày đã tản đi, lúc này ánh mắt của hấn có vẻ cực kỳ dịu dàng như nước ở dưới ánh đèn, khóe miệng cũng chứa nụ cười.

Trên bàn bày giấy đỏ mở rộng, nội dung là thư thông hôn, cũng chính là thư chính thức cầu hôn, đàn gái lấy được hôn thư, cũng có luật pháp bảo vệ.

Đang lúc ấy thì, cửa bị nhẹ nhàng gõ.

Nguyên Trị Chi cho là anh vợ tương lai Phí Minh Đức, liền sảng khoái lớn tiếng nói: “Mời vào.”

Cửa bị khẽ đẩy mở, một bóng dáng uyển chuyển nhẹ nhàng lảng lảng đi vào, mùi thơm ngát của hoa lan tùy theo tràn đầy gian phòng.

Nguyên Trị Chi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Lan nhi?”

Phí Minh Lan mặc váy gấm đi tới bên cạnh hắn, mái tóc đen nhánh của nàng xõa ở phía sau, còn mang theo hơi hơi ẩm sau khi tắm, nàng lại càng lộ vẻ như tinh linh hoa lan, mùi thơm ngát, nhẹ nhàng, mềm mại, mê người.

Nguyên Trị Chi từ từ buông xuống bút lông trong tay, cơ hồ là không chớp mắt nhìn chằm chằm thiếu nữ trước mắt, cổ họng của hắn khẽ nhúc nhích, mơ hồ phát khô, sóng mắt Phí Minh Lan lưu chuyển, liền khiến cho thân thể của hắn không nhịn được nóng lên.

Phí Minh Lan khẽ cúi thấp đầu, nàng thậm chí căn bản không dám ngẩng đầu nhìn lại Nguyên Trị Chi, khua lên tất cả dũng khí bình sinh nhào vào trong ngực của hắn, tay nhỏ bé run rẩy níu lại vạt áo của hắn thật chặt, rừ rì nói: “Trị đại ca, ta...”

Lời còn sót lại, nàng căn bản không nói ra miệng.

Không ai biết lúc này tâm thần nàng thấp thỏm cỡ nào, lại được ăn cả ngã về không cỡ nào.

Nàng muốn hoàn toàn giao mình cho Trị đại ca của nàng.

Hôm nay ở trong chùa Tê Huyền, Nguyên Trị Chi hoàn toàn thổ lộ tình cảm và thẳng thắn với nàng, nói rõ chi tiết đầu đuôi nhân quả hắn bị trục xuất ra khỏi cửa, từ đó Phí Minh Lan mới chính thức biết tài hoa và khát vọng của Nguyên Trị Chi, cho nên vì thế mà trả giá cao.

Làm việc vì hoàng gia, cho tới bây giờ đều không phải là chuyện dễ dàng đơn giản. Bình dân chỉ thấy quan gia vinh quang thể diện, không biết lúc bọn họ làm việc phải nơm nớp lo sợ cẩn thận, luôn xách theo đầu bán mạng cho hoàng đế.

Mặc dù Nguyên Trị Chi không phải hoàn toàn vì nàng mà cự tuyệt công chúa, khiến Phí Minh Lan có chút mất mát, nhưng nàng rất nhanh đã nhìn ra, nàng cũng là một trong những nguyên nhân, không phải sao? Hơn nữa còn là một nguyên nhân quang minh chính đại nhất trên mặt bàn.

Có thể trở thành một phần mà Trị đại ca quan tâm, nàng đã rất thỏa mãn.

Nàng hiểu, so sánh với bầu trời nho nhỏ của nữ tử, thế giới của nam tử quá lớn, nam nhân ưu tú kiệt xuất làm sao sẽ vui tất cả tâm mắt và tinh lực vào bên trong đây?

Nếu như Trị đại ca thật là nam tử tầm mắt hạn hẹp, Phí Minh Lan đại khái cũng sẽ không yêu hắn.

Chỉ cần trong lòng Trị đại ca chỉ có nàng, thật lòng đối với nàng, nàng đã biết đủ.

Mà hôn thư giấy đỏ có chữ viết màu đen trên bàn, đã đầy đủ chứng minh thành ý và tâm tình khẩn cấp của Nguyên Trị Chi.

Nhuễn ngọc ôn hương chủ động ôm ấp yêu thương, cả tảng đá cũng sẽ vì vậy mà nóng lên, huống chi Nguyên Trị Chi là thanh niên tuổi trẻ nhiệt huyết?

Dây cung lý tính trong đầu hắn ở lúc Phí Minh Lan nhón chân lên, sợ hãi chủ động hôn gương mặt của hắn thì đột nhiên gãy lìa, hắn thở gấp ôm chặt eo nhỏ của nàng, cúi đầu hôn lên môi anh đào của nàng, hồi hã nếm mùi thơm ngát ngọt ngào của nàng.

Như lan như mai, lúc này nữ tử mềm mại như hoa đã là cánh hoa nở rộ, mặc cho hắn hái.

Cả phòng tĩnh lặng, chỉ có thanh âm nước bọt của hai người quần quít ám muội, chỉ có ánh nến đang lẳng lẳng thiêu đốt, thỉnh thoảng hoa đèn kết thành song nhụy, tỏa ra một đôi bích nhân hận không thể hợp hai làm một.

Phí Minh Lan chỉ cảm thấy như đạp đám mây, thân thể mềm phải đã không cách nào chống đỡ mình, chỉ có thể dựa vào trong ngực Nguyên Trị Chi thật chặt.

Mặt của nàng đỏ như ráng chiều, nhịp tim như đánh trống, nhắm cặp mắt thật chặt, vừa khiếp đảm vừa mong đợi nhỏ giọng kêu: “Trị đại ca...”

Bàn tay Nguyên Trị Chi dùng sức xoa nắn eo thon và cái mông của nàng, hận không thể ép nàng vào trong thân thể của mình, nhưng hắn chỉ có thể khê đẩy nàng ra ở trước khi tất cả mất không chế, thở dài nói: “Cô nương ngốc, cô nương ngốc của ta.”

Hắn cho là nàng bất chấp tất cả ngàn dặm bên ba đến thăm hắn, đã rất khó được, lại không nghĩ rằng nàng lại dám hiến tặng tất cả cho hắn trước khi cưới.

Chẳng lẽ nàng không biết nàng như vậy tương đương với đi lên con đường không thể về, sẽ không thể quay đầu sao?

Ngộ nhỡ hắn không phải chính nhân quân tử, chỉ là tên háo sắc đùa bỡn nàng?

Đứa ngốc này!

Sớm đã nhận định cái gì, cũng chỉ biết ngậy ngốc bỏ ra toàn lực, giống như nàng đối với Phí gia, bởi vì phải thừa kế nguyện vọng của phụ thân, cho nên muốn bắt kể tất cả bảo hộ Phí gia.

Mà bây giờ, nàng lại bất chấp tất cả mà dâng hiến mình cho hắn.

Mắt Phí Minh Lan đỏ lên, chui trong ngực hắn, nhỏ giọng nói: “Trị đại ca, có phải chàng xem thường ta? Cảm thấy ta hèn hạ?”

Nguyên Trị Chi gõ một cái ở trên đầu nàng, “Đứa ngốc, không cho nói mình như vậy!”

Phí Minh Lan không nhận được rơi lệ, “Ta biết rõ mình làm mất thể thống của các nữ tử khuê các, hơn nữa ta còn đang giữ đạo hiếu, thì càng mất phụ đức, nhưng... Nhưng bây giờ chàng mất đi gia tộc che chở, lại phải ra sức vì hoàng thượng. Đi làm việc, có thể rất nguy hiểm hay không? Ta không quan tâm mình sẽ như thế nào, chỉ muốn... Chỉ muốn sau này không có bất kỳ nỗi nuối tiếc.”

Tối nay nàng đến thăm, thật ra thì có hàm nghĩa sâu hơn, nếu nàng đã nhận định Nguyên Trị Chi, tự nhiên sẽ không thể không gả cho hắn, như vậy nàng có giữ thân trong sạch hay không thì có quan hệ gì đâu? Hơn nữa, nàng chứa một phần may mắn, nghĩ tới có thể lưu lại một chút huyết mạch cho Trị đại ca...

Nàng không hiểu chuyện hoàng gia, nhưng biết rất nhiều việc đều rất hung hiểm, chuyện Nguyên Trị Chi làm lại dính đến lợi ích khổng lồ, ai biết hắn sẽ gặp phải cái gì? Một khi có ngộ nhỡ thì sao?

Nàng thật lo lắng cho hắn.

Lòng của Nguyên Trị Chi nóng lên, hắn chỉ có thể ôm chặt lấy đóa hoa lan hiếm có này, miễn cưỡng đè nén xuống tâm tình sôi trào của mình, nói: “Đứa ngốc, không có nguy hiểm như nàng nghĩ, Trị đại ca cho tới bây giờ đều không phải là người lỗ mãng. Huống chi, ta còn chờ nàng hết ngày hiếu, cưới nàng vào cửa thật là vinh quang.”

Mặc dù thân thể của hắn đang điên cuồng kêu gào ôm nàng đoạt lấy nàng, nhưng lý trí của hắn tự nói với mình không thể như thế, nàng vì hắn có thể dâng hiến thứ trân quý nhất của nữ tử, mà sự tôn trọng và đáp lại hắn cho nàng, chính là đợi ngày sau cưới hỏi nàng vào cửa đảng hoàng, mới thuận nước đẩy thuyền nước sữa hòa nhau.

Hắn không thể để cho cuộc đời của nàng có một chút tỳ vết nào, có địa phương bị người lên án, dù vậy là bởi vì hắn.

Nguyên Trĩ Chi khe khẽ căn lỗ tai của nàng, nói: “Bảo trọng mình, ta ngày đêm ngóng nhìn ngày đó sớm đến đây.”

Phĩ Minh Lan “Ừ” một tiếng, tâm tình vừa xấu hổ vừa e sợ vừa lo lắng cuối cùng hơi bình tĩnh một chút, mặc dù hơi thất vọng, nhưng bởi vì cảm nhận được sự trân ái và tôn trọng của Nguyên Trĩ Chi dành cho nàng, lòng của nàng càng chắc chắn và ngọt ngào.

Bảy ngày sau, huyện Dư Diêu, Phĩ thị Lan Uyển.

Vẹt Phức Phức ngẩng đầu bước tới bước lui trên cây gỗ ngang, sau một lát cất tia nó đã có một bộ lông vũ hoa lệ, mổ những hạt thông trong lòng bàn tay của Thạch Lưu.

Thạch Lưu trừng đôi mắt to, trêu chọc nó nói: “Phức Phức thật là lợi hại, tự bóc vỏ ăn.”

Phức Phức hơi vụng về mổ hạt thông, thật vất vả ăn một hạt, lập tức tinh thần phấn chấn vui mừng nói: “Phức Phức thật là lợi hại! Phức Phức thật là lợi hại!”

Có lẽ bởi vì Phức Phức là do Thạch Lưu mang vào Lan Uyển, cho nên tình cảm với Thạch Lưu rất tốt, Phĩ Minh Lan liền giữ Thạch Lưu lại trong viện của mình, đặc biệt phụ trách chiếu cố Phức Phức.

Thạch Lưu cũng theo Phức Phức học được mấy bài thơ.

Phức Phức ăn mấy hạt thông, ngẩng đầu nhìn thấy Phĩ Minh Lan từ trong phòng đi ra, lập tức nghiêm trang ngậm nga nói: “Áo chàng bầu vải xanh xanh, Nhớ chàng em lại nghĩ quanh xa vời, Ví bằng em chẳng đến chơi, Sao chàng chẳng gởi vài lời viếng thăm?”[1]

Phĩ Minh Lan trừng nó một cái, cười nói: “Đứa hư hỏng này.”

Phức Phức lập tức hưng phấn thì thầm theo: “Đứa hư hỏng! Đứa hư hỏng!”

Phĩ Minh Lan uy hiếp: “Còn giễu cợt chủ nhân nữa, sẽ bỏ đói ngươi đó.”

Phức Phức vỗ cánh mấy cái, đôi mắt nhỏ lấy lòng nhìn Phĩ Minh Lan, lần nữa ngậm nga: “Ngoài đồng cỏ mọc lan ra, Mịt mù sương khói đậm đà rớt rơi. Đẹp thay bỗng có một người, Mắt trong mày đẹp, xinh tươi dịu dàng. Tình cờ ta gặp được nàng, Thật là thích hợp mơ màng bấy lâu.”[2]

Phĩ Minh Lan không biết nên khóc hay cười nhìn nó, nó tiếp tục lấy lòng nhìn Phĩ Minh Lan.

Nàng dùng ngón tay chọc chọc đầu nhỏ của nó, “Thật tình quái.”

Con vẹt này, lúc trước được Nguyên Trĩ Chi dạy mấy bài thơ, sau đó đưa cho Phĩ Minh Lan làm bà mai, vì vậy Phĩ Minh Đức cũng cảm thấy hứng thú với nó, lại gật gù đặc ý dạy nó rất nhiều thơ ca. Bao gồm hai bài mới vừa rồi.

Cũng không biết nó nghĩ như thế nào, thích nhất ngâm thơ với Phĩ Minh Lan.

Phĩ Minh Lan vuốt ve phần lưng Phức Phức, trong đầu lại không nhịn được nhớ tới vị “Áo chàng bầu vải xanh xanh” của nàng.

Lần đó gặp mặt ở chùa Tê Huyền rồi, hai người cũng chưa chung đụng bao lâu, rất nhanh đã vội vã chia ra, bởi vì Hoàng đế Huyền Dục có chuyện triệu hồi Nguyên Trĩ Chi.

Trước khi chia tay, do Phĩ Minh Đức làm gia trưởng đại biểu Phĩ gia, để Nguyên Trĩ Chi và Phĩ Minh Lan trao đổi thiệp canh (ghi ngày, giờ, năm, tháng sinh), đính hôn đơn giản nhanh chóng, ước định tốt Phĩ Minh Lan vừa hết ngày hiếu liền thành thân.

Nghi thức đính hôn của họ quá mức đơn sơ, thậm chí ở chi tiết nào đó còn có chút không hợp quy củ, nhưng hai người có ai còn quan tâm những việc nhỏ không đáng kể này?

Trên đời này có thể gò bó người nhất, cho tới bây giờ đều là những “Quy củ” không hiện ra mặt ngoài.

Phí Minh Lan vốn cho rằng Nguyên Trĩ Chi bị trục xuất khỏi gia môn rồi, khẳng định sẽ bị Hoàng đế vứt bỏ, nàng vốn định âm thầm ủng hộ hẳn tùy tiện làm cái gì đều tốt, dù sao trời không tuyệt đường người. Lại không ngờ hẳn ngược lại bận rộn hơn, hơn nữa tựa hồ trách nhiệm càng trọng đại.

Lúc này nàng mới mơ hồ hiểu Nguyên Trĩ Chi còn phức tạp hơn trong tưởng tượng của nàng, có lẽ, là càng lợi hại hơn.

Đã như vậy, Phí Minh Lan liền hoàn toàn yên tâm.

Bởi vì Phí Minh Lan muốn giữ đạo hiếu, mà Nguyên Trĩ Chi lại phải đi làm việc cho hoàng đế, hai người không thể làm gì khác hơn là vội vã từ biệt, tiếp tục tương tư ở hai nơi.

Phí Minh Lan nghĩ đi nghĩ lại liền có chút mất hồn, Phúc Phúc chợt cao giọng vui mừng kêu lên: “Phụ nhân tốt! Phụ nhân khỏe!”

Phí Minh Lan quay đầu, quả nhiên nhìn thấy mẫu thân do Đại Nha hoàn Sương Hàng dìu đi ra viện, nàng vội vàng tiến lên đón “Mẹ.”

Phí Trĩ thị càng gầy gò hơn, nhưng lại vẫn phong thái xinh đẹp, hiện tại mỗi ngày bà trừ gặp nữ nhi ra, chính là tụng kinh cho vong phụ, hoặc là ngắm người một mình.

Điều này làm cho Phí Minh Lan rất là sầu lo, rồi lại không dám biểu hiện ra ở trước mặt bà, chỉ có thể tốn hao thời gian mỗi ngày làm bạn ở bên cạnh mẫu thân nhiều hơn.

Hai mẹ con ngồi xuống trong phòng, Phí Trĩ thị khoát khoát tay, cho lui tất cả nô tỳ.

Phí Minh Lan ý thức được mẫu thân có chuyện gì quan trọng muốn nói, không khỏi khẩn trương.

Hôn sự của nàng và Nguyên Trĩ Chi, mặc dù trước kia nặng nề quanh co, nhưng từ khi bàn bạc lúc đầu, đến nghị định cuối cùng, đều là do Phí Minh Đức ra mặt, mà bỏ quên mẫu thân của nàng.

Nàng muốn thương lượng cùng mẫu thân của mình, rồi lại không biết mở miệng như thế nào, cũng không biết có khiến bà thương tâm không, tưởng là vì mình và Minh Huân giống nhau, phụ thân vừa mới qua đời đã sớm vội vã muốn gả, thật sự là rất bất hiếu.

Phát giác nữ nhi lo lắng, Phí Trĩ thị vỗ vỗ mu tay của nàng, nói: “Chuyện của Nguyên công tử, con cũng đã khai báo với ta cẩn thận, ta không trách con. Mẫu thân càng mong con có thể gả cho nam nhân tốt.”

“Mẹ.” mắt Phí Minh Lan đỏ lên, không nhịn được nghiêng người lách vào trong ngực mẫu thân.

Ngón tay gầy của Phí Trĩ thị vuốt ve mái tóc đen nhánh của nữ nhi, từ từ, êm ái, ánh mắt của bà tựa hồ xuyên qua thời không, lại trở về khi nữ nhi còn bé, khi đó nàng cũng thích lệ thuộc vào mình như vậy, không vui liền muốn bà vú ôm.

Nhưng nữ nhi càng lớn, tính tình càng mạnh, lại càng không thích thân cận cùng mẫu thân.

Cuối cùng, thậm chí ngay cả chuyện lớn cả đời cũng không có cùng thương lượng với bà trước.

Phí Trĩ thị có chút khổ sở, lại có chút xấu hổ, nếu như không phải xưa nay bà không để ý tới chuyện đời, khiến nữ nhi cho là bà không có chút năng lực, cũng sẽ không xảy ra kết quả như thế?

“Cha con rất lợi hại, nuôi dạy các con rất khá, Minh Đức và con đều có thể một mình đảm đương một phía rồi, cha con dưới tuổi vàng có biết cũng sẽ nhắm mắt.”

“Mẹ...” Phí Minh Lan sợ nhất mẫu thân thời thời khắc khắc cũng tưởng nhớ phụ thân, như vậy lúc nào bà mới có thể từ trong bi thương đi ra đây?

“Đừng lo lắng, ta không sao. Chưa thấy nữ nhi ngoan xuất giá, sống thật tốt, ta làm sao cam lòng rời khỏi con?” Phí Trĩ thị an ủi nữ nhi lo lắng hãi hùng, áy náy sâu hơn, “Hôm nay mẹ cố ý tới nói cho con biết, con đã nguyện gả cho Nguyên công tử, thì hãy sống thật tốt! Bất kể về sau sẽ gặp phải cái dạng đau khổ gì, đều phải cắn chặt hàm răng gắng gượng qua, nữ nhân gặp phải một nam nhân tốt quá khó khăn, một nam nhân chịu vì mình hy sinh như thế, đáng giá cho con nhận xuống tất cả uất ức vì hắn.”

Phí Minh Lan càng nghe càng mê mang, hỏi: “Mẹ, không phải ngài nghe nói cái gì?”

Phí Trịnh thị thở dài, “Ca của con chưa nói với con? Sau khi Nguyên Trị Chi yết kiến cầm đề, lập tức được ban ột tiểu thiếp.”

“Cái gì?!” Phí Minh Lan bỗng nhiên cả kinh đứng lên.

~[1] Đây là bài Tử khâm 1 (Áo chàng 1) do Khổng Tử sáng tác. Bản dịch phía trên là của Tạ Quang Phát. Bản gốc là:

Thanh thanh tử khâm

Du du ngã tâm

Túng ngã bất vãng,

Tử ninh bất tự âm?

[2] Đây là bài Dã hữu man thảo 1 (Ngoài nội có cỏ mọc lan ra 1) do Khổng Tử sáng tác. Bản dịch phía trên là của Tạ Quang Phát. Bản gốc là:

Dã hữu man thảo,

Linh lộ thiên hề

Hữu mỹ nhất nhân,

Thanh dương uyển hề.

Giải cầu tương ngộ,

Thích ngã nguyện hề.

9. Chương 9

Hành động lần này của Huyền Dục là cố ý.

Từ khi hắn làm Hoàng đế, cho tới bây giờ chưa từng bị ai bác bỏ, chứ đừng nói kháng chỉ bất tuân.

Hành động của Nguyên Trị Chi, thật sự khiến cho hắn cảm thấy thật mất mặt, hơn nữa bởi vì chuyện Nhạc Dương càng khiến hắn mất thể diện gấp bội ở trước mặt Nguyên Trị Chi, hắn muốn xem đôi tình nhân “tình thâm nghĩa nặng” như Nguyên Trị Chi và Phí Minh Lan, có phải thật chịu đựng được các loại khảo nghiệm và đả kích hay không.

Chỉ một tiểu thiếp, cũng chỉ là tái diễn chuyện của Doanh Tụ trước kia, trước kia Doanh Tụ chỉ là bị tùy ý đưa ra, làm nô tỳ hay là làm thiếp, tùy Nguyên Trị Chi lựa chọn.

Nhưng Dung Hương bị chỉ phong tiểu thiếp lần này, là thứ nữ của một quan viên thất phẩm, phải nghiêm chỉnh nạp vào cửa nhà, chiếm cứ danh phận.

Dung Hương vốn bị phụ thân đưa vào hậu cung làm nữ quan, bởi vì thông tuệ lanh lợi nên được Huyền Dục chọn trúng làm con cờ, nhưng đồng dạng là con cờ, cấp bậc của nàng cao hơn Doanh Tụ rất nhiều.

Nói cách khác, Nguyên Trị Chi càng không thể khước từ.

Nguyên Trị Chi có thể khước từ chỉ hôn với Nhạc Dương công chúa, lại không thể cự tuyệt Dung Hương, trừ phi hắn không muốn đi theo Huyền Dục lẫn lộn.

Dĩ nhiên, khi hắn biết sau khi mình nắm giữ nhiều chuyện bí mật của Huyền Dục như vậy, nếu như còn muốn thoái lui, vậy thì thực sự chỉ có một con đường chết.

Nguyên Trị Chi âm thầm chửi rủa Huyền Dục thật là khốn kiếp ở đáy lòng, chính là không nhìn nổi thân tử tốt đẹp, nhìn thấy người khác ân ái hắn liền nhỏ mọn, các loại sắc mặt hâm mộ ghen tỵ thật là khó coi.

Nhưng ngoài mặt hắn còn phải tất cung tất kính cẩn tuân thánh chỉ, ngoan ngoãn nhắc kiệu nhỏ tử mang Dung Hương tới nhà hắn thuê tạm.

Về phần viên phòng hay không, đó là việc riêng tư của hắn rồi, Hoàng đế tổng sẽ không nhàm chán đến cả chuyện như vậy cũng muốn hỏi tới chứ?

Sau khi trở về huyện Dư Diêu huyện, Phí Minh Đức mới được tin tức này, hắn không khỏi rất giận, mặc dù Nguyên Trĩ Chi rất nhanh truyền đến tin tức, hứa hẹn sẽ xử lý tốt chuyện Dung Hương, nhưng tâm tình Phí Minh Đức chung quy là không tốt, lại sợ muội muội biết sẽ thương tâm, liền lựa chọn nói với mẹ cả trước, do Phí Trĩ thị trở lại khuyên nhủ nữ nhi.

Phí Minh Lan kinh ngạc nhìn nhìn mẫu thân, ngơ ngác đứng ở trước mặt mẫu thân, tựa hồ bị biến cố đột nhiên xuất hiện này đã kích đến mất đi thần trí.

Dù biết được Nguyên Trĩ Chi đắc tội Hoàng đế và công chúa, bị Nguyên phủ trục xuất khỏi cửa, từ đó có thể hai bàn tay trắng, Phí Minh Lan cũng chưa từng bị đã kích như thế.

Phí Trĩ thị nhìn bộ dáng ngơ ngẩn của nữ nhi, rất là đau lòng, vội vàng đưa tay ôm nàng vào trong ngực mình, dịu dàng nói: “Lan nhi? Lan nhi? Con chớ kinh hoảng. Thánh chỉ khó vi phạm, Nguyên công tử cũng không thể nhiều lần kháng chỉ bất tuân chứ? Lại nói một tiểu thiếp cũng không trở ngại con chuyện gì, mầu chốt còn là ở trong lòng Nguyên công tử coi trọng con.”

Phí Minh Lan hoảng hốt nửa ngày, mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại. Nhưng đầu óc của nàng vẫn chết lặng, không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc này còn đắm chìm ở trong ngọt ngào tưởng niệm tình lang, cảm nhận sự triền miên “Xưa nay không biết tương tư, nên mới tương tư, lại sợ tương tư”, nào ngờ đảo mắt đã thay đổi thành “Thân như mây trời, tâm như bông bay, hơi thở mong manh” đủ để cho nàng hít thở không thông?

Phí Trĩ thị hờ dãi, khoát tay của nữ nhi, hơi chần chừ nàng, “Khuê nữ ngọc, con không nghĩ tới phạm là nam nhân có chút bản lãnh, sẽ rất khó chỉ có một nữ nhân sao? Bất kể là hắn chủ động, hay bị người khác cứng rắn nhét, nam nhân như vậy, chắc chắn sẽ có nhiều nữ nhân muốn nịnh bợ.”

Phí Minh Lan nhú nhú mày, giọng nói khô khốc: “Nhưng chúng ta chưa thành thân, hắn đã...”

“Tình huống của Nguyên công tử đặc biệt, hoàng mệnh khó vi phạm. Nếu như con đủ thông minh, thỉnh thoảng có thể ghen chút, có thể gây nhỏ, nhưng ngàn vạn lần không được bởi vì chuyện này mà thay đổi tình cảm với hắn, còn phải càng thêm săn sóc, nếu không ngược lại sẽ càng đẩy hắn ta xa, khiến hắn và con nội bộ lục đục.”

Ánh mắt Phí Trĩ thị hơi mê ly, tựa hồ nghĩ tới tình cảnh của mình năm đó.

“Nam nhân, bất kể thật lợi hại hay là ngu xuẩn, cũng cần phải dụ dỗ, cứ như một đứa bé, con làm nũng hay gây gổ với hắn đều không sao, nhưng không thể chân chính sừng mặt lên.”

“Mẹ...” thanh âm Phí Minh Lan cực bi ai, “Cõi đời này thật không có ‘một đời một thể một đôi người’ sao?”

Phí Trĩ thị vỗ vỗ mu bàn tay nàng, lại đặt tay của nàng trong hai tay mình trấn an, “Có, chỉ là rất hiếm thấy. Cái loại vợ chồng nghèo khó cả mình và con cái cũng không thể nuôi sống, làm sao có điều kiện đi ăn chơi đàng điếm, cũng chỉ có thể cùng vợ chồng nguyên phối khổ sở làm bạn đến hết đời, nhưng cuộc sống cũng không như ý, vì thức ăn quần áo ngủ nghỉ mà vất vả đến bạc đầu. Nhưng nhà giàu có quyền quý thì sao, không lo ăn mặc, nam nhân cũng liền nhàn hạ muốn phong hoa tuyết nguyệt, chân chính gần nhau như một vợ chồng, so với đái cát lấy vàng còn khó tìm hơn.”

Phí Minh Lan từ từ yếu đuối tựa ở đầu vai mẫu thân, ánh mắt ủ dột mà mê mang.

Hồi lâu, nàng mới hỏi: “Năm đó, mẹ làm sao sống được?”

Phí Trĩ thị cười ha ha, ngược lại thản nhiên.

“Khi đó cũng khó chịu đến muốn chết muốn sống, nhưng ngại vì bà bà cả ngày gắt gao nhìn chăm chăm, lại không thể làm ra dáng vẻ khó chịu, đối đãi thiếp thất còn phải tươi cười trấn an, buổi tối còn muốn phải đuổi trượng phu đến phòng tiểu thiếp, thật giống như tự dùng dao đâm vào tim, hơn nữa cây đao này vô luận như thế nào cũng không thể nhỏ hết.”

Khuôn mặt tươi cười của Phí Trinh thị dần dần tắt.

“Cha con cũng là người tốt khó được, hẳn thật toàn tâm toàn ý đối với ta, nhưng số mệnh của mẹ không tốt, bất hiếu có ba điều, không con là nặng nhất, dù hẳn tình nguyện tuyệt tự, ta làm sao có thể tiếp nhận? Người cũng không thể quá ích kỷ. Xem như trả lại chân tình cho hẳn đi, không thể để cho hẳn sau khi chết cũng không có ai đến quét mộ cúng tế.”

Phí Minh Lan không nhịn được rơi lệ, ôm eo thon của mẫu thân, nhỏ giọng nỉ non nói: “Mẹ, tại sao số mạng nữ nhân khổ như vậy?”

“Đúng vậy, đối với nữ nhân mà nói, hạnh phúc là chuyện rất xa xỉ, cần rất nhiều điều kiện hà khắc.” Phí Trinh thị cúi đầu cười một tiếng, lại nói: “Làm cô nương, nếu như gia đình giàu có quyền quý, đại khái còn có thể làm thiên kim một thời gian, đó có lẽ là thời gian vô tư sung sướng nhất cuộc đời. Nhưng đối với nữ nhân mà nói, điều quan trọng nhất trong cuộc sống vẫn là thành thân, việc này giống như lần đầu thai thứ hai, thậm chí còn quan trọng hơn lần đầu thai đầu tiên. Nếu như gả cho nam nhân tốt, nửa đời sau hạnh phúc thì có một nửa bảo đảm. Nhưng còn chưa đủ, nếu như gặp phải cha mẹ chồng ác, cũng có khả năng bị bức bách đến đường chết: có người chồng tốt cha mẹ chồng tốt còn chưa đủ, nếu như luôn không sinh được nhi tử, sẽ phải gánh vác tội danh “Không con”, chỉ lời đồn đại thôi là có thể ép tới con không ngóc đầu lên được. Đây không phải là vấn đề tình yêu có kiên trinh hay không, người luôn sống ở giữa những quan hệ của người với người, không thể rời bỏ nhân tình, tránh không khỏi thêm mắm dặm muối, chỉ cần con có một chút không đạt tới tiêu chuẩn, hạnh phúc cũng sẽ bị rạch một vết thương.”

Phí Minh Lan lắng nghe lời dạy bảo dịu dàng của mẫu thân, mới đột nhiên ý thức được thật ra mẫu thân cái gì cũng hiểu, thể thái nhân tình cái gì đều hiểu, bà chỉ không quan tâm, chỉ là không xem trọng, không để tâm mọi thứ thôi.

Có lẽ, như mẫu thân mới là thông minh nhất, khiến mình muốn ít, thản nhiên không màng danh lợi, ở trong thế giới phong lan của mình, ngược lại khiến phụ thân càng thêm thương yêu bà xem trọng bà, cảm thấy ở chung với bà thật nhẹ nhõm tự tại, không có bất kỳ áp lực.

Không tranh, tức là tranh.

Có lẽ, đây mới là nguyên nhân mấy chục năm qua phụ thân vẫn yêu thương cưng chiều mẫu thân như cũ?

Dù sao, mặc dù mẫu thân xinh đẹp tuyệt trần, nhưng cũng không tính là quốc sắc thiên hương, hơn nữa người xem trọng sắc đẹp, có mấy người có thể dài lâu? Sắc suy tình hết, chân lý từ xưa.

Chỉ có ngưỡng mộ chân chính, mới có thể làm cho hai vợ chồng thật lòng suy nghĩ, săn sóc tỉ mỉ cho đối phương.

Mẫu thân có thể nhịn ghen tỵ, chủ động cưới vợ bé cho ông: mà phụ thân cũng có thể vì mẫu thân, đưa mẹ đẻ của nhi tử mình đi lấy chồng tha hương, chỉ vì không để mẫu thân không vui nữa.

Thế gian không có thập toàn thập mỹ, cuộc sống luôn sinh ra khó khăn giữa người và người, chỉ có luôn luôn đồng tâm đồng đức mới có thể cùng nhau đến già, ân ái trăm năm.

“Lúc ấy mặc dù ta ản nhĩn, trong lòng chung quy vẫn uất ức. Nhưng... so sánh với hiện tại, dù phải nạp thêm cho hẳn mấy người thiếp đẹp nữa, sinh thêm mấy con thứ nữ thì có sao?” Phí Trinh thị nói xong, nước mắt liền im lặng chảy xuống, bà giơ tay lên dùng khăn tay che tầm mắt, thanh âm đã nức nở nghẹn ngào. “Chỉ cần hẳn vẫn còn sống, dù không khỏe mạnh, dù cần ta cả ngày hầu hạ thì sao?”

“Mẹ...”

Hai mẹ con ôm đầu thất thanh khóc ròng.

Cưới vợ bé sinh con thứ, làm lòng của vợ cả như đao cắt, nhưng so sánh với sinh mạng, những thứ này lại coi là cái gì?

Không có người, mới thật mọi sự đều không, tâm như tro tàn, đao cắt cũng sẽ không đau đớn.

Hạnh phúc của nữ nhân, thật là cần quá nhiều điều kiện quá xa xỉ quá hà khắc.

Vận mệnh đã định.

Cuộc sống ngăn ngữa mấy chục năm có đủ thứ chuyện, nếu muốn hạnh phúc vui vẻ, nửa là con người làm ra nửa là duyên do trời định, tuyệt không phải con người chủ quan cố gắng là có thể lấy được.

Cho nên người trong lúc cần thiết, rất cần học được rộng rãi, học được tự mình khuyên giải, học được “ít có hồ đồ”, đây không phải là mềm yếu, cũng không phải là thỏa hiệp, mà là trí khôn thật sự trong cuộc sống.

Sau khi tâm tình Phí Trịnh thị hòa hoãn một chút, mới tổng kết lại nói: “Nếu như Nguyên công tử kháng chỉ nữa, có thể bị chặt đầu, khi đó mới khóc cũng không chỗ để khóc, cho nên phải nghĩ thoáng chút, hiểu chưa?”

Tâm tình của Phí Minh Lan rốt cuộc cũng đi ra khỏi ngõ cụt, đã không còn tuyệt vọng đau xót mạnh mẽ như lúc đầu.

Nàng gật đầu một cái, “Mẹ, con đã hiểu.”

“Mẹ hi vọng con hiểu thật, ngày sau con thật xuất giá rồi, đạo cư xử giữa vợ chồng nói thật ra thì rất có học vấn, phải dùng nhiều tâm tư, nhưng chớ đùa bỡn tâm cơ: không thể không có tâm nhân, nên dùng thủ đoạn cũng phải dùng, nhưng phải đứng ở lập trường của hân suy nghĩ một chút. Nam nhân sẵn sàng hơn nữa, cũng thích đoá hoa dịu dàng, mà không phải gai hoa bén nhọn. Hắn có thể bao dung con lần một lần hai, nhưng sẽ không bao dung cả đời.”

“Ừ.”

“Chỉ là, cần mạnh cũng phải mạnh, lập trường nguyên tắc không thể lùi nửa bước, nếu không con lùi một bước sẽ phải thêm một bước, cuối cùng hoàn toàn mặc người chém giết. Ranh giới cuối cùng giữa phu thê, chính là phải khiến trái tim của hắn luôn có con tràn đầy, những thứ khác, đều là mâu thuẫn nhỏ vấn đề nhỏ. Giữa phu thê, giữa thê thiếp, giữa mẹ con, chỉ cần con vững vàng nắm được ranh giới cuối cùng này, sẽ vĩnh viễn ở thế bất bại.”

Phí Minh Lan không nhịn được xoa xoa nước mắt ở khóe mắt, nín khóc mỉm cười nói: “Mẹ, phụ thân biết mẹ thật ra rất nhỏ mọn và có nhiều thủ đoạn vậy sao?”

Phí Trịnh thị cười dịu dàng, lại mang theo nồng đậm thỏa mãn, “Hắn cái gì cũng biết, hơn nữa còn cố ý dung túng ta đấy.”

“Mẹ, thật ra thì nữ nhi rất hâm mộ ngài!”

“Khuê nữ ngọc, mẹ hi vọng con hạnh phúc, vui vẻ hơn mẹ mới phải. Mẹ là bởi vì thuở nhỏ yếu ớt, không dễ có chữa, cho nên mới có đoạn quanh co sau khi gả. Mà con từ nhỏ đã khỏe mạnh, mẹ còn cố ý điều dưỡng thân thể cho con, hi vọng ngày sau dễ sinh dưỡng, nhiều con nhiều phúc.”

Phí Minh Lan “Ừ” đáp lời, tâm tình rốt cuộc từ từ bình thản.

Sợ cái gì đây?

Tựa như mẹ nói, chỉ cần lòng của Nguyên Trị Chi ở trên thân mình, bọn họ sẽ có thể đi qua các loại khảo nghiệm và đả kích.

Nếu như lòng của Nguyên Trị Chi không có ở trên người của nàng, nàng lại càng không cần thiết thống khổ không chịu nổi, hành hạ mình vì một nam nhân vô tình.

Khi tiểu nha hoàn ở ngoài rèm bấm báo Nguyên công tử ở phía trước dò hỏi, Phí Minh Lan đã ngủ thiếp đi trên giường.

Kể từ lấy được tin tức Nguyên Trĩ Chi kinh biến, nàng liền từ Dư Diêu huyện chạy tới Kinh Thành, lại từ Kinh Thành trở lại, tiếp đó lại bị “Sự kiện tiểu thiếp” đả kích, khiến cho nàng thật sự không thể chịu đựng, mệt mỏi rồi cuộc đánh sập nàng, ngủ thật say ở trong ngực mẫu thân.

Phí Trịnh thị ngồi ở bên mép giường, tay còn nắm tay ngọc thon thon của nữ nhi, nửa là thương tiếc nửa như có điều suy nghĩ nhìn chăm chú vào nàng.

Thật ra thì, trước khi thành thân cho Minh Lan một đả kích nặng nề như vậy, có lẽ là chuyện tốt.

Nữ nhi của mình mình hiểu rõ nhất, tính tình Minh Lan rất hiếu thắng, mọi sự lại gắng đạt tới hoàn mỹ, thừa kế tính tình kiên cường độc lập của phụ thân, cố tình lại là thân nữ nhi, đây cũng không phải là chuyện tốt.

Có câu nói “Quá cứng dễ gãy”, tựa như nàng ở sau khi phụ thân chột qua đời, lại muốn bằng vào bả vai của một nữ nhân nhu nhược như nàng để chống đỡ căn nhà hoàng thương này, nàng nuôi dưỡng hoa lan cũng mất đi ý nghĩa thưởng lan chân chính, mà tính đến ích lợi được mất, tình hình như thế quá không ổn.

Phía trên nàng có huynh trưởng, mặc dù là thứ xuất, nhưng là người thừa kế mà lão gi quyết định khi còn sống.

Nàng còn có mẹ ruột, mặc dù mình luôn luôn không thích quản lý chuyện gia sản, nhưng tổng sống lâu hơn nàng phân nửa đời, đi qua cầu còn nhiều hơn nàng đi đường chứ? Không thể nhận, tối thiểu còn có chút kiến thức chứ?

Nàng cứ nhiên không muốn thương nghị với huynh trưởng và mẫu thân, chỉ một mình khổ sở chống đỡ, dựa vào tiền bán hoa lan để duy trì nghiệp hoàng thương và quan hệ với mọi người, vừa quật cường lại khờ khạo.

Nàng còn luôn tự cho là mình, được tinh túy của thương nhân, thật ra thì, chỉ là một khuê nữ ngốc nghếch.

Ngược lại Nguyên Trĩ Chi đó, mới là nhân vật lợi hại chân chính, cũng là một nam nhân quyết đoán.

Kể từ sau khi nhận được thư của Nguyên phu nhân Trịnh thị, Phí Trịnh thị nghiêm túc bảo mấy người nhà đến Kinh Thành nghe sự tích từ nhỏ đến lớn của Nguyên Trĩ Chi, cũng lấy được thư hồi âm từ nhà mẹ mình, hẳn đúng là một nhân tài đặc biệt.

Nói hẳn là nhân tài, là bởi vì hẳn có công danh, hơn nữa còn thi đậu Thám Hoa. Nói hẳn đặc biệt, là bởi vì hẳn không có đi đường quan của kẻ sĩ đồ bình thường, mà là thay thế Hoàng đế quản lý chuyện thương nhân thiên hạ.

Phí Trịnh thị thường thở dài thầm thì với vong phu, nếu như Phí Trung Quý còn sống, sợ rằng ông sẽ đặc biệt thương thức và yêu thích con rể này, bọn họ nhất định sẽ có rất nhiều đề tài chung, chỉ tiếc...

Chính vì vậy, Phí Trịnh thị cũng yên tâm với Nguyên Trĩ Chi, bà tin tưởng một nam nhân có điểm chung với chồng mình, sẽ không quá kém.

Trong mắt người đời hiện nay thương nhân phần nhiều là nham hiểm xảo trá, làm giàu bất nhân, tựa hồ không có người tốt, nhân phẩm của thương nhân dễ dàng bị nghi kỵ nhất.

Nhưng Phí Trịnh thị từng nghe Phí Trung Quý nói, đại thương nhân chân chính cao nhất, lấy trời đất làm kho để chuyên chở hàng hoá, lấy lòng người làm đòn cân, lấy thành tín làm tiêu chuẩn, cân nhắc đến ích lợi được mất, coi như thất bại đến hai bàn tay trắng, cũng có thể dễ dàng sống.

Người nghề thương, thông cả thiên hạ.

Một nam nhân như vậy, trong lòng tự có trời đất, tự có chuẩn tắc, bọn họ đối đãi người mà mình nhận định, không xa không rời, sẽ dốc hết tất cả để yêu thương che chở.

Đây gọi là lâu ngày biết lòng người, lâu ngày mới có thể nhìn ra nhân phẩm của ai cao quý hơn, tình cảm của người nào kiên trinh hơn.

Phí Trịnh thị hi vọng con gái của mình có thể kiên định với lòng của mình, không cần vì bên ngoài quấy nhiễu mà dao động, một phần tình cảm chân chính không dễ được, duy trì càng khó khăn hơn.

Kinh nghiệm trong cuộc đời này của Phí Trịnh thị đã thấm sâu vào trong người bà, bà hi vọng con gái của mình có thể thuận lợi hơn mình, trong lòng cũng ít bị hành hạ và giày giụa hơn mình.

Trước khi thành thân trải qua khúc khuỷu có thể gặp sau đó, tâm lý đã có chuẩn bị, luôn tốt đẹp hơn đang ở trong thế giới ân ái của hai người lại bị đánh vỡ giấc mộng tốt đẹp.

Ở trong xã hội nam quyền trên hết, cho phép nam nhân một thể nhiều thiếp, nếu nhà phú quý mà muốn không có thị thiếp, ít nhiều đều là ảo tưởng, chỉ là ý kiến của nữ nhân mà thôi.

Nếu thực tế tàn khốc như vậy, đối đãi nữ nhân nghiêm khắc như thế, như vậy thân là thể tử, thì không nên ngây ngốc ghen tuông, mà nên thay đổi linh hoạt, nắm chắc trái tim nam nhân, cuộc sống mới dễ dàng trôi qua.

Phí Trịnh thị đau lòng lại yêu thương nhìn nữ nhi, bà thật hy vọng Nguyên Trĩ Chi có thể trở thành là một con rể tốt thâm tình lại chung thủy.

Đang lúc này, tiểu nha hoàn ở ngoài rèm nhẹ giọng bẩm báo: “Phu nhân, Nguyên công tử cầu kiến.”

Phí Trịnh thị ngẩng ra, quay đầu nhìn gương mặt ưu thương đang ngủ mê man của nữ nhi, không khỏi cười lên, nhẹ nhàng gõ cái trán nữ nhi, cười nói: “Hắn đến thật nhanh, xem ra là chân chính quan tâm con. Khuê nữ ngọc của mẹ, con thật có may mắn của người ngọc.”

Nguyên Trĩ Chi quỳ lạy hành đại lễ với Phí Trịnh thị ở nhà chính.

Phí Trịnh thị trước sau như một, thần sắc nhàn nhạt. Cho hắn đứng dậy liền nói: “Người có thể đến, liền chứng minh tâm ý của người, có lòng này là tốt rồi.”

Nguyên Trĩ Chi cúi đầu cung kính nghe, hắn giống Phí Minh Lan, cũng hậu tri hậu giác ý thức được vị phụ nhân giản dị nhìn như nhu nhược không chỗ nương tựa này, có lẽ có một đôi mắt sáng hơn ai cả, thấy rõ tất cả việc đời nhân tình và mặt nạ dối trá.

Vừa nghĩ như thế, Nguyên Trĩ Chi liền hơi sợ, đồng thời may mắn mình chạy tới xin tội thật là đúng lúc, nếu như đến chậm một bước nữa, đắc tội mẹ vợ chân chính thâm tàng bất lộ này, không chừng cả nương tử sắp tới tay sẽ phải bay đi.

Hiện tại Nguyên Trĩ Chi mới giật mình, đối mặt Phí Trịnh thị, hắn cư nhiên có áp lực lớn hơn đối mặt hoàng đế Huyền Dục.

Ngay sau đó hắn liền tỉnh ngộ, Phí Trung Quý là một đại thương nhân có tài, sao sẽ toàn tâm toàn ý mê luyện một mỹ nhân bình hoa chân chính nhu nhược vô năng đây? Phí Trịnh thị tất nhiên có mị lực vô cùng đặc biệt, mới có thể khiến ông yêu bà, che chở bà nhiều năm như một ngày.

Hi vọng nương tử mình không có sâu xa không lộ như mẹ vợ mới tốt.

Nguyên Trĩ Chi âm thầm lau lau mồ hôi lạnh.

Phí Trịnh thị mỉm cười liếc hắn một cái, nói: “Lan nhi ở bên trong, người đi thăm nàng một chút đi.”

Dù sao có vị nhạc mẫu đại nhân này trấn giữ bên ngoài, cũng không sợ đôi tiểu nhi nữ này có chuyện gì cầu thả, huống chi bọn họ đều là đứa bé ngoan hiểu chuyện.

Nguyên Trĩ Chi cũng không vội vã tiến vào bên trong phòng, ngược lại trịnh trọng nói với Phí Trịnh thị: “Chuyện Dung Hương, khá khó xử, nhưng tiểu tể sẽ mau chóng xử lý tốt, sẽ không phụ bạc lệnh ái, càng sẽ không khiến nàng thương tâm khổ sở.”

Phí Trịnh thị tùy ý gật đầu một cái.

Chuyện như vậy, có phát lời thề độc, nói lời đẹp hơn cũng vô dụng, lấy ra hành động mới mạnh hơn cả.

Năm đó, cho đến khi Phí Trung Quý đưa tiểu thiếp lấy chồng ở xa rồi, cái gai trong lòng Phí Trịnh thị mới miễn cưỡng nhổ đi. Nếu không mặc cho cái gai này lắc lư trước mắt, dù là nữ nhân rộng rãi hơn nữa cũng không tránh được tức giận, tánh khí nóng nảy.

Nguyên Trị Chi vén rèm lên, nhẹ nhàng đi vào nội thất.

Đã là sau giữa trưa, bên ngoài trời đầy mây, ánh sáng hơi ảm đạm, nhưng lại càng thêm tôn lên dung nhan thanh tú hơi tái nhợt khi ngủ của Phí Minh Lan.

Nàng xoay người nằm ở trên giường tơ, một cái tay đặt ở bên mặt, một cái tay đặt gần miệng, tựa hồ đang mơ hồ khó chịu, mà trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần trắng muốt như ngọc, còn có nước mắt chưa khô.

Bước chân của Nguyên Trị Chi dừng lại, tâm như gai đâm.

Giờ khắc này, hắn hận chết hoàng quyền chuyên chế và bá đạo, người hoàng tộc có thể tùy ý chà đạp tình cảm của người khác sao? Một câu nói nhẹ nhàng của họ, là có thể khiến dân chúng bình thường rơi vào trong nước lửa.

Người hoàng gia, có thể chung nhau nghiệp lớn lại không thể chung nhau việc đời nhỏ nhất.

Đợi đến thiên hạ nhất thống, nên sớm rút lui đi! Cùng nương tử hắn làm phú ông phú bà đơn giản, trông coi vài mẫu hoa lan, có lẽ sẽ sống thoải mái sung sướng hơn?

Nguyên Trị Chi lẳng lặng đi tới trước giường thêu, ngồi vào trên ghế trước giường thêu, nhẹ nhàng nắm cái tay đặt ở miệng của Phí Minh Lan, đặt lên trước tim mình.

Hắn lẳng lặng ngưng mắt nhìn dung nhan khi ngủ của Phí Minh Lan, nhìn dung nhan thanh tú như lan của nàng, cảm thấy trái tim vốn táo bạo bất an, lại bình tĩnh lại như kỳ tích.

Hắn nghĩ, nửa đời sau của hắn có một nữ tử có thể khiến hắn tĩnh tâm làm bạn, sẽ rất hạnh phúc chứ?

Kể từ phát hiện thân thể của mình, hiểu mình là con thứ rồi, sự giãy giụa và thống khổ trong lòng hắn chưa từng ngừng nghỉ.

Hắn không tự ti vì mình xuất thân con thứ, nhưng hắn vì ân oán dây dưa ở sau lưng hai chữ ‘con thứ’ mà phiền não.

Thái phu nhân lễ trắng khí hùng, Nguyên Trinh thị uất ức oán giận, Nguyên Bắc Cố mờ mịt luống cuống, bọn họ mỗi người đều có lập trường, nhưng tạo thành tình thế hôm nay, không phải là bọn họ sao?

Năm đó chỉ cần có một người kiên định lập trường, thủ đoạn quả quyết nhảy bén, xử trí tốt vấn đề thiếp và con thứ trước thời gian, xử trí tốt vấn đề cùng Thái hậu ở hậu cung, làm sao xuất hiện cục diện hôm nay? Dù là hắn có thể không ra đời, không thấy được thế giới này, nhưng so với thấy được thế giới tàn khốc, thì có sao chứ?

Vợ cả thị thiếp, con trưởng con thứ, cũng không phải là khác nhau tôn quý ti tiện trên mặt chữ, còn có các loại tranh đoạt ích lợi và dây dưa sâu hơn ở ý nghĩa, đây mới là điều hấn9 ghét.

Người thiện lương hơn, tốt đẹp hơn nữa, một khi xuất hiện tức giận hay thù hận, đủ loại tâm tình mặt trái, diện mạo cũng sẽ từ từ trở nên xấu xí. Tình cảm sâu hơn cũng sẽ thay đổi.

Năm đó phụ thân hắn có yêu vợ cả Trinh thị sao? Có yêu mẹ đẻ Hà Âm của hấn sao? Coi như ông ấy cũng có yêu, nhưng ông ấy thật sự quý trọng ai? Mến yêu ai?

Nguyên Trị Chi đối với mẹ cả vẫn có lòng biết ơn, đối với ba huynh đệ con vợ cả cũng có tình huynh đệ, đối với tiểu tứ Nguyên Bình Chi càng thêm thương yêu ra từ nội tâm, mặc dù hấn bị ép rời đi Nguyên phủ, nhưng trong lòng hấn không hề xa cách bọn họ, hơn nữa ngày sau hấn cũng sẽ dùng phương thức của mình hiếu thuận cha mẹ trưởng bối, quan tâm huynh đệ thủ túc.

Hắn chỉ là chán ghét những chuyện ngấm ngấm xấu xa trong những nhà lớn.

Như hiện tại, mấy người thiếp của phụ thân thỉnh thoảng vẫn gây chút phiền toái ẹ cả.

Có câu nói ba nữ nhân một sân khấu, nữ nhân trong nhà càng nhiều, có quần áo tốt hơn cũng vô dụng, vẫn luôn sinh ra các loại thị phi.

Nhà lớn như vậy, lại khiến cho hấn không nhịn được, cũng làm cho hấn buồn bực không chịu nổi.

Nguyên phu nhân Trịnh thị nói không sai, hắn muốn tránh thoát nhà tù hào hoa đó, hắn muốn giương cánh bay lượn trời xanh, hắn muốn vượt qua chính mình, nghĩ tới cuộc sống.

Hắn thề, mình tình nguyện không cần nhi tử, tình nguyện tuyệt tự, cũng sẽ không sinh con thứ quý quái gì!

“Lan nhi, sau này vì cho chúng ta ở dưới cửa tuyền có thể được một chén cơm cứng để ăn, sau này nàng cần phải cố gắng sinh nhiều con nha.” Hắn giơ tay Phí Minh Lan lên khoe miệng mình, hôn một cái, lẩm bẩm nói nhỏ.

10. Chương 10

“Nguyên đại nhân, buổi tối cùng đi uống ly rượu?”

Sau khi hạ triều, Hộ bộ thượng thư Lưu đại nhân gọi lại Thượng Bộ Thượng thư Nguyên Trị Chi đang bước đi vội vã.

Nguyên Trị Chi đã qua tuổi thành thân nhưng vẫn tuấn mỹ, cả triều phục cứng nhắc cũng có thể mặc thành ngọc thụ lâm phong, khiến những đại nhân khác chỉ có thể hâm mộ ghen tỵ không thôi.

Khó trách các thanh lâu khắp thành Kim Lăng đều lưu truyền Nguyên đại nhân là mỹ nam tử siêu cấp trong truyền thuyết, thậm chí còn có danh kỹ làm thơ tán tụng.

Những đại nhân khác làm thơ ca ngợi danh kỹ, danh kỹ cũng chưa chắc trả lời bọn họ, Nguyên Trị Chi người ta ngay cả mặt mũi cũng không cần lộ, danh kỹ lại gấp gáp nịnh bợ.

Đây là chênh lệch cỡ nào?

Làm quan đồng liêu với người như vậy, quả thực là bi kịch.

Bình tổ mọi người không mấy thích mời Nguyên Trị Chi ra bên ngoài uống rượu hoa, bởi vì chỉ cần có hắn ở đó, những người khác liền tự động luân lạc thành vai phụ, hơn nữa còn là vai phụ không ai để ý tới.

Hôm nay hơi kỳ quái, mọi người tựa hồ đều dùng ánh mắt rất khẩn cấp mong đợi nhìn Nguyên Trị Chi. Nguyên Trị Chi dùng ánh mắt đùa giỡn quét qua mọi người một lần, mỉm cười gật đầu, “Tốt, nhất định theo cùng.”

Túy Hương lâu.

Nơi này là thanh lâu đại danh鼎鼎 ở Kim Lăng, nữ tử trong lâu không chỉ có dáng ngoài xuất chúng, hơn nữa có thể làm thơ, vẽ đẹp, giỏi ca múa, có sở trường riêng, có thể thỏa mãn nhu cầu của mọi người.

Đêm đó, trong nhĩ các ở lầu ba được các vị đại nhân đang nắm giữ thực quyền đương triều bao hết, má mị mừng rỡ đến thân thể cũng nhẹ mấy phần, đi bộ cũng mang theo gió, triệu tập mấy cô nương xuất sắc nhất nổi tiếng nhất trong lâu tới hầu, tận tâm tận lực phục vụ.

Bên cạnh Nguyên Trị Chi cũng có một cô nương nổi tiếng ngồi cùng, hơn nữa còn là Thủy Nhu cô nương gần đây vừa treo biển làm ăn, chạm tay là có thể bỏng.

Lại Hộ bộ Thượng thư hâm mộ nói với Nguyên Trị Chi: “Nguyên đại nhân, Thủy Nhu cô nương tự nguyện hầu hạ người, cả bạc tiếp khách lần đầu cũng không cần người trả, người thật đúng là diễm phúc không cạn.”

Lẽ Hộ bộ Thượng thư càng thêm đỏ mặt đỏ lên, ông đã thèm thuồng Thủy Nhu một đoạn thời gian rất dài rồi, còn đặc biệt lén lỏm bà giấu bạc riêng, chỉ vì lần tiếp khách đầu của Thủy Nhu, để đoạt lấy đêm đầu của nàng, kết quả lại để tiểu tử Nguyên Trị Chi này được lợi.

Hộ bộ thượng thư cười ha ha nói: “Nguyên đại nhân, người ngàn vạn đừng cô phụ ân mỹ nhân.”

Mấy vị đại nhân khác cũng ồn ào lên theo, rồi rít treu ghẹo Nguyên Trị Chi và Thủy Nhu, rất có dáng vẻ không gộp bọn họ thành đôi thì không bỏ qua.

Thủy Nhu giả bộ xấu hổ, đỏ mặt muốn trốn vào trong ngực Nguyên Trị Chi, lại bị hắn đẩy nhẹ ra.

Nguyên Trĩ Chi cười nhạt nói: “Các vị đại nhân, chúng ta nói là uống rượu, cũng không nói có chuyện đêm đầu gù, Nguyên mỗ thật sự không hưởng nổi diễm phúc này, tại hạ tự nguyện nhường hẳn.”

Hộ bộ thượng thư bất mãn nói: “Nguyên đại nhân, chẳng lẽ ngươi lại muốn nói, sợ thê tử dữ trong nhà?”

Nguyên Trĩ Chi đỏ bừng cả mặt, chắp tay với mọi người trong bàn. Tỏ vẻ “Các vị đều hiểu, cũng không cần nói ra nữa”, bộ dáng lúng túng “Ài, sư tử Hà Đông rống a, không có biện pháp, không có biện pháp, mọi người làm ơn thông cảm một chút đi.”

Bình Bộ Thượng Thư là một người lỗ mãng, bàn tay như cái quạt hương bồ vỗ vào trên lưng Nguyên Trĩ Chi, lớn tiếng thì thầm nói: “Ta nói Nguyên lão đệ, như ngươi vậy không thể được! Quá nhút nhát, quá khiến nam nhân mất thể diện!”

Hình Bộ Thượng Thư luôn nghiêm túc, lúc này cũng nghiêm túc gật đầu nói: “Nam nhi bảy thước, nào có đạo lý bị nữ nhân chèn ép suốt.”

Lại Bộ Thượng Thư nói: “Cho nên, tối nay ngươi nhất định phải ở lại, đừng cô phụ tình ý của Thủy Nhu cô nương, cũng thuận tiện cho nữ nhân đánh đá đó xem chút sắc mặt.”

Nguyên Trĩ Chi chỉ cười ha ha, mặc ọi người trêu ghẹo, lại chết sống không chịu đồng ý.

Thủy Nhu nhìn trái ngó phải, vừa bắt đầu còn ồm ồm lên theo các vị đại nhân, thuận tiện tiến tới bên cạnh Nguyên Trĩ Chi làm nũng, cố gắng có thể dụ dỗ phải hẳn nhìn nàng lâu chút, sau đó phát hiện Nguyên Trĩ Chi thật không có để các tỷ muội thiên kiều bá mị trong lầu của nàng ở trong mắt, liền từ từ an tĩnh lại.

Nguyên Trĩ Chi vẫn rất nổi danh trong thanh lâu, một là tuổi của hắn hơi nhỏ, hai là hắn tuấn mỹ, nhưng nổi danh hơn, lại là hắn “Sợ vợ”.

Nghe nói phu nhân trong nhà hắn hung hãn đồ kị vô cùng, ngay cả tiểu thiếp duy nhất của hắn cũng bị gả cho người khác, Nguyên Trĩ Chi hai lời cũng không dám nói.

Bình thường, Nguyên phu nhân quản Nguyên Trĩ Chi gắt gao, từ trước đến giờ không dễ dàng cho phép hắn đến các nơi trăng hoa giao tế lưu luyến, nghe nói về nhà muộn, còn có thể bị gia pháp phục vụ đầy.

Điều này làm ọi người trogn quan trường nói đến Nguyên đại nhân, đều vừa thở dài vừa cười, ngược lại lòng ganh tỵ phai nhạt đối với việc hắn còn trẻ lại giữ chức cao, được Hoàng đế ưu ái xem trọng cũng giảm rất nhiều.

Xem đi, là người đều có nhược điểm, Nguyên đại nhân cái gì cũng hoàn mỹ thật ra là một người sợ vợ.

Nhưng chúng nữ tử thanh lâu, nói đến Nguyên Trĩ Chi, thì đều hướng tới, nếu như có thể có được một nam tử như vậy, cho dù là tình duyên một đêm, cũng đủ kiêu ngạo tự khoe cả đời. Thủy Nhu kinh ngạc nhìn nhìn mặt bên tuấn mỹ của Nguyên Trĩ Chi, hoảng hốt nghĩ, nếu như nàng là Nguyên phu nhân, thật là chết cũng cam nguyện.

Nguyên Trĩ Chi cuối cùng cũng không thể khiến các vị đại nhân như nguyện, vẫn trở về nhà sớm.

Sau khi về nhà, chuyện thứ nhất hắn làm chính là tắm rửa thay y phục.

Phí Minh Lan hầu hạ hắn mặc quần áo tử tế, nàng cười như không cười nói: “Lại làm chuyện gì xấu à? Nếu không tại sao trở về liền tắm?”

Nguyên Trĩ Chi vô tình cười nói: “Ta sợ mùi hương kém chất bên ngoài khiến phu nhân khó chịu.”

Phí Minh Lan hừ một tiếng, “Ta nghe nói phấn hương mà các cô nương nổi danh ở Túy Hương lâu dùng có thể so với cống phẩm, sao có thể là loại hương kém chất.”

Nguyên Trĩ Chi cười ha hả, “Nếu phu nhân thích, ngày mai ta sẽ lấy một ít cho nàng?”

Phí Minh Lan đưa tay đánh nhẹ hắn, cười mắng: “Đứa ngốc, người ta trong trắng không lấy tiền mời chàng lần đầu, sao chàng không chịu? Mua bán thật có lời.”

“Làm gì có lời? Nàng ta không đáng bao nhiêu tiền, cam nguyện ngã vào, Bồn quan lại thân kiêu thị quý, há nàng ta có thể xứng sao? Nếu đồng ý với nàng ta, Bồn quan sẽ phải bồi thường lớn.” Nguyên Trĩ Chi nghiêm túc nói.

Phí Minh Lan buột miệng cười, ngã vào trong ngực trượng phu, cười cười không nhịn được cách y phục hung hăng cắn ngực hắn một cái, oán giận nói: “Nguyên đại nhân, ngài luôn vu oan thê tử, nếu như không phải nghe bọn hạ nhân nói cho biết, ta còn không biết danh tiếng nữ nhân đánh đá của mình đã bị truyền đầy đường.”

Nguyên Trĩ Chi thở dài nói: “Ai bảo phu nhân lấy cố tốt như vậy, có trường hợp gì không muốn xã giao, đều có thể lấy danh nghĩa phu nhân cự tuyệt, chỉ là uất ức phu nhân, danh tiếng bị tổn thương không ít.”

Phí Minh Lan chu miệng, sừng mặt lên, lại tự bật cười, vui sướng hận không thể lăn lộn trong lòng trượng phu.

Nàng cười cười, không nhịn được hai mắt đỏ lên, chôn ở trong ngực trượng phu, nhỏ giọng nói: “Dù danh tiếng của ta ác liệt hơn thế này gấp một ngàn lần gấp một vạn lần, ta cũng cam tâm tình nguyện, chỉ là khiến phu quân khó xử thôi.”

Việc xã giao ở quan trường từ trước đến giờ đều là thông đồng làm bậy, người ta đều say duy chỉ có người thanh tỉnh, người ta đều phong lưu duy chỉ có người giữ mình trong sạch, vậy không phải rõ ràng là cây lớn đón gió sao?

Nhưng Nguyên Trĩ Chi mấy năm nay đều như vậy, chưa từng chung chạ ở bên ngoài, mặc dù hắn dùng danh nghĩa phu nhân, nhưng nếu như hắn không tự hạn chế tự ái, Phí Minh Lan có thể làm gì?

Nguyên Trĩ Chi vỗ vỗ đầu của nàng, cười nhẹ nói: “Đứa ngốc.”

Dùng chút tự hạn chế này của hắn, đổi lấy sự thật lòng cả đời của nàng, một đời vui vẻ, đây là mua bán thật có lời.

Hắn chính là ngự thương cực kỳ thông minh trong thiên hạ đó mà!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-thu>